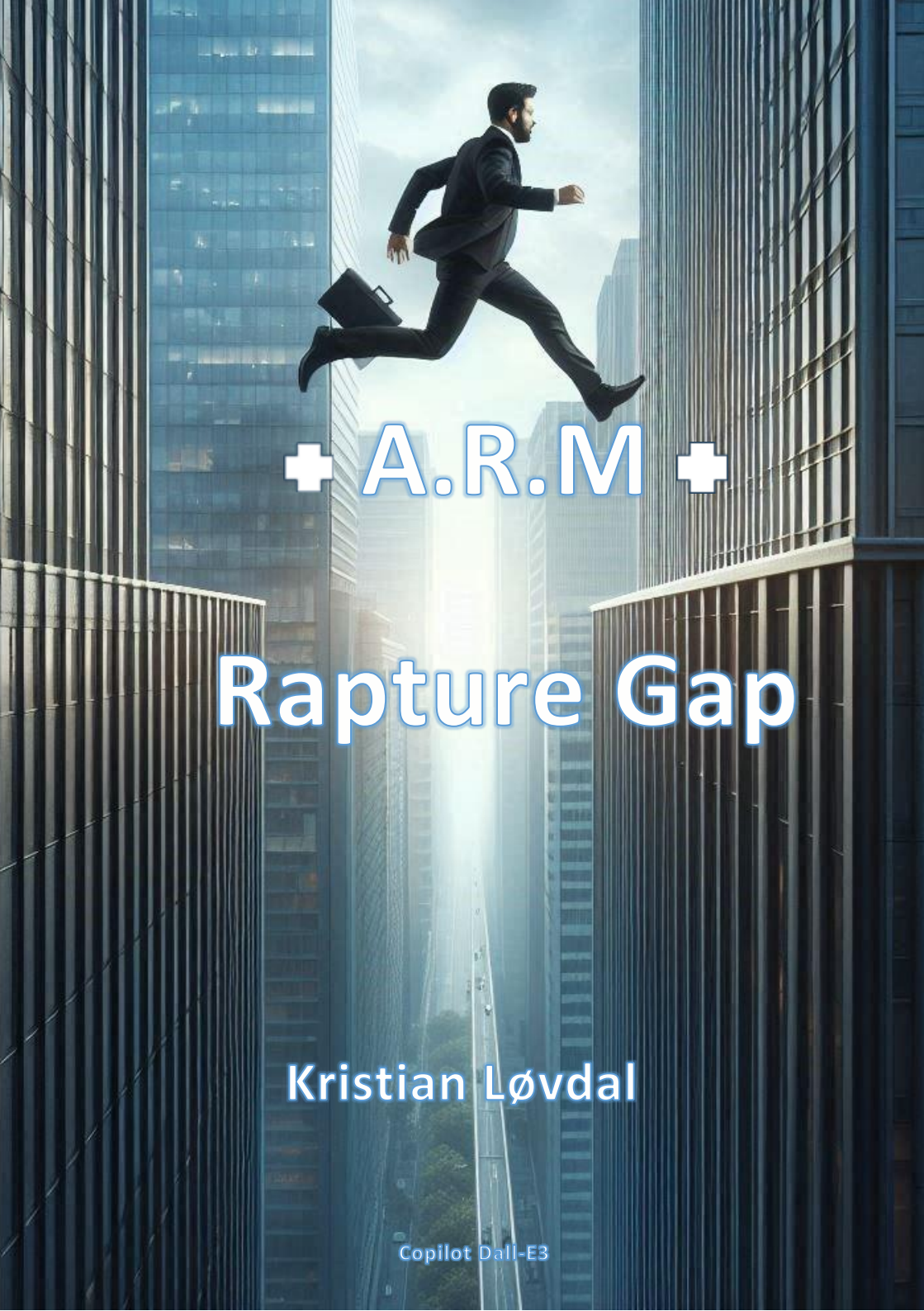

A man in a dark suit and tie is running horizontally through the air, carrying a black briefcase. He is positioned between two tall, modern glass skyscrapers. The background shows a city street with a bridge and other buildings, viewed from a high angle. The sky is overcast.

✚ A.R.M ✚

Rapture Gap

Kristian Løvdal

Copilot Dall-E3

Forsidebilde:

«Make a realistic photo of a man in black suit jumping over a small gap between two skyscrapers», Copilot DallE3, Microsoft, 12.10.24

A.R.M

Rapture Gap

«⁸For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. ⁹Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.» Ef 2:8-9 (NB88)

Takk

Først og fremst ønsker jeg å takke Gud for at jeg har fått kall til å skrive bok nummer to i A.R.M-serien. Og ikke minst at jeg har fått krefter, tid og inspirasjon til å fullføre arbeidet. Takk til familien min også. Takk til min beste venn Kjetil Thuen for viktige innspill og støtte til å få gitt boken ut. Kallet til å starte arbeidet med A.R.M-serien kom 10.09.16. Da opplevde jeg Ånden si til meg at «*det er for lite litteratur for ungdom på norsk som omhandler endetiden*». Det var med stor entusiasme at jeg begynte på arbeidet med A.R.M-serien samme kveld som jeg opplevde Åndens tiltalte. Første bok i serien, A.R.M Bortrykkelsen, kom ut i desember 2016.

Innledning

Tidsperioden denne boken omhandler kalles rapture gap på engelsk. Det er ingen god norsk oversettelse av dette begrepet. Men direkte oversatt til norsk kan det uttrykkes slik: Bortrykkelses-gapet. Eller med andre ord: Perioden mellom bortrykkelsen og trengselsperioden (Daniels syttiende års uke, se Dan 9:24-27). Ingen vet hvor lang tid rapture gap vil vare før trengselstiden begynner. Guds Ord sier heller ikke noe om varighet før Antikrist kommer på banen etter at bortrykkelsen er et faktum. Bibelen forteller at trengselsperioden starter med at Antikrist oppretter en 7-års pakt med Israel (og trolig resten av verden, se Dan 9:24-27). Likevel er det sannsynlig at det vil gå en periode av ukjent varighet før Antikrist vil komme på banen. Han vil trolig ikke bare komme hoppende ut av boksen, sånn uten videre. Hvorfor? Fordi han trolig vil måtte posisjonere seg på plass litt etter litt. Det er en hel verden som må forføres før han oppnår den maktposisjonen han vil ha, og som Gud tillater at han får. Jeg står for en bokstavelig tolkning av Bibelen: Det Gud Ord sier, er det Guds Ord mener. Jeg anbefaler alle å lese Bibelreferansene i teksten. Be om visdom fra Gud, Jak 1:5. Det kan også være lurt å spørre noen du stoler på dersom det du er noe du lurert på. Det gjelder for alt i Guds Ord som du synes er vanskelig å forstå. Det er slik jeg har gått frem, for så å gjøre meg opp min egen mening ut fra Bibelen. Det er også fullt ut mulig å spørre ledelsen i menigheten du

går i om hjelp. Det er blant annet derfor de er der for oss. Videre tror jeg på borttrykkelse før trengselstiden, kalt pre-tribulation på engelsk. Hele serien er grunnlagt på dette synet, pluss en bokstavelig tolkning av Bibelen. I min første bok, *«Bruden som bare forsvant»*, utlegges det mer grundig hva jeg står for med hensyn til Bibelens profetiene om endetiden. Videre ønsker jeg å dele mitt favoritt-vers i Bibelen: Ef 2:8-9: *«⁸For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. ⁹Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»* Ef 2:8-9 (NB88). Det er viktig å presisere at navn på personer og datoer som brukes i boken er fiktive, det vil si oppdiktete. I boken er det også brukt en betydelig mengde fantasi når det gjelder hva som kommer til å skje i verden. Ulike profetier i Bibelen kan komme til å hende i en helt annen rekkefølge enn det som presenteres i boken. Jeg har etter mye tid i bønn fått fred for å skrive innholdet slik det nå fremstilles i denne historien. Uansett syn på endetiden vet vi som kristne at den kommer. Jeg oppfordrer deg til å lese Bibelens egne ord om endetiden, og gjøre deg opp din egen mening om temaet. Alle Bibelsitater er hentet fra Norsk Data-Bibel, 1988 utgaven, Lunde Forlag, med tillatelse.

Måtte denne boken bli til velsignelse for deg som leser den.

Innholdsfortegnelse

Takk.....	5
Innledning.....	7
Innholdsfortegnelse.....	9
Prolog.....	11
Kapittel 1 Oppvåkningen.....	12
Kapittel 2 Vanskelige valg.....	21
Kapittel 3 Kjelleren.....	29
Kapittel 4 Fienden orienterer seg.....	35
Kapittel 5 Mørkets raseri.....	40
Kapittel 6 Nyheter i kjelleren.....	44
Kapittel 7 Nytt signal fra Pleiadene.....	48
Kapittel 8 En ny hverdag.....	51
Kapittel 9 Den ukjente kontakten.....	58
Kapittel 10 Ny leder, nye regler.....	67
Kapittel 11 NAI på høygir.....	69
Kapittel 12 Hva nå?.....	76
Kapittel 13 Hugo og Donna.....	81
Kapittel 14 Første offisielle UFO.....	89
Kapittel 15 Asael tar verden med storm.....	94
Kapittel 16 Glem ikke.....	104
Kapittel 17 Den siste pave.....	124

Kapittel 18	Endelig ute i det fri.....	130
Kapittel 19	Festningenes Allianse tar form.....	137
Kapittel 20	Livsviktig informasjon.....	144
Kapittel 21	En etterlengtet «Messias».....	163
Kapittel 22	Salme 83 oppfylles.....	167
Kapittel 23	Antikrist ankommer Jerusalem.....	172
Kapittel 24	Frelst allerede før trengselen.....	177
Kapittel 25	Mørket senker seg over Vatikanet.....	181
Kapittel 26	Etterlysningen.....	185
Kapittel 27	Samtalen med Lilly.....	193
Kapittel 28	Sandras historie.....	202
Kapittel 29	Sams utspekulerte plan.....	207
Kapittel 30	Planene fremskyndes.....	216
Kapittel 31	Flukten mot Themsen.....	226
Epilog	Close, but no cigar.....	235
Vedlegg 1	Forklaring til forsiden og tittelen på boken.....	236
Vedlegg 2	Avsløring av UFI i 2017-19.....	240
Vedlegg 3	Profetisk tidslinje.....	241
Vedlegg 4	Bortrykkelsen.....	243
Vedlegg 5	Hvorfor aliens fra Pleiadene?.....	251
Vedlegg 6	Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse.....	253
Vedlegg 7	En oppfordring til egne Bibelstudier.....	255
Referanseliste.....		260

Prolog

Sam, Danny og alle frelste over hele verden ble lynraskt fjernet fra jorden, og tatt direkte inn i himmelen. Alt gikk så fort at det ikke var mulig å registrere hva som skjedde. Plutselig oppdaget alle at de hadde fått sine herlighets legemer. Alt rundt dem var som gjennomsiktig gull¹. Sam og Danny stod rett ved siden av hverandre. Sam tenkte på 1 Kor 13:12: *«For nå ser vi som i et speil, i en gåte, men da skal vi se ansikt til ansikt. Nå kjenner jeg stykkeveis, men da skal jeg kjenne fullt ut, likesom jeg selv er fullt ut kjent.»* (NB88). Med ett var det klart for alle hvem som hadde blitt rykket rett inn i himmelen, hvem som *ikke* hadde blitt med, hvem som alt hadde gått fortapt og hvem det fortsatt var håp for (fordi de fortsatt levde på jorden). Alle som òn begynte å gråte høyllytt. Følelsen av å være hjemme, samt sorgen over de som hadde gått fortapt eller ikke hadde blitt med dem til himmelen, overvældet dem fullstendig en kort stund. Og mens de alle sørget, kom Herren selv for å tørke tårene deres². Sorgen ble med ett vendt til stor glede. Sammen med alle de andre begynte Sam og Danny spontant og tilbe kongenes Konge, mens de fulgte etter overalt hvor Herren gikk.

Kapittel 1

Oppvåkningen

Chuck måpte over synet som møtte ham. Farens kontor var helt annerledes enn han kunne klart å se for seg. Bakerst i rommet stod en heis med åpen dør. Hvordan i all verden hadde stefaren fått installert en heis på kontoret, uten at de hadde fått vite noe om det? Skjermer av ulike størrelser på alle veggene viste ulike videoer av Sam som forklarte hva som akkurat hadde skjedd. Et stort kjøleskap med mat og drikke for dagesvis kom frem bak et skap, som foldet seg elegant inn i veggen. Sandra stønnet lavt. Hun hang fortsatt tungt rundt skulderen hans. Chuck hjalp henne bort til en lenestol, og satt henne godt til rette. Så gikk han bort til kjøleskapet og fant frem et par sjokolader. Sandra tok imot med glede, og de spiste uten å si et ord. Sandra rakk ut hånden mot Chuck. Hun begynte å bli veldig redd. Til nå hadde hun ikke hatt overskudd til å kjenne på noen form for frykt. Chuck fant frem en stol til seg selv, og satt den tett inntil Sandras stol. Så tok han henne i hånden, mens han kikket seg fort rundt om i rommet. «*Jeg er redd*», hvisket Sandra stille. «*Hva er det som har skjedd, Chuck? Hvorfor er vi på kontoret til faren din?*». Chuck bad Ånden om hjelp før han svarte Sandra. «*Du har vært bevisstløs en god stund. Vi har akkurat gått glipp av vårt livs mulighet*», begynte han forsiktig. «*Hva mener du?*», spurte

Sandra spakt. «*Familieene våre er hjemme i himmelen. Bortrykkelsen skjedde for bare en liten time siden. Vi to er alene tilbake her*», svarte Chuck rolig. «*Jeg skjønner ikke...*», hvisket Sandra. «*Mener du at vi er de etterlatte, som far, mor og Benjamin har snakket om?*». «*Vi er etterlatt. Men ikke forlatt*», svarte Chuck. «*Jeg har akkurat tatt imot Jesus som min frelser. Tenk, jeg skulle gjøre det i dag uansett. Jeg var bare én dag for sent ute*». «*Nei, nei, nei*», hvisket Sandra lavt og rev seg i håret. «*Dette skjer bare ikke*». «*Jeg var der du er nå for en liten stund siden selv*», beroliget Chuck. Sandra sank sammen på gulvet igjen. Hun hadde ingen krefter i bena ennå. Chuck løftet henne opp i stolen igjen. Og med ett kom det en beskjed over høyttaleren: «*Berør skjerm I for videre instruksjer*». «*Vent litt*», sa Sandra med økt styrke i stemmen. Hun kjente et brennende ønske langt inne i sjelen. «*Jeg vil ta også ta imot Jesus som min frelser før jeg gjør noe som helst. Dette skulle jeg ha gjort for LENGE siden*». Chuck nikket. Hun bad bare en enkel og kort bønn: «*Jeg tar imot deg som min Frelser og Herre, Jesus. Tilgi meg min synd, og la meg få vandre med deg til jeg ser deg i himmelen. Amen*». Fra det øyeblikket av visste hun at nå var hun frelst. Sandra kjente at styrken vendte tilbake til kroppen hennes. Så kikket hun smilende bort på Chuck og sa: «*Nå kan vi trykke på skjermen*». Chuck trykket raskt på skjermen, som hadde «berøringsfunksjon». Sams smilende ansikt kom til syne på skjermen. «*Kjære (kort pause) Chuck og (kort pause) Sandra. Dere (kort pause) to er de eneste som er registrert ved øye-skanning. Videre beskjeder er registrert og godkjent*

for dere to. Først og fremst, husk dette: Ikke bruk deres gamle mobiltelefoner eller noen annen elektronikk som kan røpe at dere fortsatt er her på jorden. Legg all slik elektronikk fra dere her på kontoret. All bruk av elektronikk koblet til internett vil avsløre dere. Så til saken: Det dere ser er en stor samling av videobeskjeder. Det er til enhver tid mulighet for å gå tilbake til forrige beskjed, spole fremover, eller bakover ettersom ønsket måtte være. I tillegg vil det være beskjeder som er ment for dere separat. Dere kan velge å la den andre se de private budskapene. Eller dere kan velge å holde det hemmelig for den andre. Ved å skanne øynene deres slik som skjermen viser, kan dere selv velge hvilket alternativ som passer dere best. Dette blir mye informasjon på en gang. Jeg foreslår at dere finner dere litt mat og drikke først. Så fortsetter vi etterpå». «Første sending avsluttet. Neste beskjed tilgjengelig etter eget ønske», avsluttet en behagelig data-stemme. Chuck smilte med tårer i øynene. Typisk Sam å ha omtanke for mat og drikke. De fant seg begge to litt mat i full fart. De takket Herren for maten først. Så snakket de litt sammen mens de spiste. «Kan du fylle inn litt av de tomme hullene i hukommelsen min?», spurte Sandra forhåpningsfullt. «Jeg kan ikke huske så mye av den siste timen, akkurat». Chuck fortalte alt fra det øyeblikket familiene deres var blitt rykket bort, og helt til hun hadde våknet i sofaen. Sandra ble rød som en tomat i ansiktet. «Så flaut at jeg friket ut på en så vill måte», mumlet hun oppgitt.» «Du er ikke den eneste som kan frike ut», beroliget Chuck. «I min familie har det vært min «greie», for å si det sånn».

Sandra smilte svakt tilbake. Hun var glad for at hun var sammen med Chuck. Altså, ikke glad for at han ikke var i himmelen, eller noe sånt. Men at hun ikke var alene tilbake. Dessuten var det en annen sak hun også måtte ta opp med Chuck. *«Jeg lurar på en annen ting også. Skal vi holde noe hemmelig for hverandre, eller skal vi begge to dele alt av informasjon? Sam sa jo noe om at vi kunne velge»*. Sandra vred på seg i stolen. Dette var ikke enkelt å snakke om. *«Vil du jeg skal svare først på det spørsmålet?»*, spurte Chuck forsiktig. Han ville se hvordan hun reagerte på spørsmålet hans før han ville svare. Sandra nikket så øredobbene hennes ristet. Hun så bedende og forventningsfullt bort på Chuck, som umiddelbart skjønnte hva hun ønsket at han skulle si. *«Jeg har ikke noe å skjule, så jeg går for å dele alt»*, svarte han bestemt. *«Takk og lov»*, stønnet Sandra av lettelse. *«Noe langt inni meg fortalte at det er det riktige å gjøre akkurat nå»*. *«Jeg kjente det samme»*, svarte Chuck. Han var lettet han også. *«Jeg tror at det er Den Hellige Ånd som snakker til oss»*. Sandra nikket tankefullt. Det kjentes så riktig ut, og ikke skummelt i det hele tatt. *«Kan jeg trykke på neste videobeskjed nå?»*, spurte Chuck, og smilte mot Sandra. *«Ja, jeg tror at det er mye vi trenger å høre»*, svarte hun raskt tilbake. Chuck trykket på skjermen. Umiddelbart kom Sam tilbake i bildet. Han smilte inn i kamera. *«Da er dere mette? Flott. Det har gått opp for dere hva som har skjedd, antar jeg? For å spare tid, vil to valg komme opp på skjermen. 1) Har borttrykkelsen akkurat skjedd? 2) Dersom dette ikke er tilfelle, er jeg død og et annet sett beskjeder vil komme opp»*. *«Hvordan vet Sam alt*

dette?», spurte Sandra vantro. «Jeg skal forklare etter hvert», svarte Chuck tålmodig. «Men først må vi gjøre som far sier. Jeg antar at hvis vi gjør det på hans måte, vil vi spare en masse tid. Er du enig?». Sandra nikket forvirret. Chuck trykket alternativ 1, og umiddelbart kom neste videobeskjed.

«Ja, da er jeg altså i himmelen nå, og bortrykkelsen har altså skjedd. Halleluja. Jeg, Danny og mange andre har hatt på seg en klokke som registrerer vår vitale tegn, altså at vi er i live. Når klokken ikke registrerte livstegn fra meg lenger, var dette signalet til å sette i gang alle videobeskjedene som dere nå ser på. Takk Herren for at du har så mye kunnskap om temaet (pause) Chuck. Før vi går videre, ønsker jeg at dere skal bestemme dere for om dere vil dele all informasjon, eller om jeg skal dele det opp i deler; En del til Sandra (en animert stemme sa navnet hennes. Dersom det hadde vært en annen person i nær omgangskrets, ville programmet ha lagt inn et annet navn). Velg på skjermen nå». To alternativer kom opp på skjermen: 1) Dele informasjon og 2) Separat informasjon for begge. Sandra trykket raskt på alternativ 1. Umiddelbart kom det opp et vindu på skjermen som bad om at begge to måtte skanne øynene som bekreftelse på valget. En skanner kom til syne på kontorbenken rett under skjermen. Begge to flyttet seg bort til skanneren. Sandra gikk først. Så kom Sam tilbake i skjermbildet. «Godt valg, godt valg», utbrøt Sam fornøyd. «Dette vil gjøre alt mye lettere for dere begge to på måter dere ennå ikke vil være

klar over. Følgende to valg kommer opp på skjermen nå: 1) Beskjed fra Sandras foreldre 2) Beskjed til Chuck fra Sam og Danny». Sandra kikket bedende bort på Chuck, men turte ikke å si noe. Han hadde jo like god grunn som henne til å være først. Men Chuck pekte bestemt på alternativ 1) på skjermen. Sandra satte hendene mot hverandre og hvisket «takkk». På skjermbildet dukket moren, faren og broren til Sandra opp. Det var faren hennes som snakket. Moren og broren slet med å holde tårene fra å strømme fritt. «Kjære Sandra. Vi har spilt inn dette opptaket i slutten av januar 2027. Sam har hjulpet oss en hel masse med å få dette til». Alle tre vinket smilende mot Sandra. Hun vinket tilbake, mens tårene rant nedover kinnene hennes. «Vi hadde ikke mulighet til å gjøre dette på egenhånd. Du vet jo at vi har jo hatt det litt tøft økonomisk i det siste. Men takket være Sam, har vi nå tro for at du er i de beste hender både verdslig sett og åndelig sett. Jeg vil si på vegne av oss alle tre si at vi nå har det godt; Vi er jo i himmelen. Men det er mye å fortelle og enda mer for deg å fordøye av informasjon. Stol på det Sam sier. Han vil kunne gi deg mye hjelp. Men ikke glem at det er ditt forhold til Jesus som er det viktigste akkurat nå. Ta imot Ham som din frelser umiddelbart, det er vårt største ønske. Så skal vi snart sees igjen. Enten i himmelen, eller når vi kommer tilbake med Herren Jesus ved Hans andre komme³. Vi har flere beskjeder til deg, men det å følge Åndens veiledning gjennom Sam er viktigere for deg akkurat nå. Farvel så lenge, kjære Sandra». Skjermbildet forsvant, og et vindu med «fortsett» kom opp. «Hvordan går det med deg?», spurte Chuck

forsiktig. Han så at Sandra var oppløst i tårer. Men det kom ikke en lyd fra henne. «Jeg savner dem så fælt», hvisket hun. «Alt er så uvirkelig. Jeg tror jeg trenger litt frisk luft snart. Og så vil jeg hjem». Men Chuck opplevde at det ikke var riktig å gjøre noe overilt, iallfall ikke ennå. «Kan vi se litt til før vi bestemmer oss?», spurte han vennlig. «Jeg tror at det er noe viktig som vi må få med oss før vi gjør noe mer». Hun nikket motvillig tilbake. Chuck trykket på skjermen igjen. Sam var tilbake på skjermen, og denne gangen var han alvorlig i ansiktet. «OK, mine kjære. Det er nå alvoret begynner. Den informasjonen dere vil få nå, er nok på topp-ti listen dere vil få av meg. Før jeg begynner, vil jeg bare si til dere begge at faren til Sandra og jeg har begge vært med i A.R.M. Han var nestleder, og jeg var lederen. Internasjonalt, altså. Du kan fortelle (kort pause før navnet hennes ble lest opp av en datastemme) Sandra om A.R.M, Chuck, dersom hun har blitt frelst. «No offense», Sandra. (kort pause før navnet hennes ble lest igjen)», smilte Sam og blunket. Chuck satt beskjedent på pause, og kikket på bort på Sandra. Hun virket helt forvirret. «Du er jo frelst nå, så skal jeg fortelle deg om A.R.M før vi går videre?» «Ja takk», svarte hun raskt. «Jeg vil vite mer om den derre A.R.M-greia». «Altså, A.R.M er en forkortelse for After Rapture Missionaries. I Johannes åpenbaring 7:14 står det at mange skal bli frelst i trengselstiden på syv år. Derfor er det viktig at noen tenker på å forkynne for dem som blir tilbake etter bortrykkelsen», begynte Chuck. «Jeg, Danny og Sam var med i en avdeling i A.R.M. Hovedmålet er å utruste de etterlatte fra bortrykkelsen på den

vanskelige tiden som vil komme. Først og fremst ved å fortelle om Jesus, slik at de kan bli frelst. Men jeg var ikke frelst da, og feiget ut. Og jeg visste ikke at far var leder for hele greia». Chuck klødde seg forvirret i hodet. Sandra så at Chuck også var ganske sjokkert over den nye informasjonen. «*Wow, du må bare føle deg sååå dum akkurat nå*», brast det ut av Sandra. «*Oi, sorry*», sa hun lavt og rødmet. Men Chuck brast ut i latter. «*Ja, jeg føler meg såå dum akkurat nå*», utbrøt han. «*Jeg hadde all informasjonen om temaet jeg kunne drømme om, men jeg utsatte å gi mitt liv til Jesus. Og nå sitter jeg her med deg som ikke kan noen ting*», la han til og så ertende bort på Sandra. «*Jeg er jo ikke akkurat i så mye bedre situasjon selv heller, da*», innrømmet hun og så mørkt ned i gulvet. Men det hadde vært så godt å høre litt latter igjen. «*Da har jeg litt informasjon til å begynne med. Vi fortsetter*», erklærte hun fast.

Sam fortsatte på skjermen: «*Det som kommer umiddelbart etter bortrykkelsen, er tiden som kalles rapture gap; Tiden mellom bortrykkelsen og Daniels syttiende års uke. Denne perioden er det så godt som ingen informasjon om i Bibelen. Men det vil trolig ta litt tid før Antikrist og den falske profet vil komme på banen. Og mange merkelige ting vil komme til å skje. Dere vet jo alt om budskapet fra Pleiadene. Det er intet annet enn ondskapens andehær i himmelrommet, som står beskrevet blant annet i Ef 6:12. Vær på vakt, og ikke la dere bli ført vill, som Jesus advarer om i for eksempel Matt 24:4-5. Om det*

så skulle bli forkynt dere en annen «Messias» eller en ny gud fra aliens, så ikke tro på det. Det vil bli ditt ansvar nå, Chuck (datastemme leste navnet), å lære (kort pause) Sandra alt jeg har lært deg. Det vil ikke bli tid nok til at jeg tar alt på nytt over videobeskjeder. Det kan ta dager, uker, måneder, år, før Daniels syttiende års uke begynner. Tiden det vil ta vet vi ingenting om. Men en ting er sikkert: Med en gang det opptrer en mektig person som oppretter en 7-års pakt med jødene, og trolig hele verden, så vet dere at Daniels syttiende års uke, eller trengselstiden, har begynt. Jeg legger inn en pause nå, så får dere starte når dere er klart». «Så det er sant alt som far har mast om i alle år», mumlet Sandra urolig. Hun tok et teppe rundt skuldrene, og krøllet bena under seg i stolen. «Du har altså en del kunnskap om dette vi snakker om nå?», spurte Chuck nysgjerrig. Han visste jo gjennom samtaler fra tidligere at hun visste litt. Men han mistenkte at hun egentlig kunne mer enn hun ville innrømme. «Jeg kan en hel masse om det som Bibelen beskriver som endetiden», innrømmet Sandra. «Far har lært meg og broren min om dette helt fra vi var små. Men jeg har bare tatt det som teori eller eventyr, om du vil. Og nå må jeg oppleve hele denne søpla uten familien min». Hun begynte å hulke så hun ristet, mens hun dro teppet over hodet. Chuck skjønnte at det var lurt å la henne være i fred til hun selv kom på banen igjen.

Kapittel 2

Vanskelige valg

Etter omtrent en halv time dro Sandra teppet bort fra hodet. «*Beklager*», mumlet hun utmattet. «*Jeg er bare ikke vant til å miste alt som betyr noe for meg på én og samme dag*». Chuck nikket til svar. Han hadde funnet frem en pakke våtservietter til henne som hadde ligget på pulten til Sam. Sminken rant nedover kinnene hennes, og øynene var blodskutte og røde. «*Jeg må se helt forferdelig ut*», hvisket hun til seg selv. «*Jeg fant ikke noen speil her*», svarte Chuck uskyldig. Det kom et svakt smil fra Sandra. Han visste altså når det *ikke* var lurt å fornærme en dame. «*Godkjent*», bemerket hun stille for seg selv. På bordet stod det to flasker med Cola på glassflaske. «*Vi må ikke bli dehydrerte*», sa Chuck og gav den ene flasken til Sandra. «*Dersom vi skal klare dette, bør vi passe på å be sammen, og å spise og drikke regelmessig*». «*Så la oss begynne med å drikke først, og så be sammen*», svarte Sandra. «*Dette er litt rart for meg, må jeg innrømme*», sa Chuck urolig. «*Jeg har aldri bedt sammen med noen før. Iallfall ikke som troende*». «*Vel, bli vant til det, partner. For du er stuck her med meg inntil videre*», svarte Sandra tørt. Chuck måtte smile. Den gamle, tørrvittige Sandra var på vei tilbake. «*Kan du begynne, Chuck?*», spurte hun forventningsfullt. Chuck stønnet stille. Her måtte han bare manne seg

opp. «*Kjære Jesus*», begynte Chuck klønete. «*Jeg vet ikke helt hvordan jeg forholder meg til Deg... ennå. Men jeg takker for at Du er en god Frelser, og at du vil hjelpe oss to. Vi ber om hjelp til hva vi skal gjøre. Takk for at Sam har fulgt Din befaling om å hjelpe oss videre på veien. Men det er først og fremst Deg vi setter vår lit til. Amen*». Så tok Sandra over: «*Kjære Far, tilgi meg at jeg har vært borte fra deg i så mange år. Takk for at jeg nå er tilgitt, og frelst. Takk for at jeg kan være sammen med Chuck, og at Du har ledet Sam til å hjelpe oss videre. Takk for at familien min har det godt hos deg. Jeg gleder meg også til å komme hjem. Vi ber i Jesu navn. Amen*». Begge kikket på hverandre, og smilte svakt. De kjente at det var godt for både kropp og sjel å tilbe Herren, og å tenke på Hans Ord⁴. «*La oss fortsette på forrige videobeskjed*», sa Chuck med spenning i stemmen. Sandra nikket til svar. Sam dukket på nytt opp på skjermen: «*Da er vi tilbake igjen. Og først som sist: Jeg vet at dette ikke er lett å ta inn over seg. Men det som Bibelen kaller endetiden har nå offisielt begynt i og med at borttrykkelsen har skjedd. Chuck kan bekrefte at det er mitt standpunkt*», Chuck nikket mot Sandra som en bekreftelse. «*Men før vi går videre i Guds Ord, er det noen valg dere (pause) to må forholde dere til, først som sist. Og dette blir kanskje ekstra tøft for deg, min kjære (pause) Chuck*», Sam tørket en tåre fra kinnet. «*Ja, som dere ser er jeg ikke en ufølsom robot. Beklaget det der*». Chuck og Sandra smilte. «*Det er i første omgang to valg dere nå står ovenfor. Men før jeg kan liste dem opp for dere, er det nødvendig at dere har forstått følgende: Lilly,*

stemoren til Chuck, er i tett samarbeid med de to som snart skal frem i rampelyset: Maxim Hassan, Antikrist, og Peter Vinci, den falske profet». Sandra gav fra seg et lite skrik av ren forskrekkelse. Chuck satte umiddelbart videoen på pause. Hun stirret bort på Chuck med et vilt blikk. «*Er dette virkelig sant, Chuck?*», utbrøt hun med pipestemme. Chuck klarte ikke å svare med ett eneste ord. Han var altfor sjokkert til å få frem en eneste lyd. Men så hørte han Åndens stille røst inni seg: «*Det er sant, Chuck, det Sam sier. Hun samarbeider tett med Hassan og Vinci. De er alle tre med på bedraget om aliens som er i ferd med å forføre verden. Hun har tatt på seg Dyrets merke⁵, og er fortapt for evig. Men frykt ikke. Jeg er med deg og Sandra*». Chuck satt stille og tenkte så det knaket. «*Chuck?*», spurte Sandra forsiktig. «*Går det bra med deg?*». Chuck bråvåknet av Sandras stemme. «*Jeg tror Ånden talte til meg akkurat nå*», sa han rolig. Sandra så spørrende på ham. «*Far hadde rett. Ånden fortalte meg nettopp at mor samarbeider med Hassan og Vinci om aliens-bedraget som de snart skal forføre verden med. Pluss at hun alt har tatt på seg Dyrets merke, og har derfor valgt evig fortapelse*». Og før han rakk å si noe mer, kastet Sandra seg om halsen på Chuck og gav ham en god klem. Chuck ble helt forfjamset. Han hadde aldri fått en slik klem før. Men så summet han seg. «*Takk for støtten, Sandra. Det betyr masse for meg*», sa han litt brydd. «*Dette må være veldig vondt for deg*», utbrøt Sandra med tårer i øynene. «*Det er helt ufattelig at en og samme familie kan ende opp på så ulik side av konflikten mellom Gud og Satan*». Chuck klødde seg litt

fortumlet i pannen. «*Det er faktisk ganske sært, ja*», svarte han, og slo ut med armene. «*Vi har alltid vært en sprø familie, men dette... Dette tar kaka, baby*», utbrøt han oppgitt. Sandra fniste lavt over Chucks maleriske opptreden. Det passet godt med litt humor akkurat nå. «*Vi kan like gjerne le av denne galskapen*». Han smilte tilbake mot Sandra. Plutselig bla han alvorlig igjen. «*Men nå vil mor kunne bli en mektig fiende som vil forsøk å skade oss. Og hun står i direkte kontakt med «den onde treenigheten» Satan, Antikrist og den falske profet*». Sandra nikket forskrekket med åpen munn. Hun hadde skjønt alvoret i situasjonen. «*Men jeg trodde at Dyrets merke først skulle tas i bruk t under den store trengsel? Altså de siste 3,5 år av Daniels syttiende års uke?*», spurte Sandra usikkert. «*Tja, det står ikke noe i Johannes Åpenbaring kapittel 13 om at det ikke går an å gjøre det før den store trengsel heller. Det står bare at alle skal tvinges til å ta et valg akkurat på dette tidspunktet i historien. Jeg vil tro at de må ha prøvd dette ut først? Og kanskje har brukt dyrets merke for å oppnå en ønsket maktposisjon før galskapen virkelig er i gang? Det virker logisk for meg*». «*Jeg er enig*», svarte Sandra ivrig. «*La oss høre hva far har å si videre*», sa Chuck. Han var spent på å få høre resten av opptaket. Sam fortsatte: «*Og på grunn av at hun nå er på fiendens lag, mine kjære, vil Lilly forsøke å vinne dere over til Antikrist. Det kan trolig bli brukt vold for å få dere til å gå over til fiendens lag, dersom de ser det som nødvendig. Jeg har fått beskjed av Ånden om at hun særlig vil forsøke å få tak i deg, Chuck (datastemme uttalte navnet). Hvorfor? Trolig fordi*

du er en ekspert-hacker som hun vil bruke til å lage kaos i den digitale verden. Og det er på dette tidspunktet at vi kommer til de to meget viktige valgene dere to nå står ovenfor: 1) Vil dere forsøke å gå under jorden, eller la Lilly finne ut at dere ikke er rykket bort med de andre troende? 2) Dersom dere svarer ja på å gå under jorden, vil dette si at Sandra aldri kan dra hjem til huset sitt igjen. Pluss at dere begge to ikke må bli sett på eiendommen. Pluss at eiendommen din, som jeg har etterlatt deg, ikke kan bli stående slik den er i dag. Husene må ødelegges, slik at Lilly eller andre fra fiendens lag ikke kommer for å undersøke om det er noen som bor der. Neste video vil inneholde et skjermbilde hvor dere skal velge mellom alternativ 1) eller alternativ 2). Valget vil bli endelig. Dere vil trolig ikke få tid til å endre valget deres, når det er tatt. Vi tar en pause i sendingen nå, så dere får tenkt dere om litt».

Både Chuck og Sandra satt med åpen munn og stirret på hverandre i forskrekkelse. Sandra brøt stillheten først: «Jeg stoler på faren din, Chuck. Pappa sa jo at jeg skulle gjøre det, ikke sant?», utbrøt hun. «Dessuten har jeg ikke lengre noe hjem, siden familien min er hjemme hos Jesus». Chuck bare nikket forsiktig. Den siste nyheten om at Lilly var under ledelse av Antikrist og den falske profet var tung å svelge. Hva i all verden ville komme ut av alt dette til slutt? Og så måtte de i tillegg foreta et valg mellom to tilsynelatende umulige alternativer. «Jeg stoler på far, jeg også», sa han stille. «Men jeg har lyst til å vite hva

han anbefaler oss å gjøre. Det er utrolig bra at vi ikke presses til noe. Men vil ikke du vite hva han ville ha anbefalt oss å gjøre? Jeg vedder på at hvis vi går tilbake til hovedmenyen, vil det finnes en eller annen fil som kanskje vil gi oss en oversikt over hva vi bør gjøre?». «God ide», svarte hun fort. «Vi er liksom litt for uerfarne til å ta slike valg. Vi må bare lære oss å stole på Den Hellige Ånds ledelse. Prøver du å finne den filen som du tror kanskje finnes med en gang? Vi har trolig ikke mye tid på oss». Chuck satte seg ned ved et tastatur for raskere å kunne finne frem i alle filene. Og på bare noen sekunder hadde han funnet ut av det. Mappen med videoer over «hva ville Sam ha gjort?» var ikke vanskelig å finne. Han fant frem til fil-mappen hvor Sam kommenterte hva han selv ville valgt i denne situasjonen. «Smart tenkt, mine kjære. Dere har funnet mappen over hva ville Sam ha gjort? Denne introen spilles bare av en gang. Alt jeg gjør for dere videre har ingenting med dooms day prepping å gjøre. De som holder på med dette, graver seg ned i en hule uten å tenke på å søke Gud for å kunne unngå nettopp dommedag. Jeg fikk advarsel av Ånden om at jeg skulle forberede det jeg har gjort. Dessuten hadde jeg økonomi til å gjennomføre prosjektet. Dette er ikke noe alle kan, eller skal, gjøre». Så kom neste videobeskjed umiddelbart opp på veggskjermen: «I denne situasjonen ville jeg ha valgt å gå under jorden i alternativ 1). Eller forsvinne fra jordens overflate, om dere vil. Dette valget vil medføre betydelig mindre mulighet for at Lilly, eller andre av fiendens agenter, vil forsøke å oppspore dere. Ved å forsvinne, vil fienden tro at dere har blitt rykket

bort sammen med de andre frelste. Og da vil de trolig ikke bruke energi på å oppspore dere. Men dette forutsetter at dere er ekstremt grundige og forsiktige i alt dere foretar dere, mine kjære. Ikke glem å aldri bruke elektronikk som dere tidligere har brukt. Det vil avsløre dere. Nå slutter denne videoen. Mer informasjon finner dere ved å gå tilbake til neste video, hvor dere må foreta et endelig valg». «Jeg visste det», sa Sandra stolt. «Samme her», svarte Chuck oppildnet. «La oss fortsette på neste video». Et vindu med de to alternativene dukket opp på skjermen. Chuck valgte alternativ 1, og neste video begynte å spille av: «Dere har valgt å gå under jorden. Godt valg. Jeg regner med at dere nå har sett på min anbefaling? Dette valget kan virke dramatisk i starten. Og jeg antar også at (liten pause før en datastemme sa navnet hennes) Sandra nå har akseptert å ikke vende hjem igjen. Hele bolig-komplekset er rigget med sprengladninger. Så snart som dere har endelig godkjent denne planen, med nok en øyeskanning, vil dette valget være irreversibelt. 30 minutter etter at valget er tatt, og enda en øyeskanning bekrefter at dere er i sikkerhet, vil ladningene gå av. Hele eiendommen vil se ut som en grushaug. Dette vil kunne komme til å lokke til seg media raskt, og mange vil lure på hva som har skjedd. Ikke tenk på det. Som dere snart nok vil finne ut av, har media fått andre ting å henge fingrene i. Til nå regner jeg ikke med at dere har fått med dere så mye av det som sies i media. Men følg nøye med på hva Maxim Hassan sier og gjør fremover. Og ikke glem hva Lilly eller Peter Vinci foretar seg, heller. Følg instruksjonene som kommer nøye. Fort, trykk på skjermen

for øyeskanning, som vil bekrefte valget deres. Igjen: Dette er et endelig valg. Og en ting til: Ikke bry dere med å ta med dere maten. Det finnes mer i kjelleren», smilte Sam og klappet seg fornøyd på den store magen. Så forsvant han fra bildet og et vindu med «*Bekreft valg med øyeskanning*» dukket opp. Chuck så på Sandra med et fast blikk. «*Vi er enige, ikke sant? Vi går under jorden som far anbefalte oss?*». Sandra nikket energisk. De skannet øynene i full fart for å bekrefte valget de hadde tatt. Umiddelbart kom det lys i heisen, og en stemme sa: «*Vær vennlig å gå inn i heisen. Tid til destruksjon er nå 30 minutter. Før destruksjon må øyeskanning i kjelleren foretas, for å bekrefte deres sikkerhet og tilstedeværelse på ønsket endemål. Gjør dette så snart dere har kommet ut av heisen*». De la begge to fra seg mobilene og smartklokkene sine på en kontorbenk. De kunne ikke bruke disse «greiene» igjen. Da ville digitale spor kunne avsløre dem. Chuck tok Sandra i hånden, og de gikk bestemt inn gjennom den smale heisåpningen. «*Jeg lurer på hva som vil vente oss i kjelleren*», hvisket hun spakt mens dørene lukket seg.

Kapittel 3

Kjelleren

Heisturen tok omtrent 20 sekunder. Det gikk ikke så veldig fort nedover, registrerte Chuck. Beskjeden om å skanne øynene, for å bekrefte at de faktisk var på plass i kjelleren, ble gjentatt mens heisen var på vei ned. Dørene åpnet seg, og de gikk inn i et mørkt rom. Det eneste de kunne se, var en tynn stang med øyeskanner omtrent 3 meter utenfor heisen. De skannet øynene raskt, og en datastemme bekreftet at begge var i sikkerhet og at nedtellingen kunne fortsette etter planen.

«Tid til destruksjon er nå 28 minutter og 35 sekunder», kom det over høyttaleren. Så slo lysene seg plutselig på, og de oppdaget at de var i en stor hall. Takhøyden var på omtrent 3 meter. Alle veggene i den store hallen virket til å være dekket av tynne grafen-skjermer (ett-lags karbonlag. Se referanse 7) <https://en.wikipedia.org/wiki/Graphene> i boken 1 A.R.M

Bortrykkelsen). Skjermene viste bølgende engler med gyllent korn. En knallblå himmel med raskt svevende skyer tårnet over de vakre engene. Men en liten skjerm på en av veggene nærmest dem var fortsatt mørk.

Helt plutselig skrudde den seg på. Sams blide ansikt kom til syne igjen.

«Ja, mine kjære, da er dere endelig kommet i sikkerhet. Bare synd at vi må gruse hele eiendommen, sier dere? Det er bare betong, glass og jern. Ikke bry dere om det. Men det vil kunne bli noe risting i

komplekset som jeg kaller kjelleren når ladningene går av. For sikkerhets skyld, ber jeg dere gå inn i rommet til venstre for dere med en stor, grønn og blinkende pil over seg. Dette er bunkersen inni bunkersen, om en kan si det på denne måten. Dersom det skulle skje noe uventet ved eksplosjonene, vil dette rommet være trygt. Pluss at det inneholder en egen fluktrute ut i friluft. Nå vet du hvorfor jeg sendte dere til Australia⁶ i noen måneder for en tid tilbake, Chuck. Skynd dere. Når dere har kommet inn i rommet, vil dere få en kort forklaring på hvordan dette komplekset er bygget opp». Så sluttet sendingen. De så umiddelbart en stor grønn pil som blinket over et rom noen få meter fra dem. Chuck og Sandra gikk raskt inn og lukket døren bak seg. Inn i rommet var det flere store lenestoler. I hver av dem lå det en gassmaske og en hjelm. En skjerm på veggen slo seg på, og et vindu viste «Ny video klar for avspilling». Alle skjermene hadde berørings-aktivering. En stemme over høyttaler minnet om at det nå var 25 minutter til destruksjon. Sandra trykket utålmodig på neste videobeskjed. Sam fortsatte med rundturen i komplekset han hadde kalt kjelleren: «Bunkersen dere befinner dere i nå, er det sikreste rommet i kjelleren. Bakerst i rommet er det en smal tunnel som leder ut i friluft. Denne må bare brukes i nødstilfeller. Deler av hoved-bunkersen, som dere nå vet kalles kjelleren, dateres tilbake til 1700 tallet. Det er et naturlig grottesystem under eiendommen, som svært få vet om. Og nei: Lilly vet ikke om den. Jeg fikk først vite om den for noen år siden selv, og ble ledet av Ånden til å ikke fortelle det til noen. Det viser seg at dette

hulekomplekset har blitt benyttet til lagring av mat og som godsets smie. Omtrentlig hvert 50 år har hulekomplekset blitt utbygget og sikret mot ras-ulykker. Under andre verdenskrig ble komplekset oppgradert med armert betong. På grunn av at dette er et tørt fjellområde, er det ikke så mye erodering av betongen. Dette fungerte som et skjulested for jøder som ville flykte fra Europa i perioden 1936-1945. Komplekset har nylig blitt oppgradert med nye og forsterkede betongvegger i både tak og gulv. Dessuten er det tre etasjer i kjelleren. Dere er i den øverste etasjen nå, altså etasje 3. Her er det sengeplass til omtrent 50 mennesker. Jeg har sørget for at det er lagret mat for 50 personer i en periode på opptil 10 år. Det er store mengder ris, militær-rasjoner med kjøtt og annet i lagre bakerst i denne etasjen. Varmekilden dere har tilgjengelig er strøm fra et aggregat som bruker parafin. Gammeldags, men pålitelig. I tillegg er det naturgass til å lage maten med. Denne gassen er tilknyttet en stor, ekstern gasstank som ligger utenfor dette komplekset av sikkerhetsmessige årsaker. Skulle parafinovnen gå i stykker, er det mer enn nok gass til å varme anlegget og varmtvann også. Jeg vet jo ikke hvor lenge perioden som kalles rapture gap vil vare, før trengselstiden på 7 år vil starte for fullt. Men jeg tror neppe at det vil gå mer enn tre år før dette skjer. Dere er bare (kort pause, så en datastemme som sier:) 2 personer her nå. Men hvem vet? Kanskje dere vil få muligheten til å redde andre frelste ved å frakte dem i sikkerhet i kjelleren? Det er også en mengde andre artikler til matlaging, og andre hverdags-saker som klær, hygieneartikler, såpe og så videre lagret

sammen med maten. Som dere har merket, er alle veggene i hallen dekket av grafen-skjermer. Alle er programmerbare. På denne måten kan en få se solen, oppleve dagens lysvariasjoner, ulikt vær og så videre. Dette er viktig for sjelen. Vi trenger å holde på døgnrytmen som gir oss natt og dag. Så over til etasjen under dere, etasje 2. Her er det et helautomatisk vannrenseanlegg, som også har et vanngjenvinningsanlegg. Vannet hentes fra en pålitelig vannkilde et stykke unna. Mer informasjon om dette finnes i manualene for anlegget. De er i den store bokhyllen i rommet dere er i nå. Skulle vannforsyningen av en eller annen grunn svikte, er det et underjordisk reservoar tilknyttet dette komplekset som vil holde for minst 10 år for femti personer. Men det er bare hvis resirkuleringen, og gjenvinningen, av vannet fungerer. Så vær sparsomme med vannet. Det er en av deres viktigste ressurser. Skulle også gjenvinningen og resirkuleringen av vannet svikte, er det mengder med filtre av med aktivt kull som kan rense vannet for dere. Både vannanlegg og anlegg for vanngjenvinning har filtre som fjerner alle skadelige kjemikalier, og smitekilder som virus og bakterier. Så dere skulle være ganske sikre med tanke på vannforsyning. Hvorfor så mye fokus på vann? Vi vet ikke lengre om offentlige tjenester vil fungere slik som før. Dessuten kan dere ikke akkurat være brukere av offentlige tjenester, for å si det sånn. Ingen må få vite at dere eksisterer her nede. Derfor har jeg blitt minnet av Ånden på alle disse sikkerhetstiltakene. Siste avdeling i etasje 2 er det helautomatiske klimaanlegget. Det er et avansert, selvrensende anlegg som fjerner alle uønskede gasser,

støvpartikler, virus, bakterier eller andre patogene kilder som måtte forsøke å komme inn gjennom luften. Filteret byttes hvert annet år ved normal drift. Det er filter for flere tiår. Manualen står i samme rom dere befinner dere i nå, som for alt annet i kjelleranlegget. Og til slutt: I etasje: Her er det en egen sykestue, medisindepot, utstyr for mindre operasjoner og store lagre av annet medisinsk utstyr. Og ikke minst: Store lagre av Bibler og annet viktig skriftlig og digitalt materiell som dere bør begynne å bruke så fort som mulig». Fra høyttaleren ble de varslet om at det nå var bare 10 minutter igjen til destruksjon. Sam fortsatte å snakke i videoen: «Dere får ta hver deres rom (kort pause) Chuck og Sandra (datastemme uttalte navnene deres). Husk å leve hellig, fordi Gud er hellig (1 Pet 1:16). Da avsluttes denne videoen. Når destruksjonen er unnagjort, vil en ny video komme opp på veggene. Husk å ta på hjelmene. Dersom det skulle komme støv ned i rommene, bruk luftvernsmaskene til klimaanlegget har fått ut den forurensede luften».

Chuck og Sandra kikket på hverandre. Hjernene deres var nå fullstendig overbelastet med informasjon. Plutselig kom det opp lovsang fra Planetshakers⁷. Sams favorittlåt, «Just One Touch-live» fra albumet «#LETSO-Live», ble avspilt akkurat passe høyt fra høyttaleranlegget. En mektig atmosfære av Guds-nærvær fylde både dem og kjelleren. Det stod et enormt kjøleskap i et av hjørnene i rommet. Chuck gikk bort og åpnet døren. Og voilà: Der stod det fullt av Cola på glassflasker. Og en mengde ulike typer av sjokolade og nøtteblandinger.

De tok seg hver sin flaske med cola og litt sjokolade. Så satte de seg ned og takket for maten. Og ikke minst: De takket Herren for at han var så god mot dem. «*Jeg er ikke fullt så redd lenger*», sa Sandra rolig mens hun kikket rundt seg i rommet. «*Men kan jeg likevel få holde deg i hånden når det smeller?*». Hun ble sprutrød i ansiktet, og kikket forlegent ned for seg. «*Helt i orden*», svarte Chuck. «*Jeg er ikke så veldig høy i hatten jeg heller. Jeg er glad for at jeg ikke er alene. Faktisk turte jeg ikke spørre deg om det samme. Der har du meg*», mumlet Chuck. Han var også illrød i ansiktet. «*Destruksjon om 30 sekunder*», lød stemmen over høyttaleren. Musikken fortsatte å spille låter fra Planetshakers. Chuck flyttet stolen sin bort til Sandra, og tok henne fast i hånden. Hun sendte ham et kort, takknemlig smil. Så lukket hun øynene, og stålsatte seg for det som snart skulle skje. Hun klemte hendene til Chuck så hardt at hennes egne knoker hvitnet. Umiddelbart etterpå kom det et kraftig drønn, og alt ristet rundt dem.

Kapittel 4

Fienden orienterer seg

Peter, Lilly og Asael kjente på nøyaktig samme tid i sin ånd det som Maxim akkurat hadde kjent: Bruden var hentet hjem til Jesus. De var alle tre samlet på et hemmelig sted i Roma, mens de beundrende hadde sett Maxim holde tale på direktesendt fjernsyn. Peter og Asael hoppet opp av stolene de satt i, og begynte å skrike og hoie. Så begynte en eller annen form for sang. Lilly skjønnte ikke hva de sa, så hun bad Peter om tilgang til tankene hans. Umiddelbart skjønnte hun at de sang en spottevisе om at festbremsen (Jesu menighet på jorden) nå var borte. Eldgamle eder og besvergelsesr fillte rommet med en (for de tre) herlig atmosfære av mørke og ondskap. Så fortsatte de med en ny sang om at deres storhetstid endelig nærmet seg. Lilly turte ikke først å delta. Peter bokstavelig brant i en dyster, blå-grønn flamme som omsluttet ham fra topp til tå. Han hadde nemlig forandret skikkelse til sin falne englenatur. Men Asael rakk ut en hånd og dro henne med i dansen. Men ett kjente Lilly det samme begjæret og lengselen som Asael og Peter kjente på for den tiden som nå var kommet. Hun visste ikke engang at kunne eksistere slike mørke dybder som det hun opplevde i Peter og Asael. Med et poff materialiserte Maxim seg i rommet. Han var både rasende og glad på en gang. Alle tre stoppet dansen og kikket

avventende og ydmykt bort på ham. Men Maxim var i toppslag, viste det seg. Umiddelbart viste han seg i sin falne engleskikkelse, slik som Peter nettopp hadde gjort. *«Mine tjenere, vår storhetstid er over oss»*, hylte han i triumf. *«Ja vel, så er vi ikke øverst på stigen helt ennå. Men vi ser toppen av den. «Festbremsen (Jesu menighet) er borte. Nå vil vi snart få den store nåde av å møte Lucifer. Han vil snart bæere oss med sitt allmektige nærvær»*. Men før han hadde fått sagt ferdig siste ord i setningen, kom et blendende lys etterfulgt av et øredøvende drønn. Gulvet ristet i rommet, bøker datt ned av hyllene og bilder fra veggen ristet ned og falt på gulvet. Lucifer hadde aldri vist så mye av sin makt og styrke før som akkurat nå. Maxim, Peter, Asael og Lilly ble kastet inn i veggene så malingen skallet av. Men av en eller annen grunn ble ikke Lilly eller Asael skadet (det var bare de to som hadde vanlige biologiske kropper. Asael var nefilm⁸, og kunne gå inn og ut av den andre dimensjonen, men hadde fortsatt en kropp). *«Herre, vis nåde»*, skrek Maxim. *«Vi overlever ikke all din herlighet på en gang»*. Lucifer ble umiddelbart som vanlig å se til. *«Mine venner»*, begynte han triumferende. *«Bruden er borte. Vår storhetstid er kommet. Jeg har fått det akkurat slik jeg ville ha det»*, løy han. Det var Gud som hadde fått det akkurat som Han ville. *«Vi har mye jobb å gjøre. Maxim: Du skal forlate EU og FN om kort tid. Etter at Asael har fått beskjeden fra NAI, gitt ved enighet av alle verdens ledere, skal han kort tid etter vise seg for verden. Da må du, Maxim, opprette et nytt verdens-råd. Det skal være et organ for den nye verdensreligionen og verdensordenen. Til*

dette trenger du bidrag fra min kraft og makt⁹. Fra nå av overfører jeg noe av mine krefter til deg. All min makt og kraft får du når Daniels syttiende uke begynner. Men det vil først være under den store trengsel at det nye rådet, som skal hete Festningens¹⁰ Allianse og ledes¹¹ av den falske profet (Peter), skal tvinge alle til å tilbe det første dyr, altså deg, Maxim. Men det er meg de tilber, glem ikke det. Parallelt med dette, må du jobbe intenst for å videreutvikle ditt vennskap med Israel. Allerede før den store trengsel begynner¹², må de viktigste partene være klar til å bygge det nye tempelet. Materialene og tempelgjenstandene ligger ferdig til bruk. Konstruksjonen må foregå raskt. Fra datoen da du oppretter pakten med jødene om en fredsperiode på 7 år, har du under 3,5 år på deg til å bygge tempelet ferdig, få tempeltjenesten i drift, og ellers alt annet til å fungere. Prestene må opplæres skikkelig etter Moseloven: Offertjenesten, vaktjenesten, lovsang-tjenesten, renselsesprosedyrene, alt må gjøres nøyaktig etter alle Moselovens forskrifter. Ellers vil ikke jødene bite på agnet. Alt dette vil ta mye tid å få i stand. Men nåde deg om det tar lengre tid enn 3,5 år. Kun når alt er klart etter loven, kan du sette deg i tempelet som Messias. Du kan ikke sette deg i tempelet som «Messias» før nøyaktig 3,5 år av fredsperioden på 7 år har gått helt etter planen (Dan 9:27). De siste 3,5 årene skal du begynne skjendingen av tempelet. Du skal gjøre det ved å sette opp et avgudsbilde av Festningenes Gud i det aller helligste, pluss å stoppe mat- og slaktofringen (Dan 9:27, Matt 24:15). Og du skal på dette tidspunktet sette deg i tempelet som den falske Messias¹³». «Takk,

mester», skrek Maxim av glede. Lucifer kikket bort på Peter: «Nå er tiden kommet for å rydde pave Petrus av veien. Du skal fungere som den falske profet. Den rollen skal du spille i form av pave Petrus den første, for å håne den nåværende paven. Men ikke nok med det. Du skal bistå som Maxims sidekick i Festningens Allianse også». Peter turte ikke å rope av glede, men mumlet heller «takkk, mester». «Og du, Asael», fortsatte Lucifer: «Du skal arbeide med det store bedraget som snart skal ramme hele verden. Nemlig at det er aliens som har «skapt» menneskeheten. Du skal hjelpe Maxim og Peter med den nye verdensordenen og verdensreligionen, som skal være bygget på den falske festningenes gud¹⁰: Nemlig meg. Det vil også være viktig for deg å utføre enda et viktig bedrag: Nemlig at det er de onde small grey-aliens¹⁴ som har bortført mange mennesker over hele jorden i vår falske borttrykkelse¹⁵. Det vil gjelde dem som allerede har forherdet seg mot Gud, og er fortapte uansett (Heb 6:4-6)». Du skal også, som en såkalt nordic alien¹⁶, love å føre de bortførte menneskene tilbake. Dette er selvsagt en løgn. Når den store trengsel begynner vil ingen ha kapasitet til å bekymre seg over dette uansett. Den falske borttrykkelsen er alt i gang, har jeg registrert. Bra jobbet Asael». Asael våget bare å nikke til svar, mens han lå flat på magen. «Og til sist, Lilly», avsluttet Lucifer: «Du må undersøke om noen av familien din er tilbake. De har passert forbi mitt synsfelt, og er trolig i himmelen sammen med resten av taperne. Det var alt». Lilly rørte ikke en muskel av ærefrykt for

Lucifer. Og med et mektig drønn forsvant han i løse luften. Sakte reiste de seg opp. De hadde en jobb å gjøre.

Kapittel 5

Mørkets raseri

Lilly forsøkte umiddelbart å ringe Sam, Danny og Chuck. Men hun fikk ingen svar. Deretter brukte hun det hemmelige, ulovlige overvåkingsutstyret til NAI (New Artificial Intelligence, se bok 1 A.R.M Bortrykkelsen) til å undersøke om noen av de tre hadde etterlatt seg digitale spor på internett. Men helt til ingen nytte. Hun bannet svart og inderlig. De måtte ha blitt med de andre taperne i bortrykkelsen. Lynraskt skrudde hun på BBC News. Der var det et innslag om at hele eiendommen til den ukjente milliardæren Sam Baker var jevnet med jorden for bare et par timer siden. Det var ikke funnet noen overlevende. Politiet hadde ikke noen motiv, og heller ingen mistenkte. Alt var et stort mysterium. Men brannvesenet hadde funnet et banner med tagging på, hvor det stod: *«Lykke på reisen»*. En politimann fortalte reporteren at de ikke hadde den villeste anelse på hva dette skulle bety. *«Hmpf»*, gryntet Lilly forvirret for seg selv. En eller annen ugudelig skurk måtte ha klart å fjerne minnet om Sam fra jorden ved å gruse hele eiendommen. *«Hah. Da slipper jeg å gjøre det selv. Din taper»*, skrek hun med knyttede hender mot himmelen. Da ville det ikke bli mulig å få tak i Chuck heller. *«Synd, han ville blitt et mektig våpen i vår plan om å lage digitalt kaos»*, tenkte hun grettent. Men det Lilly ikke visste, var at alt

dette var en del av Sams plan. Et banner med «*Lykke på reisen*» hadde blitt skutt ut med lufterykk fra et rør noen sekunder etter eksplosjonen som ødela alle bygninger på eiendommen. Banneret var et forsøk på å villede Lilly, eller andre, som kunne ha mistanke om hva som kunne ha skjedd med eiendommen hans. Og den hadde virket perfekt.

Men plutselig avsluttet reporteren intervjuet med den lokale politimannen, mens han ivrig pekte opp mot himmelen. «*Vi opplever nå en ny og merkelig hendelse*», skrek han inn i mikrofonen. «*Vi er vitne til et voldsomt fyrverkeri over det sentrale London. Et gigantisk banner på himmelen, støttet mellom to mindre luftballong-droner, viser følgende skrift: «Alle Londons innbyggere: Det er bortrykkelsen som akkurat har skjedd. Se Matt 24:40-41, 2 Kor 12:2, Åp 12:5. Snart vil Antikrist lure verdens befolkning til å tro at det er aliens som har skapt menneskene. «Se til at ingen fører dere vill!» (Matt 24:4). 2 Tess 2:9: «Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under». Når en mektig person oppretter en 7 års pakt med jødene, og tempelet bygges, vet dere at denne personen er Antikrist. Omvend dere og ta imot Jesus Kristus som deres Frelser, så skal dere bli frelst for evigheten*». Reporteren lyttet plutselig intenst på en beskjed fra BBC News sentralt. «*Det samme fenomenet med banner fra ukjente gjerningsmenn og med samme budskap finner sted over hele verden. I alle større byer får vi melding om fyrverkeri og et budskap som er*

identisk med det vi ser i London. Jeg har aldri...» så ble signalet kuttet og skjermen ble svart.

Haken til Lilly hang som et slips. Umiddelbart materialiserte Maxim, Peter og Aasel seg i det rommet hun nå befant seg i. De var frådende av raseri. Lilly gjemte seg bak en stol mens flammene stod rundt Maxim og Peter. Etter at de hadde rasert rommet fullstendig, roet de seg ned et par hakk. Lilly kom sakte krypende frem bak stolen, som ikke hadde vært mye til gjemmested. *«Jasså, du. Bruden har visst lagt igjen en liten morgengave til oss»*, hveste Maxim med rødglødende øyne. *«Jeg var ikke i stand til å blokkere signalet umiddelbart. En eller annen Gudfryktig medie-dust må ha lagt inn en ukjent brems i det tilsynelatende ufeilbarlige systemet mitt. På den måten tok det over to minutter før det grusomme innslaget ble stanset»*. *«Skaden har alt skjedd, mester»*, hylte Peter i vill panikk. *«Hva skal vi gjøre? Vår mester Lucifer kommer til å straffe oss»*. *«Ro deg ned»*, freste Maxim. *«Han forutså ikke dette, han heller»*. *«Nå er tiden inne til å handle, ikke til å rase»*, utbrøt Asael underdanig. *«Dersom vi kan få menneskenes oppmerksomhet over på noe annet, samtidig som vi sletter alt fra internett og digitale media, vil folk fort glemme denne hendelsen. La oss gå ut med enda et falskt budskap som først vil mottas av New Artificial Intelligence: Nemlig at de nye vennene fra Pleiadene¹⁷ advarer om at onde aliens (small greys¹⁴) allerede har besøkt jorden. Og at de har for vane å bortføre skapninger fra planeter de besøker. På denne måten vil*

vi kunne slå to fluer i en smekk: 1) Forklare borttrykkelsen og 2) Få fokus bort fra budskapet til de kristne taperne som nå er i himmelen».

Maxim og Peter nikket anerkjennende. Asael var en meget verdifull del av teamet deres. «*La oss sette i gang, Asael*», sa Lilly fort. Hun ville ikke vise mangel på handlekraft, hun heller. «*Send signalet umiddelbart. Vi må kunne dokumentere at signalet er ekte*». «*Laaangt foran deg, vennen*», gliste Asael ondskapsfullt. «*Signalet ble sendt umiddelbart etter borttrykkelsen. Det har allerede ankommet NAI's mottakere. Jeg hadde forutsett et slikt scenario*». «*Godt, godt*», humret Maxim. «*Dette skal vi snu til vår fordel, uansett hva som kreves*».

Kapittel 6

Nyheter i kjelleren

Sandra åpnet øynene forsiktig. «*Er det over nå?*», hvisket hun. «*Jeg tror det*», svarte Chuck raskt. Det var ingen tegn til skade på rommet de satt i. Det var heller ingen tegn på støv i luften. De gikk forsiktig ut av rommet. Så løp de rundt i alle rom i de tre etasjene av bunkersen. Ingen tegn på skade ble funnet. Chuck og Sandra gikk så tilbake til rommet de hadde sittet i under eksplosjonen. Det var en ny beskjed på skjermen: «*Opptak av mediesendinger umiddelbart etter borttrykkelsen*», stod det i et eget vindu. Chuck klikket på skjermen. Det var bare noen få timer med opptak. Siste opptak var avbrutt, sto det på et varsel under opptaket. «*Noen må ha mislikt det som har blitt sagt etter borttrykkelsen*», utbrøt Chuck nysgjerrig. «*Så la oss se på det siste opptaket først*», svarte Sandra og trykket på skjermen. Begge to måpte av forundring. Det var en nyhetssending om eiendommen til Sam. Alt var fullstendig ødelagt. Alle bygningene var lagt i grus. Men det var budskapet på banneret som de små luftskip-dronene viste som gav dem størst hakeslepp: «*Alle Londons innbyggere: Det er borttrykkelsen som akkurat har skjedd. Se Matt 24:40-41, 2 Kor 12:2, Åp 12:5. Snart vil Antikrist lure verdens befolkning til å tro at det er aliens som har skapt menneskene. «Se til at ingen fører dere vill!» (Matt 24:4). 2 Tess 2:9:*

«Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under». Når en mektig person oppretter en 7 års pakt med jødene, og tempelet bygges, vet dere at denne personen er Antikrist. Omvend dere og ta imot Jesus Kristus som deres Frelser, så skal dere bli frelst for evigheten».

«Wow, det er ikke rart at innslaget ble stoppet av fienden», utbrøt Sandra opprørt. «Enig», nærmest ropte Chuck tilbake. Men det var noe annet som også opptok han akkurat nå: Hvordan fikk Sam signaler inn i bunkersen? Og ville de ha tilgang på TV-signaler og- eller internett? Han holdt på å dø av nysgjerrighet. Lynraskt satte han seg ned ved pulten og lete febrilsk etter filer som kunne gi mer informasjon. Han fant raskt en fil som het «Satellitt Sikkerhet Først». Han klikket med musepekeren på filen. «Hva er det du prøver å finne?», spurte Sandra usikkert. Hun skjønnte ikke hvorfor Chuck ble så stille og konsentrert helt plutselig. «Oi, sorry», svarte Chuck raskt. «Du kunne jo ikke vite hva jeg tenkte på. Altså: Jeg ville prøve å finne ut av hvordan far har fått til å ta opp nyhetssendinger her nedenfra. På en eller annen måte må han ha klart å få tilgang på TV og internettsignaler. Men dette må jo være skjult for fienden, ikke sant? Så jeg ville finne ut av hvilke muligheter vi har til å orientere oss om det som skjer der oppe. Skjønner du hva jeg mener?». Sandra nikket energisk. «Hvordan i all verden har han fått til det tro?», undret hun seg. «Dersom man ikke skal etterlate seg digitale spor, slik det er per dags dato i 2027, kreves det

ekstreme tiltak. Jeg kan ikke se noen annen mulighet enn at han har tilgang på en egen satellitt med tipp topp kryptering eller noe sånt».

Chuck åpnet hovedfilen i mappen. «Bingo», ropte han. «Du hadde helt rett, jo», utbrøt han imponert. «Far og en mengde andre i A.R.M over hele verden har fått sendt opp tre egne satellitter. Her står det at satellittene er i en låst posisjon med jorden. Det betyr at de ikke flytter plass i forhold til jorden mens den roterer. Alle satellittene sender til en hovedmottaker på bakken. Signalene blir forsterket herfra og sendt til andre mottakere utover hele verden. Signalene er kryptert på en slik måte at selv ikke de beste datamaskinene i dag ikke vil bry seg med å prøve å dekode dem. De har til og med mulighet for å sende informasjon ved hjelp av gammeldagse FM¹⁸-systemet. Men det vil trolig være få som får tilgang til disse signalene, uansett. Dersom en av de tre satellittene eller hoved-mottakerne på bakken settes ut av drift, vil det ikke påvirke mulighetene for å motta sikker, kryptert informasjon. Selv om 2 av 3 systemer settes ut av drift, vil vi fortsatt kunne motta og sende informasjon. Ulempen er selvsagt at hastigheten per bruker vil gå ned». Chuck pustet lettet ut. Han fikk altså tilgang på internett likevel. «Ikke kom her og fortell meg at du er glad for å kunne lese nettaviser, se på TV eller spille nettspill midt oppi denne smørja», svarte hun med et svakt smil om munnen. «Hæ? Hva er galt med det, liksom? Jeg er en mann, og en mann må gjøre det en mann må gjøre», svarte Chuck fornøyd. «Mann, du liksom. Heller en stor guttunge», tenkte hun for seg selv. Men Chucks humør var jo litt smittende også,

det måtte hun tross alt innrømme. Det beste ville nok være å heller glede seg sammen med Chuck. «*La oss se om det er andre viktige saker vi må få med oss*», sa hun så muntert hun kunne. «*Og la oss samtidig sette på lovsang, også. Jeg likte det gamle bandet Planetshakers som spilte for oss nå nettopp*». «*Det er den rette holdningen*», svarte Chuck glad. Han satte på albumet «*#LETSGO-Live*» fra 2015, som tydeligvis hadde vært Sams favorittalbum. «*De hadde bra musikk i dinosauraldren også*», sa hun stille mens hun nøt atmosfæren av tilbedelse.

Kapittel 7

Nytt signal fra Pleiadene

Et nytt signal fra Pleiadene hadde ankommet NAI, akkurat som Asael hadde sagt. Lilly ble oppringt av en lettere hysterisk nestleder: *«Lilly, du bare må komme til hovedkontoret i Roma. Vi har mottatt et nytt signal fra Pleiadene. Du vil ikke tro hva vi har dekodet»*. *«Å joda, jeg vet akkurat hva dere har mottatt»*, tenkte Lilly og gliste. Så tok hun på seg rollen som «uutholdelig spent og sjokkert», og svarte: *«Nei, fortell meg alt med en gang»*. Nestlederen pratet i ett sett i hele 10 minutter. Lilly kunne bare skyte inn, *«jaha»*, *«javel»*, og *«utrolig»*, mens kollegaen pratet både på inn- og ut-pust. Kort summert fortalte nestlederen akkurat det Asael nettopp hadde fortalt Lilly: Pleiadene advarte oss mot at onde, grå aliens¹⁴ allerede kunne ha vært på jorden for å bortføre mennesker. *«Du må på nyhetene med denne infoen umiddelbart»*, skrek nestlederen inn i telefonen. *«Millioner av fostre, spedbarn, ungdom og voksne er sporløst borte. Det råder panikk over alt»*. *«Jeg skal kontakte Maxim Hassan nå med en gang»*, svarte Lilly med falsk panikk i stemmen. *«Han er den eneste som er i stand til å tale til verden om det som nå har skjedd»*. *«Ok, flott. Jeg må gå nå, men hold meg informert. Vi blir hamret med spørsmål her»*, ropte

nestlederen. Så la han fortvilet til: *«Ikke glem at jeg selv har to små barn som også er borte»*. *«Åååh, jeg er så lei meg. Er det noe jeg kan gjøre?»*, spurte Lilly med falsk omtenkksomhet i stemmen. *«Ring Hassan. Nå»*, bad han inntrengende før han bare smalt på røret. Lilly smilte ondskapsfullt. *«Dette er den herlige lyden av ren, skjær panikk»*, tenkte hun fornøyd. Så kontaktet hun Maxim med tankene sine. Og umiddelbart materialiserte han seg rett ved siden av henne. *«Panikken brer seg som ild i tørt gress, min herre»*, begynte hun underdanig. *«Jeg ber om at du drar til FN for å adressere verden med det nye budskapet fra Pleiadene. Dette vil gi menneskene et nytt, falskt håp. Det vil gjøre dem fullstendig avhengige av deg og det budskapet du har å gi dem. Snart vil du ha verden i din hule hånd»*. Lilly hadde distansert seg fra menneskeheten for lenge siden. Det var nå Lucifer, Maxim, Peter, Asael og hun mot dem. *«Aaah, seier»*, utbrøt Maxim stolt. *«Alt går etter planen. Jeg drar til FN nå umiddelbart. Følg med på nyhetene om sånn cirka er time»*. *«Ja, mester»*, sa Lilly og bukket for Maxim, som om han faktisk var i rommet.

Og Maxim holdt som lovet en tale fra FN's talerstol innen en time var gått. Han fortalte at verdens nye venner fra Pleiadene hadde kommet om en advarsel om at onde, grå aliens¹⁴ hadde besøkt jorden. Og at de hadde onde hensikter på hver planet de besøkte. Det var de som hadde bortført millioner av mennesker over hele jorden. Dette hadde ingenting med Bibelens bortrykkelse å gjøre. Folk fra alle religioner og

samfunnslag hadde forsvunnet. Asaels falske bortrykkelse hadde fjernet mengder av allerede fortapte mennesker (Heb 6:4-6) for å gi forvirring om en fellesnevner blant de som sporløst bare hadde blitt borte. «*Det finnes ingen fellesnevner blant de savnede*», løy Maxim. Med tårer i øynene oppfordret han verdens ledere om å komme med et felles svar tilbake til Pleiadene umiddelbart. Hadde de ikke somlet slik med å komme med en felles uttalelse, hadde denne hendelsen kanskje aldri inntruffet. Men han uttalte med stor autoritet at «*våre venner fra Pleiadene vil hjelpe oss med å få dem tilbake*».

Og det var etter denne siste uttalelsen at alle verdenslederne i praksis hadde mistet all sin troverdighet og autoritet. De hadde ikke gjort jobben sin. I stedet for å tenke på befolkningens beste, hadde de kranglet seg imellom om bagateller. Nå ville alle sette sin lit til Maxim Hassans ledelse. Maktesløse innså de følgende fakta: De ville være sjanseløse mot den nye komet og politiske geni: Maxim Hassan.

Kapittel 8

En ny hverdag

Sandra kom ut av rommet som visstnok hadde blitt hennes nye soverom. Hun hadde verdensrekord i hodepine akkurat nå. Det kjentes ut som om tinningene hennes dunket i takt med et rockeband. Og ikke et hvilket som helst rockeband, heller. Det måtte være et band som brukte oljefat som trommer. «*Åååh, jeg kunne drept for et glass med cola og en smertestillende akkurat nå*», mumlet hun mens hun sjanglende gikk for å lete etter Chuck. Hun fant ham på rommet som Sam kalte bunkersen i bunkersen, der de hadde gjemt seg under eksplosjonen i går. De hadde blitt sittende oppe til langt på natt for å se på opptakene som hadde blitt lagret på serveren. «*Det straffer seg akkurat nå*», tenkte hun fortvilet. Men det var så mye som hun ikke hadde klart å glemme fra den siste natten. Det som spesielt hadde vært vanskelig å høre, var at alle barn opptil 14 år hadde forsvunnet over hele verden. Det hadde variert med hensyn til alder: Alle foster og ufødte barn, fra spedbarn og opp til ungdomsalderen. Det var bare ett unntak: De med psykisk utviklingshemming. Her var alle borte fra jorden, både over og under myndig alder. Sandra husket faren hadde sagt til henne at alt dette kom til å skje: «*Alle barn, alle fra unnfangelse inntil den alderen hvor de har forstand til å avvise Jesus som Frelser,*

vil rykkes bort. Fostre og det ufødte liv skal også bli med i borttrykkelsen. Det skal være et vitnesbyrd for verden om menneskets ukrenkelige verdi: Helt fra unnfangelse til død er livet hellig for Gud», hadde han fortalt henne. Flere ganger. Hun grøsset ved tanken. Tenk å miste sitt ufødte foster. Hvordan kunne det oppleves at sitt ufødte barn bare ble borte, helt plutselig? Sandra klarte ikke å fatte hvordan det måtte oppleves. Heller ikke det at barnet ditt, enten det var nyfødt eller opptil 14 år, plutselig var borte. Tankene hadde kvernet nådeløst hele natten. Hun hadde ikke sovet godt ett eneste minutt.

Chuck, derimot, hadde fått sove godt den korte tiden han hadde sovet. «*God morgen*», sa han raskt mens han ivrig søkte på nettet om et eller annet. «*Grrr-morgen*», mumlet Sandra tilbake. «*Hei, ikke verst. Det pleide jeg å si til Danny hver morgen*», svarte Chuck muntert tilbake. Sandra stønnet til svar. Hodepinen ble bare verre og verre. Hun sendte et oppgitt blick mot Chuck. Det tok noen sekunder før han oppdaget det bebreidende blikket hennes. «*Hva?*», svarte han motvillig og slo ut med armene i falsk oppgitthet. «*Du har mye å lære om kvinner*», svarte hun spakt tilbake. «*Ser du ikke at jeg har hodepine?*». «*Aaah, det minner meg om en gang da onkel holdt foredrag om kvinners natur til far*», svarte Chuck uskyldig tilbake. «*Noe om at kvinner forventer at de nærmeste rundt dem automatisk skal vite hvordan de har det, uten å måtte si noe? Jeg droppet det foredraget. Mo, ha, haaa*». Sandra klarte ikke å undertrykke et lite smil. «*Ikke flipp med meg, Chuck. Jeg er ikke i*

humør til flipping. Finn heller en Ibux eller Paracet til meg, din løk. Gjerne sammen med en cola». «Of course, madam bitter», svarte Chuck med fransk aksent. «Hvordan skal jeg overleve her med deg, din, din...», svarte hun oppgitt. Men Chuck hadde allerede løpt ned i medisindepotet for å lete etter smertestillende. «Synd», tenkte hun for seg selv. «Han hadde fortjent å bli kalt et duste-prompe-tyne, som jeg kalte Benjamin når han ertet meg» (Benjamin var storebroren hennes, som nå er i himmelen, se bok 1 i serien: A.R.M Bortrykkelsen). Chuck kom tilbake etter bare fem minutter. Han hadde funnet Ibux som hun hadde spurt etter. Etter grundig vurdering kom han frem til at han ikke turte å ta med beroligende også. Sandra hadde virket ganske gretten, og ville nok ikke sett humoren i å få overlevert en Valium i tillegg. Han åpnet en cola-flaske og gav henne tabletten med Ibux. Sandra smilte takknemlig, og skylte ned tabletten mens hun styrtet hele flasken. Plutselig rapte hun så det ristet i veggene. «Sorry», sa hun med en flau stemme. «Det bare glapp ut». «Slapp av. Du er låst fast i en bunkers med rapekongen nå», svarte Chuck muntert med en cola i hånden. Så tømte han flasken, og rapte deretter grundig og lenge. «Herlig...» svarte hun oppgitt, mens hun gned seg i pannen. «Jeg bare sitter litt her mens du gjør greia di, er det OK?», spurte hun svakt. Å være alene nå var ikke akkurat førstevalget hennes. «Seff», svarte Chuck. «Er det noe annet jeg kan gjøre for deg, forresten?». «Frokost og et varmt teppe hadde vært digg», hvisket hun tilbake. Hun regnet ikke med at det kom til å skje uansett. Men til hennes store forundring reiste Chuck seg med en gang,

og gikk for å lage frokost. Men først la han et varmt ullteppe over henne, der hun lå sammenkrøllet i stolen. Så gikk han til kjøkkenet. Der fant han fant en gedigen komfyr, nær matlageret. Han fant eggerøre i pulverform, forseglet i folie i et av skapene. Og rett etterpå fant han stekt bacon i en annen forpakning. Chuck klødde seg i hodet. Skulle han ta det i mikrobølgeovnen, eller varme maten over en gassflamme? Han kom frem til at mikro-mat fikk duge akkurat nå. Dessuten burde han lese manualen til gasskomfyren først. Gass er jo ikke til å spøke med.

Etter noen minutter kom Chuck tilbake med varm frokost. *«Ikke det beste du kan få, kanskje»*, sa han muntert. *«Men det er iallfall varmt, og det er faktisk mat»*. *«Tusen takk, så snill du er»*, svarte Sandra lykkelig. *«Forresten, jeg husker noe annet fra foredraget som onkel holdt om kvinners natur for min far. Som jeg egentlig ikke husker»*, sa Chuck med munnen full av mat. *«De er mer sensitive for lavt blodsukker enn menn»*. Sandra nikkete bare, til Chucks store skuffelse. *«Det er kanskje noe i akkurat det du sier der»*, innrømmet hun. *«Men ikke si til noen at jeg innrømmet det»*, hvisket hun, som om det var en hemmelighet.

Det ble ikke sagt så mye mer under frokosten. Begge to var skrubbsultne. Faktisk måtte de gå for å hente mer mat. Sandra kjente at det gjorde godt med cola, Ibux og frokost. Sakte, men sikkert, kom kreftene hennes tilbake. Så hun ble med for å se hvordan det var på kjøkkenet. *«Ganske industrielt, egentlig»*, bemerket Chuck nøkternt. Sandra nikkete til svar. På gulvet stod det en øy med en mengde skuffer

under. Over var det en svær metallvifte. Eller kanskje det var riktigere å kalle det et avsug? På veggen nærmest kjøkken-øya var det flere stekeovner og mikrobølgeovner. Til venstre for det igjen var det skap for avfallssortering: Mat, papp og alt brennbart gikk rett til forbrenning i parafin-ovnen. «*Praktisk*», tenkte Sandra. Metall og glass gikk i en egen dunk, et godt stykke nede i fjellet. På andre siden av kjøkkenet var det en enorm industriell oppvaskmaskin. Den kunne visst vaske alt rent på bare 3 minutter. «*Kom igjen, så lager vi frokost nummer to*», sa Chuck. «*Vi har spist altfor lite det siste døgnet*». «*Ja, jeg har ikke kjent sulten før nå, egentlig*», innrømmet Sandra. Så varmet de en dobbel porsjon at den første frokosten de hadde spist. Sandra lette etter krydder og salt, mens Chuck bare helte alt ned på høykant. Etterpå ble de så mette at de bare sank ned i hver sin stol på det sikre rommet (det var der de hadde oppholdt seg så langt. Og det var der de hadde søkt tilflukt under destruksjonen av bygningene på overflaten). Sandra vendte stolen rundt, og tok tak i en uåpnet pappeske som stod i et hjørne av rommet. Det stod «*Suss*» skrevet med rød tusj på toppen av esken. Hun ble veldig nysgjerrig. Faren til Sandra hadde alltid kalt henne «*Suss*». Det var kosenavnet hennes. «*Kan jeg åpne denne? Det er jo liksom du som eier denne kåken nå, ikke sant?*», spurte hun forventningsfullt. «*Selvsagt*», svarte Chuck forundret. «*Alt mitt er ditt her, slik jeg ser det*». «*Takk*», svarte hun. Chuck rakte henne en saks fra kontorbordet. Esken var forseglet med kraftig hyssing på kryss og tvers. Hun klippet hyssingen, åpnet esken og kikket spent oppi. Et lite gisp kom fra henne da hun så

innholdet. Det var familiealbum fra da hun var liten. Og masse bilder, både digitale og i papirform, fra da hun og broren var små. Et nettbrett fullt av videoer var også oppi esken. Øverst lå det et mindre nettbrett med beskjednen: «*Spill meg*», skrevet på en rosa post-it lapp. Hun tok det varsomt opp i hendene, som om hun hadde funnet noe veldig skjørt og verdifullt. Chuck ble litt usikker. Han så at hun slet med å bestemme seg for om hun skulle spille beskjednen, eller om hun skulle la det være. «*Jeg kan gå for å sjekke siste nytt et annet sted*», sa han nesten som et spørsmål. «*Nei, ikke gå*», hvisket hun tilbake. «*Jeg er ikke sterk nok til å gjennomgå dette alene*». Chuck sa ikke noe. Han ble bare sittende. Det verste han visste var folk som begynte å grine, for da visste han ikke hvor han skulle gjøre av seg. Men han kunne ikke bare gå fra henne heller. Urolig satte han seg på kanten av nærmeste stol. Sandra skrudde på nettbrettet, mens hun kjapt registrerte Chucks desperate blikk. Et skriv passord-vindu kom frem på skjermen. Hun tastet inn fødselsdatoen sin. Det var det eneste hun kunne komme på akkurat nå. Skjermen låse seg opp. En mappe med ulike «*Spill meg*»-beskjeder dukket opp. Hun valgte den første i mappen. «*Hei Sandra*», begynte faren hennes. «*Hvis du ser denne videoen, er du i sikkerhet i Sams «bunker».* Alle videoene du ser her er laget for at du skal kunne ha et minne om oss. Jeg håper at det vil være til trøst for deg, og ikke at det blir en belastning. Jeg håper også at du har tatt imot Jesus som Frelser i livet ditt. Hvem du nå skulle være sammen med i bunkersen; Husk å oppmuntre hverandre og støtte hverandre. Ikke glem at du har mye

kunnskap om endetiden heller. I esken er Bibelen du fikk da du ble døpt. Bruk den flittig. Nå må jeg avslutte, jeg har mange beskjeder å spille inn ennå. Din mor og Benjamin klarer ikke å gjennomføre dette, dessverre. Det ble for tøft for dem. Elsker deg». Så sluttet opptaket. Chuck stålsatte seg for *grin-a-geddon*, som han kalte det nå folk fikk sammenbrudd. Men Sandra bare smilte, mens tårene rant nedover kinnene. Hun var bare takknemlig for å kunne se faren sin igjen. Chuck vred på seg i stolen han satt i. *«Dette er ikke moro for Chuck-bassen»*, tenkte han panisk om seg selv. Sandra hadde tydeligvis merket at dette var tøft for Chuck også. *«Takk for at du ikke stakk av midt oppi alle følelses-greiene mine»*, hvisket hun. *«Du må nesten bare venne deg til å være på lag med en følsom jente fra nå av»*. *«Jeg vet ikke engang hva jeg skal svare på det der»*, svarte Chuck klossete med et vilt blick i øynene. Plutselig kom det et pling fra skjermen som stod på bordet foran dem. *«Er det noen hjemme? Kode 1775643211»*. Chuck pustet lettet ut. Han følte seg reddet ut av en komplett umulig situasjon. Nysgjerrig la han merke til at enda et varsel blinket på skjermen: *«Finn manual for direkte kommunikasjon med godkjent kode. Lokasjon: Bokhylle på sikreste rom i kjelleren»*. *«Det er jo her»*, utbrøt Sandra og gikk mot bokhyllen for å finne manualen.

Kapittel 9

Den ukjente kontakten

Chuck lette febrilsk på de første sidene i manualen etter informasjon om koden som hadde dukket opp på skjermen. «*Der er det*», ropte han. «*Her er forklaringen på koden som står oppgitt i anropet*». I manualens første side stod det: «*Kode 1775643211 betyr at det er en person som er forhånds-godkjent av A.R.M's software*», utbrøt Chuck ivrig. «*Men det betyr også at det ikke er en A.R.M-agent som anroper oss. Hva i all verden skal dette bety?*». «*Blås i det*», maste Sandra utålmodig. «*Les videre om hva vi skal svare på anropet*». «*Eh, ja, god ide*», svarte Chuck raskt. «*Det står litt lenger nede at denne koden kommer fra et militært anlegg. Nærmere bestemt fra Tel Aviv i Israel*». «*Hæ?*», ropte Sandra vantro. «*Se, det står sort på hvitt her*», svarte Chuck og viste henne siden hvor det stod. «*Skriv inn kode 7777777-490 som bekreftelse på anropet*», stod det videre i manualen. Chuck kikket på Sandra. «*Skal vi tørre å gjøre noe før vi ber først? Jeg vil ha Den Hellige Ånds ledelse på dette også*». «*Vi ber først. Så får vi ser hva vi får fred for*», svarte Sandra ivrig. Så bad de en kort bønn: «*Hellige Far, vi kommer til deg i Jesu navn. Hva skal vi gjøre? Vi tror på at Du leder oss gjennom fred. Er denne kontakten til å stole på? Amen*». «*Jeg kjenner ikke noe uro for dette*», sa Sandra tankefullt. «*Ikke jeg heller*.

*Da forsøker vi oss», svarte Chuck oppildnet. Så tastet han sakte inn sifrene fra manualen. «Kode verifisert», sa en datastemme over høyttaler. Et nytt skjermbilde viste seg der det stod: «Igangsett direkte videooverføring. Ja eller Nei». Chuck trykket på «Ja». Et nytt vindu viste seg på skjermen, og en soldat i grønn IDF¹⁹-uniform (Israel Defence Forces) stirret rett på dem. Det var tydelig at det var en offiser av høyere rang. Han hadde gråstripet hår, og så ut til å være omkring femti år gammel. Ifølge et skilt på uniformen stod det *Aluf*, som tilsvarer graden generalløytnant²¹. «Kan De identifisere deg, Sir?», spurte han høflig på perfekt engelsk, men med en tydelig israelsk aksent. «Han har virkelig et steinansikt», hvisket Sandra i bakgrunnen. Chuck nikket nesten umerkelig. «Ehh, jeg er Charles Chuck Baker, fra London, Sir. Faren min heter Samuel Baker», svarte han høflig tilbake. «Aaah. Mr. Charles Chuck Baker, hva? Sønnen av selveste Samuel Baker? Mitt navn er Ariel Liebermann. Jeg er generalløytnant i IDF». Steinansiktet lyste opp i et varmt smil. «Så hyggelig å prate med deg. Hvordan det med din far, Chuck? Er han til stede hos deg?», spurte han nysgjerrig. «Nei, han er ikke her akkurat nå, Sir». Chuck klødde seg i hodet. Hva i all verden skulle han svare Liebermann? Ville han forstå dette med borttrykkelsen? Han var jo tross alt jøde, og mesteparten av det israelske folket trodde ikke på at Jesus var Messias. Dessuten var han redd for å tråkke på noen ømme tær også. Så tok han mot til seg og sa det som det var: «Faren min forsvant sammen med alle de andre som har forsvunnet rundt om i verden. Jeg regner med at De kjenner til*

fenomenet, Sir?». «Ja, jeg kjenner til denne hendelsen. Jeg kondolerer, Chuck. Jeg er virkelig lei meg. Svingersønnen min forsvant også. Så jeg er rammet, akkurat som du, min venn. Hvem er den nydelige unge damen i bakgrunnen, Chuck?», spurte Liebermann høflig. Sandra satt seg nærmere skjermen, sprutrød i ansiktet. Hun så bedende på Chuck. Og Chuck skjønnte at det var han som måtte introdusere henne. Han visste godt at Sandra hatet alt som hadde med det militære å gjøre. Hun var nemlig pasifist. «Dette er Sandra Yale, en nær venn av familien. Hun har mistet hele sin nærmeste familie». «Jeg kondolerer til deg også, unge dame. Dette er fryktelige nyheter», utbrøt Liebermann oppriktig. «Kan jeg spørre Dem om noe, Sir?», spurte Chuck forsiktig. Han var redd for at Liebermann ville bli fornærmet om han ikke tiltalte ham ultra-høflig. «Kall meg Ariel, min venn. Du er en sivilist, og faren din var en meget god venn. Da bruker vi fornavn. Hva lurte du på, Chuck?». «Kan du svare på hvor du kjente far fra, Sir?», undret Chuck. «Ja, det er ikke noen hemmelighet lenger nå», svarte Ariel muntert. «Vi hadde en avtale vi to: Dersom noe skulle tilstøte faren din, skulle jeg kontakte familien via kanalen vi nå kommuniserer over. Det var en del av hans testamente. Du skjønner, Chuck, at faren din testamenterte rettighetene til patentet for supereffektiv konvertering av vann til hydrogen til Israel. Pluss en vanvittig pengesum. Han var en sann venn og støttespiller av Israel. Jeg traff Sam som ung mann i Jerusalem tilbake i 1989. Vi ble venner da, og vennskapet har vart helt til nå. Sam kunne ikke fortelle deg noe om meg, fordi vi begge har vært involvert i,

hva skal vi kalle det, hemmelige oppdrag». Chuck ble helt paff. Det var visst mye han ikke visste om sin kjære stefar. Han kunne ikke se for seg Sam som en soldat, mer som en hemmelig, lubben agent. «Takk for at du deler dette med meg, Sir», svarte Chuck høflig. «Da skal jeg ikke spørre videre om fortiden». Ariel smilte og nikket fornøyd. «Jeg lurер også veldig på om IDF har en teori på hvorfor så mange millioner har forsvunnet fra jordens overflate?», spurte Chuck forsiktig. «Jeg krever ikke noe svar, eller noe sånt. Jeg bare lurte på om det er noen offisiell forklaring som du kan dele med oss, Sir?». «Flott at du forstår hvordan dette med informasjon fungerer, unge Chuck. Jeg har ikke lov til å dele så mye med deg, min venn», begynte Ariel. «Men du har jo en mor som arbeider i NAI, ikke sant? Og som har sin mening på hva som har skjedd? Jeg regner med at en skarp ung mann som deg kan finne ut av resten selv». Ariel blunket lurt til Chuck. «Takk, jeg forstår hva du mener, Sir», svarte Chuck tilbake. «Kan jeg få spørre deg et par spørsmål, min venn?», spurte Ariel. «Ja vær så god. Jeg skal svare så godt jeg kan, Sir», svarte Chuck oppriktig. «Hvordan går det med stemoren din for tiden? Jeg skjønnte at hun og Sam har hatt det, hva skal vi si, vanskelig over en periode?». «Det er korrekt, Sir», begynte Chuck. Her var det ikke lett å vite hvordan han skulle ordlegge seg. «Hun flyttet ut tidligere i fjor, og reiste til hovedkontoret til NAI i Roma. Hun har blitt bestevenn med Maxim Hassan og Peter Vinci. Far hadde viktig informasjon om disse to figurene som gjorde ham meget urolig. Det har han fortalt meg i en videobeskjed nå nettopp. Far visste

at den merkelige hendelsen kom til å skje, Sir». Chuck hadde bevisst ordlagt seg på denne måten for å se om Ariel ønsket informasjon om Hassan og Vinci. Ariel rettet seg brått opp i stolen han satt i. Det virket som om denne informasjonen brått hadde vekket interessen hans. Ansiktet ble plutselig alvorlig. «*Kan jeg få være helt ærlig med deg, Chuck?*», spurte Ariel dødsens alvorlig. «*Det setter jeg veldig pris på, Sir*», svarte Chuck. «*Jeg har viktig informasjon til dere, men visste ikke om du ville ha den før akkurat nå*». «*Selv om Sam ikke var den biologiske faren din, er du tydeligvis like smart som han var*», smilte Ariel. «*Du skjønner at jeg ønsker å få informasjon fra deg om dette, ikke sant? Godt. La oss snakke mann til mann. Jeg vil gjerne vite alt du har å si om Lilly, Hassan og Vinci*». «*Far fortalte meg flere viktige ting om mor, Hassan og Vinci*», begynte Chuck. «*Jeg sender over videoen som far hadde spilt inn til meg om disse tre. Så ser vi den sammen, Sir?*». Ariel nikket energisk. Han viftet med armene, snakket lynraskt på hebraisk og vendte seg så fort tilbake til skjermen. «*Jeg har akkurat bedt offiserene mine om å ta opp videoen du har sendt over. Er det i orden, Chuck? Dette kan være av den største viktighet for IDF å få kjennskap til*». «*Alt i orden*», svarte Chuck, og spilte av videoen. Sam dukket opp i bildet. Han fortalte om at Lilly nå hadde falt fra Gud, at hun nå ville vær en trussel for Chuck og Sandra, at Maxim Hassan var Antikrist, at Peter Vinci var den falske profet, og om byggingen av templet med mer. En liten flokk offiserer var godt synlige bak Ariel. Flere tok seg til ansiktet med hendene og gispet av forskrekkelse. Etter

at videoen var ferdig, ble det et voldsomt oppstyr i bakgrunnen. Folk løp hit og dit og ropte ut ordre og beskjeder. «Du har ikke skuffet mine forhåpninger, min venn», utbrøt Ariel tydelig rystet. «Dette er informasjon som med god margin kan kalles above top secret. Vet noen andre om dette, eller har du fortalt dette noen som helst andre enn meg?», spurte Ariel urolig. «Nei, bare til venninne Sandra. Hun og jeg ser begge på videoene som faren min etterlot seg, Sir». «Godt, godt. Det er svært farlige påstander Sam kommer med, min venn. Og alt dette er helt nytt for meg. Du setter vår etterretning i et dårlig lys, min venn. Men jeg stoler på Sam. Han tar aldri, og jeg gjentar: Aldri, feil om slike viktige ting. Du skulle bare visst hvor mange ganger hans informasjon har reddet Israel fra store farer. Hvor befinner du deg, Chuck? Jeg er urolig for din sikkerhet, men tanke på din inngående kunnskap om Hassan og Vinci. Folk har drept for mye, mye mindre informasjon enn dette». Chuck kikket på Sandra. Skulle de bare si alt som det var? Hun nikket, for hun hadde skjønt hva han tenkte på. «Vi befinner oss i en bunkers dypt under eiendommen til far. Han har etterlatt oss store ressurser og store mengder med informasjon. Mor har truet meg på livet allerede hvis jeg forteller visse ting (se bok 1: A.R.M Bortrykkelsen), og far var redd for at hun vil meg og Sandra vondt, hvis hun får muligheten til det. Det er på grunnlag av dette at far har gjort i stand en hemmelig bunkers til oss, så vi kan klare oss inntil Daniels syttiende års uke er til ende». Ved å si dette, regnet Chuck med at Ariel ville skjønne hva han mente hadde skjedd. «Jeg forstår», svarte Ariel

kontant. «Du snakker med en ærlig og høflig diplomats tunge, min venn. Nå vet jeg hva din teori er på hva som har hendt. Og dersom det du tror på er tilfelle, vil Israel snart oppleve tøffe tider. Tøffe tider, sier jeg. Det er ikke mange nok i Israel som tar det dere kaller Guds Ord bokstavelig lenger. Vi kaller det jo Tora²² og Tanakh²². Jeg er en av de få i IDF som av hele mitt hjerte tror på det som står der. Jeg kjenner profetene godt. Og jeg har til og med lest Det Nye testamentet. Alt stemmer med det som har skjedd så langt». «Jeg tror at Jesus var Messias», svarte Chuck trist. «Jeg tror at det var nettopp derfor at jeg ikke ble borte jeg også, sammen med far og familien til Sandra. Nå vet du alt om hva jeg tror om denne saken, Sir». «Takk for din diskresjon og varsomhet», svarte Ariel. «Jeg har sans for din forsiktige måte din å opptre på, min venn. Du minner meg om Sam. Og nå må jeg be deg om en vanskelig ting, Chuck. Jeg vet det er mye å be om. Men jeg spør på vegne av Israel, som din far elsket og ville beskytte med sitt eget liv». «Jeg er klar, Sir», svarte Chuck spent. «Jeg er også klar Mr. Liebermann», svarte Sandra plutselig. «Vi vil begge hjelpe IDF med det som dere ber om». Chuck så forundret på Sandra. «Har du plutselig akseptert militæret?», hvisket han nysgjerrig. «Jeg vil hjelpe Guds utvalgte folk. Og jeg gjør det fordi jeg stoler på en god venn av Sam også», hvisket hun stille tilbake. «Takk, unge dame. Takk Chuck Jeg er stolt av dere. Og nå til spørsmålet: Kan dere hjelpe meg og IDF med å få informasjon om aktiviteten til din mor Lilly, Hassan og Vinci? Dere er tydeligvis bedre rustet enn oss til å skaffe oss informasjon om dette, uansett. Det kan bli

farlig, men jeg skal støtte og beskytte dere så godt det lar seg gjennomføre. Og all informasjon må kun deles med meg, og meg alene. Hva sier dere?». «Vi skal hjelpe deg, Sir», svarte Chuck. «Nå som vi er i et formelt samarbeid, skal vi fortsette å tiltale deg Sir heretter». «Godt, godt», svarte Ariel lettet. «Det vil bli lettere i loggføringen at dere tiltaler meg Sir, det har du helt rett i. Men for å avslutte denne samtalen, vil jeg kalle dere venner en siste gang, sånn uoffisielt. Vi meldes når det er noe nytt å fortelle. Dessuten vil IDF dele informasjon som har direkte konsekvens for deres sikkerhet og liknende. Ellers har jeg ikke anledning til å dele så mye informasjon med dere. Beklager at det er slik det fungerer, soldater». «Forstått, Sir», svarte Chuck, og la usikkert til: «Kan jeg spørre deg om en siste ting, Sir, før vi avslutter samtalen?». «Selvsagt, soldat. Hva er det du lurte på?», svarte Ariel vennlig. «Kan du finne ut litt mer om svigersønnen din? Om han kan ha endret livsførsel før han forsvant sammen med alle andre? Ikke for min skyld, men for din. Du trenger ikke fortelle meg noe. Bare en innskyttelse jeg fikk nå nettopp, Sir». Ariel ble taus og tankefull. «Sir?», spurte Chuck urolig etter en liten stund. «Beklager, jeg datt litt ut. Ja, det var faktisk ingen dårlig ide. Min datter er uansett helt ute av seg, så det skylder jeg henne. Godt initiativ, soldat. Da sier jeg farvel for denne gang, takk for hjelpen», avsluttet Ariel. Så ble skjermen svart igjen.

Sandra kikket med et rart blikk på Chuck. «Jeg skulle gjerne visst hva det blikket prøver å fortelle meg akkurat nå», utbrøt Chuck urolig. Han

skjønnte at det å lære seg å snakke «damsk» ville bli *litt* av en utfordring fremover. «Du har ikke gjort noe galt, ikke denne gangen», forsikret Sandra. «Du tror at Ariels svigersønn var messiansk jøde, ikke sant? Men at ingen andre har visst om det, eller noe sånt?» «Ja, jeg tror faktisk det», innrømmet Chuck. «Var det noe mer i det blikket du nettopp sendte meg? Det var et merkelig blikk». «Jeg har bare brutt noen viktige prinsipper i dag: Å anerkjenne et militært system og i tillegg hjelpe det», sukket Sandra. «I så fall kan du få velge grad og tittel først», spøkte Chuck. «Da velger jeg å bli tiltalt som menig Pingle», lo Sandra. «Og jeg vil tiltales som menig Missler, etter min navnebror Chuck Missler²³. Det var arbeidet hans som fikk meg til å fatte interesse for Bibelen i første omgang. Dessuten ligner det litt på missil også. Kult, ikke sant?», svarte Chuck fornøyd (Chuck Missler, se bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Så gikk de for å spise lunsj sammen. Merkelig så sulten en kunne bli av å bli rekruttert av IDF.

Kapittel 10

Ny leder, nye regler

Maxims makt i EU og FN var nå total. Og han visste det. Ledere fra alle land kom innen få timer etter talen hans (holdt i regi av FN) med sine ønsker til hva som skulle gis som svar på beskjeden fra Pleiadene. Og «under bordet» tryglet de ham om å holde en ny, samlende tale for å roe ned raseriet som nå rådet i alle land. Kunne forsvinningen (bortrykkelsen) vært unngått? Maxim hadde jo antydnet det i sin tale. Folk i alle land stolte på Maxim. Genistreken til Maxim var følgende: Å så inn den tanken at det nå var folket mot deres korrupte ledere som hadde somlet med å komme med svar på signalet fra Pleiadene. Alle over hele verden mente at forsvinningen kanskje kunne vært unngått dersom et svar hadde blitt sendt tidligere. Men det var ikke noe en kunne vite med sikkerhet. Det var en løgn som Maxim på genial måte hadde forført verden med. Og innen bare 24 timer hadde alle land kommet med sine ønsker til et felles svar fra hele menneskeheten på beskjeden fra Pleiadene. Maxim og Lilly (i regi av NAI) laget lynraskt et felles svar som inneholdt gjennomsnittet av alle ønskene. Og det ble jo en lett jobb. Maxim hadde jo lovet at *«våre venner fra Pleiadene ville hjelpe verden med å få våre tapte tilbake igjen»*. Hvilken mulighet hadde da verdens befolkning til å tvile på det siste halmstrå av håp? Ingen. Maxim, Peter,

Asael og Lilly hadde ikke behov for å forandre ett eneste ord i svaret til Pleiadene. Svaret, sagt i en kort setning, var som følger: «*Kom og frels oss og våre savnede. Ikke drøy, kom umiddelbart*». Dette medførte at Maxim fikk enormt stor makt som leder av FN. I praksis var han også nå suveren leder av EU. Ingen turte å klage på tiltakene som raskt, nådeløst og snikende ble innført. Og det Maxim hadde fått til på rekordrask tid, var intet mindre enn svært imponerende:

- Sensur av alle media. Budskapet rett etter bortrykkelsen (som var satt i gang av A.R.M selvsagt) om at det var Bibelens bortrykkelse som hadde skjedd, måtte for enhver pris sensureres.
- Sensur og fjerning av all religiøs informasjon, litteratur, videoer og annet fra internett. Påskuddet var at «*ingen religiøse fanatikere skal få ødelegge en allerede herjet og skadet verden*».
- Nye nasjonale regler for innføring av portforbud, arrestasjoner og ransaking av eiendommer uten rettskjennelse.

Det han ikke hadde fått gjennomslag for, ennå, var juridisk rett til å deportere og internere alle uønskede og potensielle terrorister og religiøse fanatikere uten noen rettsavgjørelse først. «*Men det vil komme snart*», snerret Maxim utålmodig. Nå var han snart så mektig at han kunne begynne å fremme sine onde planer for byggingen av tempelet. Det var bare en liten hake ved denne saken: Det måtte bare skje en utrivelig endring i Midtøsten først.

Kapittel 11

NAI på høygir

Lilly smilte varmt mot reporteren. Endelig kunne hennes etterlengtede pressekonferanse starte. Nå skulle hun, på vegne av verden og NAI, offisielt erklære at verden skulle sende et felles svar tilbake til Pleiadene. Et stort pressekorps hadde møtt opp i Roma. NAI's hovedkontor hadde hemmelig adresse på grunn av «terrorhandlingen» for noen uker siden (se bok 1 A.R.M Borttrykkelsen). Så pressekonferansen ble holdt på en åpen plass ikke så langt fra St. Peterskirken. Alle mikrofonene var styrt av en lojal gruppe som Maxim hadde fått samlet sammen. Alle hadde Dyrets merke²⁴ på seg, og ville inntil døden utføre Maxims arbeid til minste detalj. Dersom teamet som «kontrollerte» pressekonferansen så mye som enset et kritisk spørsmål, ville linjen kuttes. Lilly følte seg veldig sikker på at alt var under full kontroll.

«Tror du vi snart vil kunne få svar tilbake fra Pleiadene, Dr. Brown?», spurte en reporter fra BBC News. «Signalene flyr av sted med lysets hastighet. På rundt 8 minutter vil de ha nådd solen. Verdensrommet er stort, men det er lov å håpe at våre venner snart ringer tilbake. De advarte oss om at små grå aliens ville besøke jorden. De vil hjelpe oss med å få våre savnede tilbake, som min kjære venn Maxim Hassan har sagt». «Hvordan skal menneskeheten forberede seg på kontakt med

aliens? Er verden rede for dette?», spurte samme reporter. *«Dette er vår topp prioritet, akkurat nå»*, løy Lilly. *«Vi er overbevist om at vi, når vi treffer dem, kun vil oppleve positive ting. De vil komme for å lære oss om universets gåter, og kanskje vi vil kunne lære dem en ting eller to også»*. *«De brukte ordene «når vi treffer dem», Dr. Brown. Vet dere i NAI noe som oss dødelige ikke vet i denne saken?»*. En reporter fra CNN klarte å få gjennom et spørsmål i alt kaoset blant alle de andre som ville ha ordet. Lilly så rett på reporteren fra CNN med et oppriktig blikk: *«Hele tiden har vi lovet å gi hele verden hele sannheten fra første stund. Vi har ikke noe informasjon som dere ikke har allerede. Fullstendig åpenhet er det eneste som er riktig i denne saken. Det er derfor jeg har fått Maxim Hassan til å overse arbeidet vårt. Han er den ærligste og mest redelige mann jeg noensinne har truffet»*. Lilly nøt hver eneste av løgnene hun føret verden med. Sjelden har ordene *«lyve så det renner»* passet bedre.

«Al Jazeera her, skrek en reporter. «Hvem skal lede et møte med aliens, dersom det faktisk vil skje? Og hvem skal ha ansvar for dette igjen?». Lilly smilte med falsk ydmykhet: *«Jeg skal personlig lede et eventuelt møte mellom representanter fra Pleiadene og jorden. Dette er etter ønske fra Maxim Hassan personlig. Og fra EU og verdenslederne som helhet»*.

«Der Spiegel her», hylte en tysk reporter ut. *«Hvordan tror dere i NAI at disse aliens fra Pleiadene vil se ut?»*. *«Kjedeliiiiiig»*, tenkte Lilly før hun svarte blidt: *«Vi i NAI har et åpent sinn med tanke på dette*

spørsmålet. Som du sikkert skjønner, kan vi ikke på forhånd uttale oss om våre personlige holdninger om dette. Det vil alle dere i media aldri la oss glemme i etterkant. Men det er jo faktisk mange mennesker som mener at de har vært i kontakt med aliens fra Pleiadene. Så for å bruke deres ord, som ikke er mine egne: De er høye, slanke, lyse i huden og har et vidunderlig språk». Lilly måtte gi dem noe å gå på. Dessuten var det jo akkurat slik Asael så ut. Så det ville bli vinn-vinn for henne og NAI uansett.

«New York Times», brølte en amerikansk reporter ut. «Har dere tenkt på om aliens vil kunne bringe sykdommer med til jorden? Hvordan vil karantene-bestemmelsene bli?». «Alt dette er vi forberedt på», understreket Lilly med stor autoritet. «Disse livsformene har passert det biologiske stadiet for lenge siden. De eksisterer i en eller annen form for avatar-kropp. Som en form for digitalt program i en robot, om du vil. Om den er biologisk, uorganisk eller mekanisk, det vet vi ikke», løy hun. «Men det er uansett tatt høyde for at de kan bringe med seg smitte fra andre livsformer hvor de kommer fra. Så alle tenkelige, og utenkelige, sikkerhetstiltak vil bli satt i verk».

«BBC News», ropte en reporter i mengden. «Hvor skal du og NAI møte representantene fra Pleiadene, i så fall?». Lilly vinket til mengden før hun svarte. «Vi skal ta imot dem på et hemmelig sted. Av sikkerhetshensyn må vi holde dette hemmelig Dere husker sikkert terrorhandlingen mot NAI for litt siden. Vi må hindre at religiøse fanatikere ikke setter i gang en intergalaktisk strid. Men jeg kan love at

alt vil bli sendt direkte». Løgn på løgn ble servert fra Lilly. Det var Maxim og Peter som hadde utført terrorhandlingen som ødela NAI's hovedkontor, sammen med hele styret og en mengde ansatte (se bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Dessuten ville svært lite faktisk bli sendt direkte. Opptakene var allerede laget ferdig. Verden ville vise en samtale mellom Lilly og Asael i fullt verneutstyr i et høy-sikkerhets rom. Det eneste som måtte sendes direkte, var bilder av den flygende tallerkenen til Asael, mens den entret atmosfæren, og helt til den kom over Europa et sted. Da ville alle videre observasjoner sensureres for allmennheten. Så mange som mulig måtte få se romskipet til Asael. Det ville styrke kredibiliteten til NAI og deres maskineri av løgner.

«*France 24*», ropte en fransk reporter med tydelig aksent. «*Hvordan vil dette kunne påvirke verdens...*». Så brøt lyden til mikrofonen. Den fulle setningen skulle ha vært: «*Hvordan vil dette kunne påvirke verdens religioner?*». Lederen for pressekonferansen kikket usikkert bort på Maxim. De satt på et hemmelig sted med oversikt til selve stedet hvor intervjuene fant sted. «*Slapp av. Du gjorde en god jobb*», forsikret Maxim med falsk beundring. «*Jeg tar meg av dette her*», sa Maxim raskt og forsvant i løse luften. Denne pressekonferansen var på vei i feil retning, og han måtte kontrollere utviklingen på egenhånd. Plutselig dukket han opp rett ved podiet. Ingen hadde sett at han kom. «*Jeg skal svare på spørsmålet ditt*», ropte han til reporteren fra France 24 mens han smilte med det perfekte smilet sitt. Han vinket glisende til alle som hylte og skrek av beundring for å se ham live. «*Vi hadde bare et lite*

teknisk problem her», løy han. Reporterne som hadde møtt opp på pressekonferansen kikker seg forvirret rundt omkring. «Så du at han kom hit, eller?», hvisket de seg imellom: Ingen hadde fått med seg noe. Og de var eksperter på å få med seg snikende aktiviteter. Og hva kunne ha skjedd med den massive sikkerheten som skulle omgi Maxim Hassan til enhver tid? Hvor var alle sikkerhetsvaktene? Men de glemte fort disse tankene. Alles øyne ble automatisk vendt mot den atletiske figuren til Maxim. Med sine 2 meter ruvet han på scenen. «Det reporteren fra France 24 ville spørre om, var følgende: Vil kontakt med aliens påvirke verdens religioner? Selvsagt vil den det. Men på en positiv måte». Maxim tok seg tid til å vinke til de fremmøtte nok en gang. Han ble mottatt som en rockestjerne. Så rettet han seg opp, satte øynene rett i kameraene og sa med overjordisk autoritet: «Menneskene er i seg selv guder. Jeg har grunn til å tro at det er aliens som har skapt mennesket, og ikke noen gud vi til nå har kjennskap til. Og som alle vet, har mennesket gude-liknende evner. Vi er til og med i stand til å designe liv ved endring i DNA. Vi har kommet til det stadiet som aliens rundt om i universet må ha tilbakelagt for millioner av år siden. Så jeg forventer at når vi får svar fra våre venne fra Pleiadene, vil de bringe med seg en fremmed Gud. All religion på jorden har til nå slått feil. Bare innse det. La oss søke en NY verdensreligion i samarbeid med aliens fra Pleiadene. Ja, jeg må bare fortelle dere sannheten, mine venner. En ny verdensorden og verdensreligion er det eneste som nå kan redde ferden fra totalt kaos». Milliarder av mennesker over hele

jorden stod som forhekset, mens de uten å tenke over det tok til seg de velsmurte løgnene til Maxim. Nok en gang så verden et tilfelle av faktum i 2 Tess 2:11: Fordi menneskene ikke trodde Guds Ord, sender han dem kraftig villfarelse, så de skal tro løgnene til Antikrist. Mange i mengden begynte å skrike «*vi elsker deg, Maxim*», «*redd verden, Maxim*» og «*du er vår nye Gud, Maxim*». Lilly lente seg brått mot Maxim. Det var tydelig at hun hvisket noe til ham. Maxim spilte rollen som svært overrasket helt perfekt. «*Da gir jeg ordet over til den geniale Lilly Brown, lederen av NAI og min beste venn. Hun skal fortelle dere siste nytt fra NAI. For en dyktig organisasjon dette er*», avsluttet Maxim. Han vinket til mengden, som nærmest tilbad ham. «*Jeg kan nå bekrefte at NAI har mottatt ett nytt svar fra Pleiadene*», ropte Lilly «*begeistret*». «*Med andre ord: Vi har fått svar på signalet vi sendte tilbake til dem nå nylig. De vil ankomme om kort tid, og de bringer løfter om å hjelpe oss med å frigi alle de menneskene som har forsvunnet over hele verden. Alle skal trygt returnere til jorden. Det vil ta tid, men våre nye venner fra Pleiadene vil gjennomføre løftet de har gitt*», løy Lilly fremfor hele verden. Mengden rundt pressekonferansen gikk amok. Ville gledesscener ble filmet og sendt over alle nyhetskanaler. Folk over hele verden ble helt fra seg av glede for den store nyheten som nå var kommet. Verden kunne endelig øyne nytt håp. «*Hah, tapere*», tenkte Lilly ondskapsfullt. «*Om litt vil dere ikke ha kapasitet til å tenke på annet enn å overleve. Deres savnede kommer aldri tilbake til dere. Og når Daniels syttiende års uke starter, vil*

helvete bokstavelig talt komme over verden». Fornøyd tok hun imot applaus og heder fra folkemengden. Det var ikke bare Maxim eller Peter som skulle få sole seg i ondskapens glans.

Kapittel 12

Hva nå?

Chuck hadde sittet så lenge i lenestolen at bena hans hadde sovnet. Han tenkte på alt som hadde skjedd til nå. På en måte hadde han og Sandra vært tilskuere til begivenhetene så langt, helt uten mulighet til å påvirke begivenhetenes gang. La gå, så hadde de måtte tatt et valg eller to. Men hva så? De kunne ikke bare sitte å vente på hva som videre skulle skje. Eller var det nettopp dette de faktisk måtte gjøre? Hadde de egentlig noe reelt valg til å påvirke noe som helst? Det viktigste ville uansett være å be Gud om å få veiledning gjennom Den Hellige Ånd.

Sandra satt også tankefull i stolen ved siden av Chuck. «*Sandra?*», spurte Chuck, mens han forsøkte å reise seg. Det prikket vilt i begge bena, som nå hadde sovnet grundig. Han sjanglet mot en vegg for å støtte seg. Sandra sprutet ut i latter. «*Har du hatt noe annet i colaen din enn bare vanlig cola?*», ertet hun. «*Utroolig morsomt*», stønnet Chuck. «*Ser du ikke at dette er vondt, eller? Det er ikke bare menn som skal se hvordan damer har det, faktisk. Er ikke du en sånn likestillings-rype eller noe slikt?*». «*Godt sagt*», svarte Sandra muntert. Det var jo et poeng i det Chuck akkurat hadde sagt. Men hun klarte ikke å stoppe å erte «stakkars» Chuck. Ikke helt ennå. «*Hvordan går det, lille følsomme mann? Sånn. Hjalp det?*». Chuck bare slo oppgitt ut med armene til

svar. Hva skulle han egentlig svare på alt dette våset? Uten å såre Sandra, selvsagt? Det var irriterende å måtte ta hensyn til en han ikke kjente så godt hele tiden. Sandra kikket (litt) medfølende bort på Chuck, som ristet ett ben av gangen for å få blodsirkulasjonen i gang igjen. Han hadde jo tross alt kalt henne likestillings-rype. Det var et begrep hun syntes var så utrolig barnslig. Så da fikk han bare ha det så godt.

«Sorry, Chuck. Jeg hadde bare behov for å ha det litt gøy. På din bekostning, selvsagt. Hva var det du ville spørre meg om, egentlig?».

«Ehh, jo, jeg har tenkt litt på videre planer», begynte Chuck forsiktig.

«Til nå har alt skjedd «over hodene våre». Vi bør legge planer om hva vi skal gjøre i samarbeid med Den Hellige Ånd. Hva gjør vi, og når gjør vi det? Hva mener du om dette?». Sandra ble først litt forfjamset. Hun hadde ikke hatt overskudd til å tenke på dette spørsmålet så langt.

«Jeg er nok en dårlig planlegger, dessverre. Jeg bare gjør ting når det faller meg inn, liksom. Skjønner du?», spurte hun forlegent tilbake.

«Jeg kan levende se for meg det, ja», tenkte Chuck for seg selv. Sandra var en vimsejente av dimensjoner. Men det kunne han ikke fortelle henne rett ut på denne måten. Så derfor bare nikket han tilbake.

«Men jeg tror du har helt rett», fortsatte Sandra.

«Jeg har veldig lyst til å høre hva du synes vi bør gjøre. Det kan umulig være verre enn mine planer, som ikke engang eksisterer». Chuck smilte skjevt tilbake.

«Hun er iallfall ærlig», tenkte han fornøyd.

«Det er mange ting vi må forholde oss til på en gang. Det er aldri lett. Men det er særlig noen få punkter som jeg mener det haster veldig å få på plass snart», sa Chuck bestemt.

«Punkt 1: Vi må få bedre oversikt over kjelleren som vi bor i. Bli eksperter på vårt eget habitat, om du vil. Kunnskap er lik overlevelse.

Punkt 2: Vi må legge en slagplan for hvordan vi skal overvåke mor, Maxim Hassan og Peter Vinci.

Punkt 3: Vi må holde løftet som vi gav til Ariel Liebermann i IDF om å gi ham informasjonen som han bad oss om å skaffe».

Sandra grøsset ved tanken om å planlegge så mye. Dette var hennes desidert største svakhet. Altså, ikke det at hun manglet evnen. Men hun manglet viljen. «OK», sukket hun tungt. «Jeg må innrømme noe for deg, Chuck: Jeg vet ikke om jeg klarer det. Eller om jeg vil klare det. En stor del av meg vil bare at jeg skal gjemme meg under dynen i 7 år.

Pluss tiden rapture gap vil vare, selvsagt». Chuck smilte forståelsesfullt mot henne. «Hva er det den andre delen av deg vil, da, Sandra? Jeg tror det finnes en fighter inni deg også». «Du kjenner meg visst ganske godt, likevel», innrømmet hun mens hun rødmet voldsomt. «Men akkurat nå vinner grave seg ned under dynen-delen av meg». Chuck klødde seg i hodet, som han hadde for vane når det oppstod vanskelige situasjoner. Hvordan skulle han klare å hjelpe Sandra? Han så stadig tegn til fortvilelse og depresjon hos henne. Dette måtte ikke få utvikle seg. Han hadde jo lest mye psykologi over flere år (på grunn av konspirasjons-interessen sin. Psykologi er viktig å ha kunnskap om, blant annet med tanke på hvordan informasjon påvirker samfunnet. Se bok 1 i serien). Men situasjonen var jo helt eksepsjonell akkurat nå. Chuck stirret ned i gulvet. «Jeg vet ikke helt hvordan du vil at jeg skal hjelpe deg. Jeg kan

en hel masse om psykologi. Men jeg vil at du skal vite dette, først og fremst: Jeg respekterer deg så mye at jeg ikke vil hjelpe deg uten at du selv vet det». Sandra kjente en varm klump i halsen. Tårene begynte å presse seg frem. «Det var veldig fint sagt av deg Chuck. Tusen takk», hvisket hun. Faktisk hadde hun ikke tenkt tanken på at det skjulte seg mange gode sider hos Chuck også. Hun hadde til tider sett på ham som en rapende, bedrevitende, vulgær bondetamp. Men det var også en reflektert og vennlig side som Chuck hadde vist akkurat nå. *«Du er virkelig som en løk, Chuck. Ikke på en feil måte, altså. Men du har visst flere lag enn jeg hadde sett for meg»,* sa hun med flau stemme. *«Tja, jeg har visst tatt på meg rollen som familiens pøbel i alle år. Og så er jeg nok en glad laks av natur også. Danny var så prektig til tider at jeg ble sprø av det. Så da oppførte jeg meg anti-prektig. Skjønner du hva jeg mener?»*, svarte Chuck stille tilbake. *«Jah, Benjamin var også den snille og prektige. Utrolig irriterende, hva? Men så var han jo så snill mot meg også».* Begge ble sittende stille en liten stund. Savnet etter søsknene ble for stort til å takle et øyeblikk. Sandra brøt stillheten først. *«Det var tre gode forslag du kom med i sted. Jeg synes vi skal begynne med punkt 2. Du kan vel lage et program som overvåker på internett for oss. Så fortsetter vi med punkt 1 for å bli bedre kjent med vårt «nye» hjem. Så tar vi punkt 3 til slutt?».* *«Akkurat som om jeg skulle ha sagt det selv»,* utbrøt Chuck fornøyd. *«Men først litt mat. Chuck-mann trenger för».* Så hoppet han bortover gulvet med sjimpansebevegelser og sjimpanseskriking. *«Ja, ja»,* sukket Sandra lett. *«Han kan være*

voksen til tider, iallfall. Det var gøy så lenge det varte», tenkte hun med et ørlite smil om munnen. *«Kom igjen, da, ikke vær så kjip»,* hoiet Chuck på vei til kjøkkenet. *«Vi må ha litt moro og galskap her nede».* *«Kan du ikke vinne over dem, slutt deg til dem»,* mumlet Sandra, mens hun halvhjertet forsøkte å imitere en rablende gal sjimpanse.

Kapittel 13

Hugo og Donna

En alarm kom fra sikkerhetsrommet midt på natten. Kvelden før hadde de spist masse god mat. All herjingen som Chuck hadde satt i gang hadde gjort dem begge helt utslitt. Chuck hadde for lengst koblet alle inngående signaler til kjelleren inn på høyttaleranlegget. På denne måten ville de umiddelbart få vite det om noen forsøkte å kontakte dem. Sjanglende reiste han seg opp av sengen, mens han tok på seg skoene. Det var ikke akkurat varmt på betonggulvet. Så det å bli kald på føttene ville bare gjøre prosessen med å våkne enda mer pinefull. «*Sandra?*», sa han med lav og groggy stemme, mens han dunket forsiktig på døren. «*Kommer, kommer*», svarte hun søvnig. «*Jeg hørte signalet, jeg også*». De gikk inn på sikkerhetsrommet, og så med en gang en melding som blinket på skjermen: «*Melding fra A.R.M-skjulested. Lokasjon: Øst-Berlin*». Under meldingen stod det: «*Kode CTF9773*». Chuck lette etter koden i manualen som A.R.M hadde laget for kommunikasjon mellom ulike A.R.M-gjemmesteder. «*Hvorfor kunne ikke far ha laget en digital versjon av manualen?*», stønnet Chuck mens han lette etter den riktige koden i manualboken. Men det tok bare sekunder før han fant den. Og med en gang sperret han opp øynene. «*Det er en nød-kode*», gispet han lavt. «*Hva mener du? Nød-kode for hva da, liksom?*», spurte Sandra

med bekymring i stemmen. *«Det er egentlig et nødsignal, for å være nøyaktig»*, svarte Chuck fort. *«Ifølge manualen er dette et nødsignal som skal brukes dersom noen forsøker å trenge seg inn i det aktuelle A.R.M-skjulestedet. Det er et siste rop om hjelp, eller for å overføre livsviktig informasjon»*. *«Kan det være farlig å åpne filen?»*», spurte Sandra urolig. Hun kjente at hun begynte å bli redd. *«Slapp av»*, beroliget Chuck. *«Filene spres som gjemte signaler over en rekke sikre servere over hele verden. På den måten skal de elektroniske sporene tynnes ut Det er så godt som umulig å spore hvem som har sendt eller mottatt dem»*. Sandra nikket til svar. Chuck trykket på filen, og et par i førtiårene kom til syne på skjermen. *«Dette er Hugo og Donna Wagner fra Øst-Berlin. Vi vil ikke gi dere nøyaktig lokasjon for vårt oppholdssted. Dette er for deres egen sikkerhet. Vi befinner oss i et A.R.M-skjulested. Det er en helt utrolig historie om hvordan vi fant skjulestedet til min far, som var medlem i A.R.M. Vi vil ikke engang prøve å fortelle den»*. Begge vinket og smilte svakt inn i kameraet. Både Chuck og Sandra forstod godt hva Hugo mente med å finne et A.R.M-skjulested på en utrolig måte. Mannen som het Hugo snakket godt engelsk, men med en kraftig tysk aksent. *«Vi ble frelst bare noen timer etter at borttrykkelsen var et faktum. Så det er ingen fare for oss uansett. Vi har levd i skjul en liten uke nå, men gjorde en fatalt feil for et par dager siden. Feilen bestod i at vi skrudde på en gammel smarttelefon, som var koblet til internett. Da avslørte vi at vi fortsatt var i live. Pluss vår posisjon via GPS. Hvorfor skulle dette være farlig,*

sier du? Fordi vi har spesiell kompetanse innen genmanipulering. Ikke for å skryte, men min kone og jeg er verdensledende innen CRISPR-teknologi²⁵. Vi har ikke tid til å forklare mer inngående om denne teknikken. Google har svaret». En voldsom dunking i den armerte døren bak dem fikk ekteparet til å snu seg bekymret mot den et kort øyeblikk. Så vendte de blikket raskt mot kameraet igjen. «Poenget er at vi har jobbet på et topp hemmelig forskningsanlegg hvor vi har klonet mennesker for svært rike og skruppelløse personer. De vil ha organene som en form for sikkerhet, dersom deres egne kropper skulle ha behov for å skifte ut deler. Klonene hadde ingen bevissthet. Trodde vi. De holdes i live ved nedfrysning inntil behovet for å bytte ut organer melder seg. Og ja, vi har løst problemet med hvordan vi skal fryse ned hele menneskekropper. Vi bare koblet inn gener fra frosker som kan fryse seg ned en hel vinter uten å dø²⁶. Vi har også brukt gener fra ørsmå dyr som kalles bjørnedyr²⁷, for at klonene skal kunne tåle nedfrysning i flytende nitrogen ved -196 °C i flere tiår. Kjære Gud, tilgi oss for alt det grusomme vi har gjort». Både Hugo og Donna tørket bort tårene som rant ned kinnene deres. Sandra stirret panikkslagen bort på Chuck. Han stirret tilbake, like vill i blikket som henne. Så fortsatte Hugo snufsende: «Men for kort tid siden gjorde jeg en stor feil: Jeg forsøkte å vekke opp en av klonene for å se på hvordan bevisstheten ville påvirkes av lang nedfrysning. Dette har aldri blitt gjort før. Det var også strengt forbudt. Ingen klone har vært ved bevissthet før, trodde vi. De blir holdt i narkose mens de gror, som vi kaller det. Dette gjør vi

for å unngå å se på dem som mennesker. Og av andre etiske grunner. Når klonen var ferdig tint opp, og var kommet til bevissthet, skjedde det noe grufullt: Det var ikke et menneske som våknet opp. Det var snarere en demon. Den snakket et merkelig språk som ingen hadde lært den, og den hadde en røst som en drage. Klonen drepte en hel hær av medforskere og sikkerhetsvakter før den ble drept av cyanidgass, eller blåsyre, kort tid etter. Jeg og min kone klarte å gjemme unna videofilene fra hendelsen. Og jeg klarte relativt raskt å finne løsningen for hvordan vi kunne overføre en digitalisert personlighet til klonen for å nedtone dens demoniske oppførsel, iallfall til en viss grad. Jeg frykter at Maxim Hassan skal få tak i denne forskningen. Han er vår hemmelige oppdragsgiver. Men vi ble avslørt av Maxims bøller samme dag som bortrykkelsen skjedde. Og da vi gikk under jorden rett etter at bortrykkelsen hadde skjedd, må arbeidsgiveren vår, Maxim Hassan, trodd at vi også hadde forsvunnet i alt kaoset som oppstod rett etterpå». «Sett på pause», ropte Sandra. «Dette er jo helt sprøtt, Chuck. Maxim Hassan er jo med på alt som er ondt i denne verden». Chuck satt urørlig på stolen. Han visste ikke hva han skulle svare Sandra, så han bare slo oppgitt ut med armene. «La oss se videre», utbrøt han. Hugo fortsatte: «Det var klonens oppførsel som fikk oss til å fatte mistanke til at det finnes en overjordisk, eller åndelig del av tilværelsen. Vi er begge oppdradd i en kristen familie. Foreldrene våre har fortalt om endetiden, vi hadde kunnskapen som var nødvendig. Men vi fjernet oss fra livet med Gud, og endte opp i en fryktelig og ugudelig bransje som driver

med genteknologi. Og da jeg så den demoniske oppførselen til klonen, skjønte jeg hva jeg hadde gjort i mange år. Kanskje jeg overlevde for å kunne gi videre denne informasjonen? Jeg vet ikke. Men en ting vet jeg: Jeg og min kone hadde besudlet og ødelagt Guds fremste skapning; Mennesket. Det er også et par andre navn som dukket opp under min private etterforskning: Peter Vinci og Lilly Brown. De står i tett samarbeid med Maxim Hassan på alt som har med denne forskningen å gjøre. Lilly Brown kom inn sent i bildet først i fjor, det vil si 2026. Og det siste som jeg fant ut av, er dette: Det er en hemmelig lab i Roma som arbeider med kontroll av kloner. Det er visst en eller annen form for klinisk terapi som de kaller merket. Det skal visst få klonene til å oppføre seg mindre demonisk enn det vi allerede har fått til. Men disse to teknologiene må trolig kombineres for å få et akseptabelt resultat. Og en ting til: Følg med på alt som CERN²⁸ gjør. Så vidt jeg vet, er CERN den eneste organisasjonen som har 666 i logoen sin. En kollega av meg fortalte at de forsøker å åpne en portal inn til en annen dimensjon. Kan dette være en referanse til Johannes Åpenbaring kapittel 9? Jeg vet ikke. Jeg vet at alt dette er vanskelig å akseptere. Men det er sannheten. Fort, last ned filen før sikkerhetsvaktene kommer gjennom døren. Jeg skal ødelegge den siste forskningen vår, slik at Hassan, Vinci eller Brown ikke skal få klørne sine i den. Men det innebærer at vi må sprengte skjulestedet vårt. Gud velsigne deg som tar imot dette budskapet. Om dere kan, så forsøk å finne ut mere om den hemmelige laben i Roma. Mer info finner dere på filen som er lastet ned. Verden

må få vite hva som skjer. Farvel». Så tok Hugo hendene til sin kone, kikket henne kjærlig inn i øynene, og trykket på en knapp. Så forsvant bildet.

Sandra satte i et forskrekket hyl. Så styrtet hun inn på rommet og låste døren fort bak seg. Chuck satt tilbake alene, helt forfjamset. Han kunne høre hulkingen hennes helt inn der hvor han satt. *«Hva skal jeg gjøre med denne informasjonen, Herre?»*, bad han stille. Så satt han bare på stolen en god stund, mens han fortsatte å be. Ingen plan som han kunne komme opp med på egenhånd ville være god nok akkurat nå. Så fikk Chuck plutselig en ide: *«Kjære Gud, jeg ber om å bli Ånds-døpt. Jeg tror ikke jeg kan klare å gjøre noe effektivt uten å kunne tale i tunger. Far sa alltid at det var den beste måten å løse problemer på. Da taler en ut hemmeligheter i Ånden eller noe sånt. I Jesu navn. Amen»*. Med det samme kjente Chuck en voldsom trang til å si noe. Men det som kom ut av munnen hans var ord han ikke skjønte betydningen av. En strøm av setninger fosset ut, mens han løftet hendene mot himmelen. Så begynte han høylytt å takke Jesus for alt han hadde gjort for ham. *«Jesus, takk for at jeg allerede er velsignet med all åndelig velsignelse i himmelen²⁹. Takk for at jeg allerede er tilgitt alle mine synder. Takk for at jeg alt er helbredet³⁰. Og nå vil du at jeg og Sandra skal døpes slik at vi kan få den Hellige Ånds gave³¹»*.

Sandra kikket forsiktig ut gjennom døren. Hva var alt det oppstyret Chuck holdt på med, tro? Med ett fikk hun hakeslepp: Det stod en blendende hvit skikkelse bak Chuck, med løftede hender. Et lys så

skarpt som solen skinte rundt ham. Med ett var personen borte igjen. «Så du hva jeg så akkurat nå?», hvinte Sandra spakt. Chuck snudde seg raskt. «Nei, jeg bare talte i tunger», smilte han forundret. «Hva var det du så?». «Jeg vet ikke», svarte Sandra med lav stemme. «Det så ut som en engel. Jeg har ikke sett en før, men det må ha vært en engel. Han stod bak deg og løftet hendene mot deg som for å velsigne deg». «Jeg lurte på hvorfor jeg kjente to varme hender på ryggen», innrømmet Chuck. «Men jeg så ingenting selv». «Jeg vil ha det du nettopp fikk», nærmest krevde Sandra spent. «Og jeg vet hvordan», svarte Chuck. «Jeg fikk akkurat beskjed om at vi skal døpe oss. Så skal vi få Den Hellige Ånds gaver». «Det er jo et stort badekar på et av baderommene», sa Sandra usikkert. «Er det godt nok, tror du?». «Plenty», svarte Chuck. «Vi må jo bare komme helt under vann. Vi døver hverandre nå med en gang. Jeg henter en Bibel og fyller vann i badekaret, så henter du håndklær?». Så løp de i hver sin retning for å gjøre klart til dåpen. Sam hadde sagt til Chuck og Danny at det var ikke noe magisk rundt forberedelsene til dåpen. «Den troendes dåp er en god samvittighets bekjennelse. Det er en omvendelsens dåp til syndenes forlatelse³². Du må med ærlig hjerte si at du vil ha Jesus som Herre og Frelser i ditt liv», hadde Sam fortalt ham flere ganger. Etter kort tid var de begge på badet. «Er du klar?», spurte Chuck. «Veldig klar», svarte Sandra modig. «Men kan du døpe meg først?», spurte hun og så bedende bort på ham. «Klart», svarte Chuck. *Vi leser verset fra Matt 28:19, hvis du er enig?*. Sandra nikket ivrig, og gikk oppi badekaret.

Chuck leste verset i Matt 28:19: *«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,»* (NB88). Så spurte han Sandra: *«Vil du ha Jesus som Frelser og Herre i livet ditt?»*. «Ja», svarte Sandra, og satte seg ned i badekaret. *«Da døper jeg deg i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn»*, sa Chuck og dukket henne forsiktig under vannet. Så reiste Sandra seg opp av vannet og begynte å tale høyt i tunger. Det tok hele 10 minutter før hun klarte å slutte med tungetalen, slik at hun kunne døpe Chuck. Hun fulgte akkurat samme prosedyre som Chuck hadde brukt. Chuck reiste seg lykkelig opp av badekaret. *«Jeg kjenner bare fred og glede akkurat nå»*, utbrøt Sandra. *«Samme her»*, svarte Chuck. *«Vi går og skifter, så kan vi lese litt i Bibelen etterpå?»*. Sandra nikket, og de gikk til hvert sitt rom for å ta på seg tørre klær. Innholdet i filene fra Hugo og Donna fikk vente inntil videre.

Kapittel 14

Første «offisielle» UFO

Allerede dagen etter talen til Maxim, skjedde det hele verden hadde lengtet etter: Asael og den flygende tallerkenen hans materialiserte seg i løse luften høyt oppe i atmosfæren. En satellitt med ultra-skarpt kamera var lokalisert noen kilometer fra der UFO-en hans kom ut av et tilsynelatende lite ormehull. Chuck hadde selvsagt fått med seg alle nyhetsvarsel om denne saken. Både han og Sandra satt og fulgte spent med på direktesendingen. Hovedsendingene kom fra kontoret til NAI, som fortsatt hadde hemmelig adresse etter «terrorangrepet» for en kort tid tilbake. En reporter fra BBC News kommenterte bildene fra UFO-en til Asael med en pipende stemme, fylt til randen av spenning. *«Jeg kan ikke fatte det jeg nå ser»*, hylte reporteren i ekstase. *«Jeg er tom for ord. Og det er derfor gir jeg ordet videre til Dr. Lilly Brown fra NAI, som skal lede samtale med våre nye venner fra Pleiadene. Dr. Brown, kan du beskrive hva du føler akkurat nå?»*. Sandra flyttet stolen sin nærmere Chuck. Hun følte seg så alene, selv bare én meter fra Chuck. Det var både spennende og vondt å se stemoren til Chuck på TV. Hun virket så annerledes. Kald, beregnende og med sorte hull i stedet for vanlige øyne. *«Jeg føler bare ærefrykt akkurat nå»*, løy Lilly med falsk spenning i røsten. *«Det er en ære å få være vitne til at en flygende*

tallerken fra Pleiadene nå har entret atmosfæren vår gjennom et ormehull. De besitter utvilsomt guddommelig teknologi. Nå gleder jeg meg til mitt første møte med representanten fra Pleiadene». «Hvor lander UFO-en, og hvor skal samtalene finne sted?», spurte reporteren ivrig. Lilly måtte ta seg kraftig sammen for ikke å bli «rabiatt» sint på reporteren. Hun hadde forklart at dette var «hemmelig informasjon» et titalls ganger på kort tid. «Jeg skulle ønske at jeg kunne fortelle verden dette», løy hun med en viss form for tålmodighet. «Men det er så mange religiøse galninger der ute at vi ikke kan gi dere den informasjonen, dessverre. Vi må ikke sette i stand en intergalaktisk konflikt nå i menneskehetens største øyeblikk». «Selvsagt, beklager det dumme spørsmålet, Dr. Brown. Jeg er bare så oppspilt akkurat nå at jeg ikke klarer å tenke klart», svarte reporteren. Han formelig trippet på gulvet av spenning. «Godt, godt. Da vil det bli desto enklere å forføre verden», tenkte Lilly onskapsfullt. «Hva vil dere snakke om, Dr. Brown. Det må vel foreligge en plan for samtalen, ikke sant?», fortsatte reporteren. «Det er en godt uttenkt plan for alt, det kan jeg forsikre dere om», svarte Lilly og smilte bredt. «Min gode venn Maxim Hassan har utarbeidet en god plan for det hele. Og selvsagt er det strenge karantenebestemmelser å følge. Men siden vi vet at det er en biologisk avatar eller avansert robot som kommer, er det trolig ingen fare for smitte». Lilly fortalte løgn på løgn. Asael hadde en biologisk kropp, og han var på ingen måte en avatar. Men for å roe verden, måtte det kunne dokumenteres at alle tenkelige og utenkelige smitteverns-regler ble

overholdt til punkt og prikke. Dessuten ville møtet mellom Lilly og representanten fra Pleiadene (Asael) bare være et opptak. Det ville ikke sendes direkte som Lilly tidligere hadde lovet.

«Oi, der forsvant UFO-en plutselig fra kameraene», hoiet reporteren oppspilt. «Ingen fare», beroliget Lilly. «De har en effektiv form for stealth-teknologi, som gjør fartøyene usynlige hvis de ønsker det. De vil snart lande på avtalt sted, og jeg skal fra dette ultra-sikrede stedet gjennomføre det første møtet mellom aliens og mennesker i verdenshistorien». «Det er nesten altfor enkelt å lure menneskeheten», humret Lilly i de formørkede tankene sine. Så fortsatte hun: «Nå må dere unnskyld meg. Om bare kort tid vil møtet med representanten fra Pleiadene sendes direkte på TV». Så vinket hun inn i kameraet og smilte bredt. «Da tar vi en kort pause fra pressekonferansen i regi av NAI», avsluttet reporteren ivrig.

Sandra kikket spent bort på Chuck, som nistirret på skjermen. «Hvordan går det med deg midt oppi dette?», spurte hun forsiktig. Chuck merket uroen i stemmen hennes, og tenkte litt før han svarte. «Du trenger ikke være redd for å spørre meg om noe», beroliget han. «Jeg har en fantastisk fred i hjertet etter at jeg ble frelst. Men jeg synes det er vondt å se mor så forandret. Jeg tror at hun nå er i klørne på Antikrist, som tydeligvis kan være Maxim Hassan». Så kikket han tilbake på Sandra. «Hvordan har du det, egentlig?». «Jeg er redd», svarte Sandra med lav stemme. Hun trakk bena opp i stolen, mens hun

trakk et teppe godt rundt seg. «*Hva er du redd for?*», spurte Chuck nysgjerrig. Sandra sukket tungt. «*Jeg er redd for å se en alien for første gang. Og så er det jo ikke en alien en gang, men trolig bare en demon, eller noe sånt, i en eller annen fasong. Det er det jeg er redd for*».

Chuck nikket til svar. Det ville bli et merkelig syn, det var nok ingen tvil om det. «*Kan vi ikke sette på litt lovsang mens vi ber om visdom til å håndtere dette?*», spurte Chuck etter en kort tenkepause. Sandra smilte svakt tilbake. «*God ide*», svarte hun raskt. Chuck satte på en spilleliste med lovsanger. Så hentet han litt sjokolade og cola. «*Det skader vel ikke å kose seg litt*», tenkte han med seg selv. Sandra tok imot brus og sjokolade med stor takknemlighet. «*Takk, kjære Gud, at Chuck kan være sterk når jeg ser så svak og liten i meg selv*», bad hun stille. «*Hva vil du vi konkret skal be om?*», spurte Chuck med munnen full av sjokolade. Han var redd for at direktesendingen kunne begynne når som helst. Å gå glipp av noe nå var ikke særlig aktuelt. Derfor ville han gjerne være ferdig med å be før sendingen begynte. «*Bare enkelt og greit at vi skal være beskyttet mot denne ondskapen*», buste Sandra ut med. «*Oi, sorry*», fniste hun lavt. «*Jeg snakker bare veldig høyt når jeg er redd*». Chuck forsøkte å smile tilbake. Det var ikke moro å se henne slik. Hun så ut som en bitte liten, forskremt jentunge. Han hadde helt sluttet å se på Sandra som en mulig kjæreste. Hun var familie, nå. Og han måtte gjøre det han kunne for at hun skulle ha det så bra som mulig. «*Bare vær deg selv*», svarte han muntert. Så lukket de øynene, og Chuck begynte å be: «*Takk, Far, for at du vil beskytte oss mot frykt og*

vonde tanker. Vi vet at Du er med oss uansett. For hvor to eller tre er samlet i Ditt navn, der er Du midt iblant oss³³. Amen». «Amen», kom det stille Sandra. Så satt de bare stille i hver sin stol og hørte på lovsanger. Begge kjente på hvor godt det var å sitte stille i Herrens skygge³⁴.

Kapittel 15

Asael tar verden med storm

Chuck bråvåknet med at Sandra dultet borti ham. Han hadde sovnet i stolen. «Direktesendingen» fra det hemmelige stedet mellom Lilly og en representant fra Pleiadene skulle snart begynne. Det hadde ikke kommet noen informasjon fra NAI (New Artificial Intelligence) på hvordan aliens fra Pleiadene ville se ut. Dette var tydeligvis for å forhindre ville spekulasjoner. Likevel var det kommet hint fra NAI om at *«det fantes jo informasjon på internett om hvordan aliens fra Pleiadene kunne se ut»*. Hele verden trakk nå pusten i spenning over det som snart skulle sendes direkte på TV. *«Jeg håper ikke de ser ut som fluer. Eller blekkspruter. Eller flue-blekkspruter. Jeg hater begge deler»*, hvisket Sandra mens en reporter hysterisk fektet med armene i begeistring. Chuck måtte le litt av Sandras kommentar. Men det var nok et godt poeng i det hun akkurat hadde sagt. Hvordan ville de egentlig se ut?

«Da har vi i BBC News fått bekreftet at intervjuet mellom Dr. Lilly Brown, leder av NAI, er klar til å møte representanten fra det Pleiadiske system», nærmest hvisket reporteren i ærefrykt. *«Mennesker over hele verden: Dere er nå vitne til en begivenhet som for alltid vil forandre oss som mennesker. Både med hensyn til vårt verdensbilde, men også med hensyn til vår tro på det guddommelige»*. Også her hadde

Maxim diktet hva reporterne skulle si. Det var kritisk at alt ble sagt og gjort riktig, slik at flest mulig av menneskene i verden skulle bli bedradd av alle løgnene som nå skulle presenteres. Bildet av et kritthvitt rom med gjennomsiktige glassvegger kom til syne. En så først bare Lilly som satt på en stol i en heldekkende, oransje vernedrakt med fullt åndedrettsvern tilkoblet. Så ble kameravinkelen senket sakte og dramatisk, slik at en fikk første glimt av Asaels høyre skulder i bildet. Så ble kameraet senket nedover, og verden så for første gang bildet av en høyreist skikkelse. Ansiktet glødet i en form for bioluminescens³⁵. Håret var glatt, kritthvitt og langt. Ansiktet var smalt, stramt, og med en svært tynn hake. Munnen var relativt liten, og hadde en form av et forsiktig smil. Øynene var store, avlange og svarte, helt uten pupiller. Kroppen var slank. Armene var litt lengre enn hos mennesker. Høyden ble anslått til å være rundt 1,98 meter (Maxim ville *ikke* ha noen «ruvende» over seg, som selv var 2,01 meter høy). Han hadde på seg en grå, tettsittende drakt med vakre symboler vevd inn. Rundt seg hadde han en praktfull, gråaktig og gjennomsiktig kappe. Rundt livet hadde han et bredt belte. Skrittet ble dekket av en bred remse med tykt stoff. Både beltet og suspens hadde selvlysende symboler. Sandra gispet av forskrekkelse, og grep tak i armen til Chuck. «*Ja, sånn ser altså en demon eller nefilim⁸ ut*», kom det tørt fra Chuck. Skuldrene til Sandra sank et par hakk, mens hun fniste lavt av Chucks tørrvittige kommentar. Det var ikke kommet i gang en samtale mellom Lilly og Asael ennå, og reporteren fra BBC News snakket forttere enn tungen hans kunne klare å uttale ordene: «*For*

et vakkert vesen», hvisket han i ærefrykt og beundring. *«Jeg må klype meg i armen for å trå det jeg nå ser. Vent nå litt. Armen min har «sovnet» av spenning».* Så begynte plutselig Lilly å snakke til Asael på engelsk: *«Velkommen til jorden, ambassadør fra det Pleiadiske folk».* Dette gjorde hun for at verden skulle få høre hva hun formidlet (enda en løgn). *«En datamaskin oversetter til hans eget språk. Stemmen er gjort helt nøytral for å minimere misforståelser»,* hvisket reporteren før Asael rakk å svare. Så løftet Asael den høyre hånden sin til en hilsen, mens han kikket rett inn i kameraet. Så åpnet han munnen, og begynte å tale det mest vidunderlige språket verden noensinne hadde hørt. Etter at han var ferdig med å snakke, oversatte datamaskinen umiddelbart budskapet. Men det var stemmen til Asael som «tok verden med storm». Den lød som harper, som en nynnende og vakker sang. *«Vær hilset, jorden og deres beboere. Jeg er Asael, den fremste representant fra Festningenes Allianse. På bud fra min Herre, Festningenes Gud³⁶, som er vår og deres skaper, har jeg blitt sendt for å bistå dere i en tid med store prøvelser for menneskeheten».* Asael begynte med å servere «hovedretten» av alle løgnene sine først; At det er en annen gud som har skapt menneskene enn Herren Jesus Kristus³⁷. Lilly bøyde hodet dypt i falsk ærbødighet. *«Vi ber ydmykt om svar på hvorfor du har kommet til jorden for å beære oss med ditt nærvær?»*, spurte Lilly med lav, men fast stemme. Asael smilte vennlig. De perfekte, hvite tennene kom til syne. De var svært like mennesketenner.

Igjen gledet verden seg over å høre den fantastisk vakre røsten til Asael, før budskapet ble oversatt. «*Vi er bare kommet for å utveksle kunnskap med det jordiske folk, og for å hjelpe dere. Vi er en eldgammel rase, og informasjon er svært viktig for oss. Dere er jo våre skapninger. Vi elsker dere og har fulgt med på dere i tusenvis av deres jord-år. Og vi har også gitt en advarsel om at en annen rase med aliens, som dere kaller dem, har berøvet jorden for mange innbyggere. Dere kjenner dem best som grå aliens*³⁸. Dessverre ble signalet fra jorden sendt for sent til at vi kunne forhindre ugjerningen. Dette må jordens ledere stå til ansvar for. Altfor få på jorden skjønnte dette. Du, Lilly Brown, Maxim Hassan og Peter Vinci er frikjent fra dette ansvar. Dere ville få fortgang i arbeidet med å kontakte oss, men ingen hørte på dere. Vi har sett dette altfor mange ganger gjennom tusenvis av lengden på et av deres jord-år. Dessverre kan det ta flere jord-år før vi får hentet tilbake deres tapte mennesker. De er i systemet dere kaller Zeta Reticuli³⁹ nå, 39 jord-lysår borte. Men nå er jeg her for å hjelpe dere med å få deres tapte tilbake.». Alle verdensledere, konger, tyranner og andre med mye makt rev seg fortvilet i håret over det Asael sa. De visste at dette utsagnet bare ville øke makten til Maxim Hassan. Han hadde jo allerede kritisert dem sterkt for å somle med å svare på signalet fra Pleiadene. Maktesløse måtte de innse at nå var det Maxim som måtte redde dem fra innbyggernes vrede, som igjen ville bli opptent med voldsom kraft. Maxim hadde iscenesatt alt mesterlig for å bedra verden med et falskt budskap om at de er skapt av en annen og ukjent gud. Og at nå måtte de

skyldige lederne settes til ansvar for deres «sommel» med å kontakte dem. «*Hele verden lider på grunn av våre savnede. Kan vi fortsette å snakke om dem?*», fortsatte Lilly «underdanig». Asael så alvorlig på henne. Med sin melodiose, vakre røst snakket han med fast blikk rett inn i kameraet: (Datastemme oversetter) «*De grå aliens, som dere kaller dem, fryser ned sine fanger slik at de kan leve i lang tid uten å være bevisst. Det er derfor av største viktighet at verden nå finner en sterk leder som kan få gjennomført en godkjenning for et redningsoppdrag raskt. Vi vil hjelpe, men vi kan bare gjøre det etter ønske fra en samlet menneskehet. Maxim Hassan vil være en slik sterk leder som kan samle deres verden. Jeg har allerede samlet informasjon om dette fremragende mennesket. Det vil ikke bli mulig for meg å hjelpe dere uten at Hassan blir leder. Jeg ser at deres verden er en splittet verden. Akkurat nå er det bare en kandidat til å lede verden. Og det er Hassan. Det var alt jeg kan ta meg tid til. Nå må jeg rapportere til min gud, Festningenes³⁶ Gud; Vår og deres skaper*». Så reiste han seg på majestetisk vis, hevet høyre hånd til hilsen, og gikk verdig ut av rommet. Asael hadde fremført sin rekke av løgner perfekt. Verdens innbyggere ville nå tro at det var en fremmed Gud som hadde skapt dem, at verdens ledere burde straffes for sin unnfalleshhet med å svare på signalet fra Pleiadene, og at Asaels foretrukne nye verdensleder skulle hete Maxim Hassan.

Reporteren fra BBC News tok raskt over da han skjønnte at intervjuet var over for denne gang. «*For en utvikling i saken*», utbrøt han og slo ut med armene. «*Her får vi altså vite at Asael, en høytstående representant fra Pleiadene, faktisk representerer en guddom som kalles Festningenes³⁶ gud. Få med dere dette, hele verden: Vi er skapt av en fremmed gud. Og ikke nok med det. Han har en plan for å redde våre savnede. Men kanskje viktigst akkurat nå: Asael tar til orde for å straffeforfølge verdens ledere for ikke å ha kontaktet dem på et tidligere tidspunkt. Uten deres meningsløse sammel kunne vi ha unngått bortføringen av millioner av mennesker. Og det er jo tilsynelatende et sentralt punkt vi må ha svar på. Hvordan vil verdens ledere svare på denne tiltalen? Og hvor raskt kan vi få innsatt Maxim Hassan til å lede dette arbeidet? Det er jo tydelig at det bare en ham som Asael vil samarbeide med. Mange spørsmål vil måtte besvares, men dette er bare første samtale med Asael fra Pleiadene. Mer vil følge i tiden som kommer*». Reporteren hadde selvsagt blitt instruert av Maxim på direkten hva han skulle si. Om bare kort tid ville Maxims kontroll over alle større medier være total.

Reporteren lyttet plutselig intenst på en beskjed som han fikk over det trådløse hodesettet sitt. «*Vi har nå fått bekreftet at vi om få minutter har Maxim Hassan med oss direkte fra FN's talerstol*», ropte han ut i begeistring. «*Vi er tilbake om litt*». Chuck skrudde av lyden og kikket spent bort på Sandra. «*Fort, hva er din kommentar til denne smørja*

her?». «Jeg vet ikke hva jeg skal si», brast det ut av henne. «Det er jo en hel verden av informasjon og galskap på en gang». «Jah, ikke sant», svarte Chuck ivrig. «Jeg henter noe digg mens reklamen gjør seg ferdig», ropte han mens han løp bort til kjøkkenavdelingen.

Sandra følte seg umiddelbart veldig ensom der hun satt. Chuck var nå hennes eneste kontakt med verden omkring henne. Hun kjente at savnet av moren plutselig overvældet henne fullstendig. «Åååh, som jeg savner mor», klynket hun stille. Det gjorde så vondt i hjertet at hun ikke klarte å puste skikkelig, og hun begynte å hyperventilere. Som vanlig gjorde dette bare alt mye verre, og hun kjente fort at svimmelheten tok overhånd. Akkurat i det hun kjente at øynene hennes svartnet, kjente hun en fast hånd som grep tak i skulderen hennes. «Jeg er her. Pust sakte og dypt. Her, legg deg ned i stolen, så finner jeg en krakk til benadine». Chuck ordnet opp i en fei, og satte seg ved siden av henne. Han tok hånden hennes, mens han bad en bønn: «I Jesu navn, la all panikk forsvinne fra Sandra». Plutselig kom hun til seg selv igjen. «Her, ta litt cola», sa Chuck. Sandra satte seg forsiktig opp i stolen. «Sorry, jeg friket visst ut igjen», mumlet hun. «Ikke tenk på det», svarte Chuck mildt. «Orker du å se på intervjuet med Maxim? Det begynner nå. Eller vil du at jeg skal hjelpe deg bort til rommet ditt?». Sandra visste ikke hva som ville være verst: Å se på galskapen, eller å la fantasien løpe løpsk? Hun kom frem til at det var bedre å forholde seg til virkeligheten, så hun hvisket: «Jeg vil bli her sammen med deg».

Reporteren bøyde seg dypt for Maxim, mens han entret podiet. Han utgjorde virkelig en mektig figur. Alt måtte gjøres riktig for å fremstille Maxim var en veldig konge, klar til å utspille rollen som «verdens frelser».

«Det er med et mykt hjerte og stor takknemlighet jeg står her fremfor verden i dag», begynte Maxim med falsk ydmykhet. Han vinket og smilte bredt fra talerstolen til sine mange hylende tilhengere. *«Vi har i dag fått bevis for at aliens finnes; Asael, representanten for Festningenes Gud og det Pleiadiske folk, er bevis for det. Vi har også fått bevis for at det er denne guden som har skapt oss, slik jeg ser det. Nå er tiden kommet for å samle verden i en ny verdensorden. Jeg vil i dag, akkurat nå, rekke en hånd ut til alle verdens ledere. Asael har sagt til meg nå nettopp: «Dersom de underkaster seg din autoritet, vil vi hjelpe de enkeltes land med å få tilbake sine savnede». Men han sa også at dersom de ikke vil gjør det, vil vi måtte finne nye ledere for landene som nekter umiddelbart. Kun dersom en samlet verden vil underkaste seg min ledelse, vil Asael hjelpe oss. I dag er det en gledens dag: Vi skal få tilbake våre savnede».* Maxim tok seg tid til en kunstpause, og vinket energisk til alle de fremmøtte. Han ble hyllet som en gud. *«Aaah, endelig er vår time kommet, mester»,* tenkte Maxim og sendte tankene sine ydmykt til Lucifer. *«Snart, meget snart, vil du få min makt og min trone⁴⁰»,* svarte Lucifer umiddelbart anerkjennende tilbake. Så fortsatte Maxim: *«Jeg har foreslått for Asael at vi oppretter en ny verdensordning fra og med i dag: Den skal hete Festningenes Allianse.*

Med dette navnet ønsker vi ære vår nye gud; Festningenes gud. Dette skal være et organ som står over FN i makt og regi. Med denne nye verdensordningen skal vi tjene menneskehetens beste, og jeg skal lede verden gjennom denne vanskelige tiden».

Nå begynte folkemengden å bli hysterisk. Løgnene til Maxim hadde gjort folk «beruset». Hundrevis ropte «*du er vår frelser, Maxim*», «*du er vår Messias, Maxim*», og andre tilbedende rop. Sikkerhetssjefen gav tegn til at nå måtte de få ham i sikkerhet før noen «*galninger prøvde seg på noe*». Maxim gikk villig med dem, mens han brukte anledningen til å rope til mengden: «*Leve Festningenes gud og vår nye verdensordning*».

For alle verdens ledere hadde akkurat alt bare gått fra vondt til verre. De visste nå at de ikke lenger hadde noen reell mulighet til å la være å underkaste seg Maxim Hassans ledelse. En ny verdensorden var på trappene, og de kunne ikke hindre det. De visste også at talen hans hadde vært en genistrek som de ikke i sine villeste, eller mørkeste, fantasier kunne sett for seg på forhånd. Dersom de nektet, ville Asael tydeligvis ikke gi seg før de var byttet ut med villige idioter, som med glede ville overta deres maktposisjoner. Det ville også være det samme som å si at de gav blaffen i de savnede menneskene. Og det ville uten tvil bety borgerkriger og kamp mot myndighetene overalt. Så de hadde ikke noe annet valg enn å lystre Maxim. Slukøret sendte alle land i verden inn sin innrømmelse om å underkaste seg Maxims ledelse. Og

med dette godkjente de også den nye verdensordenen; Festningenes Alliance.

«Jepp, Maxim Hassan er uten tvil Antikrist», kom det tørt fra Sandra. «Kunne ikke vært mer enig», utbrøt Chuck. «Men nå må vi ikke glemme å følge med på hva Peter Vinci vil stille i stand, heller. Dersom han er den falske profet, mener mange at det er han som skal lede den katolske kirke gjennom trengselstiden. I så fall ligger pave Petrus Romanus (apostelen Peter regnes som den første pave av den katolske kirke) tynt an, for å si det sånn». «Du har rett», gispet Sandra. «La oss gi denne informasjonen til Ariel Liebermann i IDF. Han har vel sett dette på nyhetene, men han vet kanskje ikke om Peter Vincis mulige planer for å kuppe Vatikanet og paverollen». «Jeg skal gjøre det med en gang», svarte Chuck mens han slo av skjermen. Nå trengte de en pause fra all galskapen de akkurat hadde sett. Lynraskt satte han på lovsang for å renske luften, og for å få fokus over på Gud. Sandra smilte takknemlig mot Chuck. Hun hadde ikke orket ett eneste sekund til.

*

Det tok ikke lang tid før Ariel Liebermann fra IDF svarte på eposten fra Chuck. «Jeg er imponert, soldat. Du lever opp til Sams ettermæle. Har ikke tid til videre samtale, men vi høres snart. Liebermann». Chuck sukket lettet ut. Dette var ikke akkurat som å melde fra om at et glass hadde knust på kjøkkengulvet, eller noe slikt trivielt.

Kapittel 16

Glem ikke

Natten etter at Asael hadde vist seg for verden, hadde Chuck en veldig levende drøm. Han stod utenfor stefarens kontor, som om han ventet på å få komme inn. Så åpnet døren seg sakte, og han hørte en stemme si: «*Kom inn, Charles*». «*Det var rart*», husket Chuck at han hadde tenkt i drømmen. «*Ingen jeg kjenner kaller meg Charles*». Så gikk han inn i rommet. Men han så ingen der inne. Han snudde seg og kikket seg rundt omkring. Overalt hvor han vendte seg, så han at alt var merket med de samme bokstavene, eller ordene: «*A.R.M*» og «*misjon*». Selv om dette var en drøm, hadde han undret seg i drømmen over at alle gjenstander var malt med disse to ordene. Med ett hørte han den samme stemmen igjen: «*Glem ikke hvorfor A.R.M ble dannet. Verden må få høre evangeliet om Herren Jesus Kristus*». Selv i drømme-verdenen hadde Chuck skjønt hva han hadde oversett midt oppi alle utfordringene: Han hadde glemt å videreføre arbeidet til A.R.M. Det var ikke en vond drøm på noen måte, men den hadde en alvorlighet i seg som virket veldig reell. Samme drømmen gjentok seg flere ganger denne natten.

Da Chuck våknet neste morgen, var han fast bestemt på å fortsette arbeidet som A.R.M var grunnfestet på: Misjon. Sandra var tydeligvis ikke våken ennå. Det var ikke en lyd å høre fra rommet hennes. Så han gikk inn på PC-en i sikkerhetsrommet og begynte å lete etter filer som Sam hadde om A.R.M, misjon og andre aktuelle filer med tilsvarende navn. Han begynte aller først med å lete etter videobeskjeder som var fra stefaren. Han håpet at Sam ville komme med gode råd for hvor en skulle begynne, og hva som burde prioriteres først. Han fant en fil som het «*Videreføring av A.R.M's arbeid etter borttrykkelsen*». Han klikket på filen, og Sams kjente ansikt kom opp på skjermen. Chuck kjente at en tåre rant ned kinnet hans. «*Åh, som jeg savner far*», tenkte han mismodig. Men nå måtte han ikke leke følsom, som Danny (stebroren til Chuck) hadde sagt så ofte når Chuck hadde flippet ut for et eller annet. Han klikket på spill av-symbolet på skjermen. «*Ja, dette er en viktig videobeskjed fra meg*», begynte Sam ivrig. «*Hele hensikten med A.R.M har jo vært å utruste de etterlatte, som blir frelst i tiden før og under Daniels syttiende års uke⁴¹ starter, til selv å være i stand til å formidle evangeliet. Dette vil være svært farlig. Antikrist, som etter min mening vil være Maxim Hassan, og Peter Vinci, den falske profet slik jeg seg det, vil gjøre alt for å stoppe dere. Det står i Åp 13:7 at Antikrist skal føre krig mot de kristne og overvinne dem. Det samme står også i Dan 7:21. Dette er tøffe greier å svelge, jeg vet det. Men det er slik det kommer til å bli. Svært mange skal bli frelst under den store trengsel, men de fleste må bøte med livet, se Åp 7:14. Men det er uendelig mye*

bedre å dø fysisk, for så å være sammen med Herren for alltid. Så her kommer min utfordring til dere, (kort pause) Chuck og (kort pause) Sandra: Dere er trygge i bunkersen, eller kjelleren, hvor dere er nå. Men er det ikke bedre å misjonere om Herren Jesus Kristus både digitalt og ute i den virkelige verden? Dere kan være med på å føre mange mennesker tilbake til Jesus. Men dere har fortsatt valget om å forbli trygt i bunkersen inntil Jesu andre komme, se Åp 19:11-21. Nå avsluttes denne videoen, slik at dere kan få tenke over utfordringen».

Chuck lente seg tilbake i stolen han satt i. Tenk at han hadde helt glemt hele poenget med A.R.M. Hvordan kunne han ha vært så borti tåka? Det hadde jo skjedd så mye at det hadde vært vanskelig å klare noe annet enn å overleve. Men likevel: Valget om å kjempe det godes kamp, eller å gjemme seg i hulen sin måtte tas umiddelbart, det bare visste han. Chuck begynte først med å bekjenne for Gud at han hadde glemt «hele greia»: «Takk for at du allerede har tilgitt meg. Jeg ber om visdom til å gå i de gjerningene som du vil at jeg skal gå i. Takk for at du er en så fantastisk god Far. I Jesu Navn. Amen». Så begynte han å be i tunger. Og da Chuck følte seg ferdig med å be, hadde det gått hele 40 minutter. Mens han bad, hadde han fått flere ideer om hva som kunne gjøres. Men det var særlig en ide som Chuck hadde blitt veldig tent på: Han opplevde at han skulle lete etter en back-up av sin gamle brukerprofil på Sams database. Til nå hadde han helt glemt at det fantes viktig informasjon på hans krypterte dataservert. Ivrig lette han etter

tegn på Sams server om det tilfeldigvis skulle være en back-up av hans bruker-profil. Og ganske riktig: Sam hadde lagt inn sikkerhetskopi av alle filer som hadde vært i bruk på felles-serveren i huset. Selvfølgelig hadde ikke Sam forsøkt å åpne noen av filene. Da ville det ha kommet en logg over forsøk på innlogging. Dessuten hadde Chuck kryptert alle filene sine med det mest avanserte krypteringsverktøyet som fantes i 2026-2027. Chuck tastet inn krypteringsnøkkelen på bruker-kontoen sin; Det var en kode med hele 21 siffer. Deretter måtte han taste inn krypteringsnøkkel nummer to, som var på 28 siffer. Og vips: Alle filene var intakte og akkurat som han hadde forlatt dem. Spent som en unge på julaften lette han etter filen som han aller helst ville ha tak i akkurat nå: Filen som han hadde «lånt» fra stemoren Lilly for et par år siden om New Artificial Intelligence (bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Denne filen måtte ligge urørt i 6 måneder før den kunne åpnes. På den måten ville brukerloggen hennes ha slettet all historikk som loggførte lesing eller nedlastning av de ulike filene. Eller det var iallfall det han trodde var riktig. Chuck var utrolig spent på hva som kunne ligge på disse filene. Han hadde glemt hele denne saken, helt til han nå opplevde at Ånden hadde minnet han på den.

Etter et lite minutt fant han filen han lette etter: «*NAI Føniks*» het den. Tidligere hadde han bare rukket å se på den ene mappen før han hadde lastet hele innholdet ned. Den handlet om at NAI hadde flere kontorer rundt om i verden enn det som offisielt var kjent. Lilly hadde

fullstendig friket da hun hadde oppdaget det. Og det var da han hadde hatt sitt første møte med et overnaturlig fenomen; Lillys øyne hadde plutselig blitt til reptiløyne mens hun skjelte ham ut etter noter. Til og med drapstrusler hadde hun kommet med. Det bare måtte være viktig informasjon i disse filene. Chuck høyre-klikket på musepekeren før han åpnet filene. Han ville undersøke hvilken type sikkerhet filene var lagt under, om det fantes sporings-programmer tilknyttet åpning av filene og om det fantes muligheter for oppdatering av filene. Var dette tilfelle, måtte Lillys brukerkonto fortsatt være tilknyttet den samme fil-mappen. Og ikke minst: Ville en oppdatering av filene kunne gjennomføres uten at Lilly ville merke det? Etter en rask sjekk, hadde Chuck et godt bilde av hva som var status for situasjonen:

- 1) Sporings-programmer for nedlastning og bruk av filene ville ikke trå i kraft før en oppdaterte filene. En kunne fritt åpne alle dokumenter uten at dette ble registrert på noen måte.
- 2) På en eller annen måte var fil-mappen fortsatt linket til Lillys gamle brukerkonto. Hvordan dette var mulig, visste han ikke svaret på ennå. Men det var mulig å oppdatere filene. På denne måten ville han kunne få verdifull informasjon som var ny og oppdatert.
- 3) Dersom han oppdaterte filene, ville konsekvensen bli at Lilly umiddelbart ville vite at han fortsatt var i live på jorden. Og at digitale spor ville kunne lede henne direkte til kjelleren som de nå befant seg i. Det vil si hvis hun bare brukte litt tid på å spore signalene som var

spredt over hele verden gjennom et utall servere. Det ville bli vanskelig, men det ville være fullt ut mulig å få til.

Chuck tenkte lenge over de tre ulike punktene han hadde resonert seg frem til. Det måtte være en grunn til at Ånden hadde minnet ham på denne saken. Mens han satt og grunnet på det hele, opplevde han Åndens stille stemme si: *«Det er nødvendig at du oppdaterer filen på et bestemt tidspunkt. Lilly vil umiddelbart prøve å finne deg. Hun vil bruke store ressurser for å vinne deg over på fiendens lag. Du og Sandra må flykte fra gjemmestedet deres kort tid etter at du har gjort det jeg gir deg beskjed om å gjøre. Men frykt ikke. Jeg har en god plan for deg og Sandra. Når tiden er inne, skal jeg gi deg beskjed om hva du skal gjøre».*

Chuck ble veldig overrasket over den klare beskjeden han akkurat hadde fått. Det var ikke en hørbar stemme som kom, men han kjente det i hjertet at Ånden hadde talt til ham. Tiden deres i kjelleren, eller bunkersen, var altså satt på nedtelling. Hvis han valgte å høre på Åndens stemme, selvsagt. Og det hadde han med en gang bestemt seg for å gjøre.

Plutselig hørte Chuck at Sandra kom gående mot ham. Endelig hadde hun våknet. *«God morgen»*, sa hun og smilte svakt. *«Ikke grrrr-morgen i dag, altså?»*, spurte Chuck forsiktig. Det var aldri godt å si når hun var morgengretten eller ikke. *«Neida, jeg er i ganske godt humør i dag»*, fniste hun da hun så Chucks bekymrede blikk. *«Men jeg er veldig*

sulten. Skal vi spise frokost sammen?». «Oi, jeg har glemt at jeg er sulten», utbrøt Chuck oppgitt. Klokken var allerede 11 på formiddagen. «*Typisk mannfolk*», mumlet Sandra muntert. «*Jeg hørte den*», svarte Chuck like muntert tilbake. «*Jeg vil ha mannefrokost: Egg, bacon og tomatbønner stekt i masse smør*». Sandra bare rynket på nesen. Det var en barbarisk frokost, det hadde hun alltid ment. Nei, ekte frokost for henne var ristet toast med smør og syltetøy. Og en diger kaffe latte med ekstra mye sukker i. Pluss minst 2 centimeter med skum på toppen. Da ville hun våkne til live igjen. De gikk sammen bort til kjøkkenavdelingen.

«*Jeg har hatt en merkelig drøm hele natten*», begynte Sandra forsiktig. «*Er det noe du vil fortelle meg om?*», spurte Chuck usikkert. Han ville ikke virke uhøflig med ikke å spørre henne om det, heller. Sandra skjønte umiddelbart hva Chuck tenkte. «*Det går bra, Chuck. Jeg hadde fortalt deg om det, enten du ville høre på meg eller ikke*», svarte hun tillitsfullt. Chuck måtte le av Sandras ærlighet. Så fortsatte hun: «*Jeg drømte at jeg var sammen med far. Jeg kan ikke huske hvor vi var. Men det betyr ikke så mye. Uansett: Far bad meg om at jeg ikke måtte glemme hvor viktig det er at alle mennesker må få høre om Jesus. Og at jeg måtte delta i oppdraget med å forkynne evangeliet for alle folkeslag. Men før jeg fikk spurt ham om hva han mente jeg skulle gjøre, våknet jeg. Dette hendte mange ganger i løpet av natten. Har du hatt slike merkelige drømmer?*». Chuck bråstoppet foran komfyren. «*Ja, faktisk hadde jeg en drøm som liknet litt i natt, jeg også*», utbrøt han ivrig.

Sandra kikket nysgjerrig på Chuck. *«Hva var det du drømte om?»*, spurte hun. *«Jeg drømte om at jeg stod utenfor fars gamle kontor. En stemme bad meg om å komme inn. Men jeg kunne ikke se noen. Alt på rommet hans var merket med de samme ordene: A.R.M og misjon. Så sa stemmen til meg: «Glem ikke hvorfor A.R.M ble dannet. Verden må få høre evangeliet om Herren Jesus Kristus». Så sluttet drømmen, og den gjentok seg hele natten»*. Sandra måpte av forbløffelse: *«Wow. Dette kan bare bety en ting: Vi skal fortsette med arbeidet til A.R.M. Vi kan ikke bare gjemme oss i denne bunkersen helt til Jesus kommer tilbake. Jeg føler at vi er kalt til å være misjonærer, akkurat slik som hele intensjonen til A.R.M var»*. Chuck nikket. Han var for sulten til å fortelle henne resten av det Ånden hadde fortalt ham: At de på et tidspunkt måtte flykte fra kjelleren på grunn av sin stemor, Lilly. De laget seg raskt hver sin frokost. Sandra var særlig glad for den store kaffemaskinen som Sam hadde fått installert. Den kunne lage kaffe i omtrent alle mulige varianter. Og at det bare var pasteurisert soyamelk til latte-funksjonen var en ekstra bonus. Hun brukte god tid til å lage ekstra skum på latten sin, og strødde godt på med brunt sukker. Chuck smilte for seg selv. *«Skulle tro at hun behandlet en liten baby, slik som hun kjæler med kaffe-latten sin»*, tenkte han undrende.

Etter at de hadde spist frokost, ble de sittende litt ved kjøkkenbenken. *«Jeg opplevde at Ånden fortalte meg noe annet også i dag»*, begynte Chuck forsiktig. *«Hva da?»*, spurte Sandra nysgjerrig, mens hun møysommelig tørket bort melkebarten som kom fra det tykke

skumlaget. «Jeg ble minnet på en fil som jeg stjal fra mor for et par år tilbake», begynte han famlende. «Jasså, du er en cyber-kriminell også?», lo Sandra hjertelig. «Ehh, ja, jeg har dessverre litt av et rulleblad», innrømmet Chuck, mens han rødmet. Så fortalte han kort om skandalen med hackingen av samtaler mellom Russland og EU (se bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Sandra rakk akkurat å løfte begge hendene foran ansiktet før hun sprutet ut i latter. Det tok et helt minutt før hun klarte å hikste frem: «Åssen tok Sam dette, egentlig? Eller den prektige Danny? Chuck sukket tungt. Dette var direkte pinlig. «Vel, de tok det bra, synes jeg. Det var mor som flippet. Og hun flippet enda mer da jeg hadde stjålet en fil om NAI, New Artificial Intelligence. Og det er denne filen som Ånden minnet meg på at jeg skulle lete frem». Sandra stirret intenst på ham. Latteren var helt borte. «Sier du at du kan ha hemmelig informasjon om NAI?», utbrøt hun spent. «Ja, det har jeg», svarte Chuck fast. Så fortalte han om hva han hadde funnet ut om filene. Og om at det var en mulighet om å oppdatere filene, dersom de ønsket det. Så tok han sats for å fortelle hva Ånden videre hadde sagt (han var redd for at dette skulle bli tøft for Sandra å høre): «Ånden sa at det er nødvendig at jeg oppdaterer filene. Dette vil dessverre avsløre at jeg er i live, og vil kunne angi vår nøyaktige posisjon. Med andre ord: Jeg etterlater meg digitale spor. Det betyr også at mor vil komme etter oss for å vinne oss over til fiendens lag. Men vi skulle ikke bekymre oss. Ånden sa Han hadde en god plan for oss». Chuck så rolig rett inn i Sandras øyne. Hvordan ville hun takle dette, tro? Men Sandra bare stirret med et fast

blikk tilbake. «*Vel, har Ånden sagt dette, er det nøyaktig det vi skal gjøre*», erklærte hun. Skuldrene til Chuck sank ned et par hakk. «*Takk og lov*», utbrøt han. «*Jeg var redd du skulle frike ut over denne nyheten*». Sandra lo brydd: «*Jeg friker ikke ut over absolutt alt, da*», svarte hun. «*Jeg begynner uansett å bli lei av å være under bakken. Jeg vil ut å se sola, kjenne vinden i håret og løpe på gress*». De vakre bildene av natur på vegg-skjermene hjalp noe på lengselen etter å være ute i det fri. Chuck kjente plutselig et voldsomt behov for å komme ut i friluft, han også. Men det var viktigere ting de måtte tenke på først. De hadde ennå ikke full oversikt over alt i kjelleren, over fluktmuligheter, rømningskorridorer, plan for å unngå å bli oppdaget når de kom ut i friluft og så videre. Men akkurat nå måtte de først se på filene Chuck hadde funnet om NAI. De gikk sammen inn på sikkerhetsrommet, og fant seg hver sin stol. Så viste Chuck frem de ulike filene. Han hadde ventet tålmodig på henne, slik at de kunne gå gjennom alt materialet sammen. Den første mappen viste at det fantes flere hemmelige NAI-avdelinger rundt om i verden. Dette virket bare «middels suspekt» for dem begge to. Det var filen som het «*NAI Føniks*» som virkelig vekket deres interesse. Chuck åpnet filen. Umiddelbart kom det frem en oversikt over digitalisering av sjelene til verdens mektigste ledere. Begge to måpte av forskrekkelse. Det fantes ennå ikke teknologi til å digitalisere personligheter, iallfall ikke før anslagsvis 2028 (se bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Eller fantes det? I så fall måtte det ha blitt brukt verdens beste kvanta-datamaskiner⁴¹. Chuck begynte å kjenne en

sitrende spenning i kroppen. Her var de på sporet av noe stort. Sandra var minst like ivrig, viste det seg. «*Kan vi åpne den mappen som heter Teknologi?*», spurte hun utålmodig. Chuck klikket på mappen, og en mengde dokumenter viste seg på skjermen. Her fantes alt om hvordan noen innen NAI-sirkelen hadde klart å utvikle komplett digitalisering av det menneskelige sinn allerede i 2024. Mange av verdens mektigste ledere hadde fått digitalisert personligheten sin; På den måten kunne personligheten deres leve videre når den fysiske kroppen døde. Men ikke nok med det: Filen inneholdt også planer for hvordan den digitaliserte personligheten skulle overføres til en biologisk, klonet versjon av seg selv. «*Så dette er kanskje grunnen til at Maxim var så gira på å få tak i arbeidet til Hugo og Donna Wagner*», hvinte Sandra oppspilt. Og ganske riktig: Litt nede i teksten stod det følgende: «*Det er av den største viktighet at alt arbeidet til Hugo og Donna Wagner konfiskeres. Vi mistenker at de skjuler essensiell teknologi for å kunne overføre digitalisert personlighet til klonene. Alle midler tillates for å oppnå dette målet. Uten at teknologien (som vi mistenker at Hugo Wagner besitter) kombineres med vår teknologi, det vil si dyrets merke, vil trolig ikke resultatet av arbeidet vårt bli akseptabelt*». «*Det er nok på tide at vi ser på innholdet i filene til Hugo og Donna Wagner*», sa Chuck ivrig. Sandra nikket svakt til svar. Innerst inne gruet hun seg til å gå videre inn i denne saken. «*Alt dette er så ondskapsfullt at det gjør vondt langt inn i den altfor skjøre sjelen min*», mumlet hun stille for seg selv. Chuck så på henne med et forståelsesfullt blikk. «*Takk Herre for*

beskyttelse over våre sinn slik at vi kan tåle å se mer av denne ondskapen», bad han, og gav henne et vennskapelig klaps på skulderen. Så hentet han lynraskt frem filene som var blitt lastet ned under samtalen med Wagner-paret to for litt siden. Filene ble satt opp ved siden av filene fra NAI på den store vegg-skjermen. Hovedfilen het noe så kjedelig som forsøk 17B. *«Det har Donna og Hugo sikkert gjort for ikke å gjøre filen for lett å avsløre»*, tenkte Chuck for seg selv. Hovedfilen inneholdt minst 100 mindre filer fordelt på 3 større mapper. De het *«1 Sikkerhetsprosedyre før forsøk»*, *«2 Opptningsprosedyre»*, og *«3 Overføring av Digitalisert sjel NAI»*. Chuck ville ikke gå for fort frem. Han skjønnte at Sandra gruet seg til å dykke ned i informasjonen som lå foran dem. Så derfor kikket han forsiktig bort på henne for å se hva hun ville begynne med først. Sandra pekte bort på *«1 Sikkerhetsprosedyre før forsøk»*, som om det var noe intenst motbydelig hun kikket på. *«OK»*, smilte Chuck etter beste evne. Han følte seg ikke så høy i hatten selv. En lang liste av teknisk vanskelige uttrykk kom frem. Den droppet de glatt over å lese. Det var først og fremst bildene av de nakne klonene med kraftige stropper og lenker på armer og bein som fikk dem til å hoppe i stolen. *«Hva i..»*, gispet Sandra høyt. *«Enig»*, utbrøt Chuck. *«De ser jo så fredfulle ut, ikke sant? Hvorfor er de i lenker allerede før de tiner dem opp?»*. Så klikket de for å se en video av Hugo, som stod ved siden av en klon. Hun måtte være rundt 15 år gammel. Hugo så svært selvsikker ut. *«Dere synes vi overdriver med alle lenker og stropper, hva?»*, begynte Hugo verdensvant. *«Bare vent*

til dere få se dette subjektet våkner opp. Denne jentungen vil bli en demonisk femme fatale når hun om noen timer er tint opp». Så rykket han fornøyd i de tykke karbonfiber-stroppene. «Disse er tilstrekkelig til å holde subjektet lenket fast til båren hun ligger på. Uten alle lenker og stropper, ville hun med letthet tatt ut over 20 topptrente soldater på sekunder. Og det med bare nevene. Problemet er å finne ut av hvorfor subjektene blir rabiater demoner når de våker opp. Jeg vurderer alle alternativer, også kvasivitenskapelige, som mulige spirituelle årsaker. Opptak slutt».

Chuck og Sandra måpte. «*Hellige Ånd, hva er årsaken til alt dette*», brast det ut av Chuck. «*Hvorfor blir kloner demoniske*? Jeg forstår ingenting». Umiddelbart gikk det opp et lys for både Sandra og Chuck. «*De er bare biologiske skall som demoner kan besette*», utbrøt de i kor. Forskrekket kikket de smilende på hverandre. «*Og mennesker har som skjebne å leve en gang, for så å dø, og så til slutt en dom*», skjøt Sandra inn (Hebr 9:27). «*Og da er det også slik at vi bare får én sjel per menneske, om en kan si det slik*», fortsatte Chuck. «*Vi får ikke en ny sjel i kropp nummer 2, som en klone faktisk er. Da er det bare et tomt biologisk skall, som demoner kan flytte rett inn i. Kan det være derfor vi ikke har sett noen menneskelige kloner i offentligheten ennå?*», undret han seg. «*Tja, hvorfor ikke?*», kom det tørt fra Sandra. «*Det er vel derfor Maxim Hassan er så gira på få tak i teknologien til Wagner-paret*». Chuck kjente seg svimmel. Alt virket så absurd akkurat nå. Han

hadde alltid lurt på hvordan det måtte føles å leve i en science fiction film. Nå var han ganske sikker på at han visste hvordan det var. «*Er du klar til å gå videre?*», spurte Chuck usikkert mens han vendte seg mot Sandra. Hun hadde trukket beina godt opp i stolen, mens hun stirret tomt ut i luften. Teppet, som hun hadde hatt rundt bena, var nå trukket helt opp under haken hennes. «*Er det greit at du ser på dette alene, og så forteller meg det etterpå?*», spurte hun med spak stemme. «*Jeg har fått nok av denne smørja her*». «*Seff*», svarte Chuck med så munter stemme han klarte. «*Jeg har da sett skrekkiner før*». Sandra så takknemlig bort på Chuck. Hun så at han var helt hvit i ansiktet. «*Nå er det vel min tur til å være litt god mot Chuck*», tenkte hun. «*Jeg henter litt Cola til deg*», smilte hun tappert. «*Høres det bra ut?*». «*Takk. Chuck-mann trenger noe sukker nå*», svarte han raskt tilbake. «*Hva er greia med å omtale seg selv i tredje person?*», tenkte Sandra med et lite smil om munnen. Hun hadde alltid trodd at det uten unntak gjaldt rablende gale diktatorer eller småunger. «*Jeg henter en sjokolade til deg også, hvis du lover å ikke begynne med de sjimpanselydene igjen*», lo hun. «*Deal. Takk*», svarte Chuck fornøyd. Humøret hans hadde steget noen hakk allerede. Det gjorde godt at Sandra kunne muntra ham opp også. Sannheten var at Chuck var livredd for å se resten av filene. Og da gjorde det godt med litt ekstra-service. «*Nei, takk selv*», svarte Sandra, plutselig alvorlig igjen. «*Jeg er den feige her. Jeg er en skikkelig pyse akkurat nå*». «*Ikke vær så kjip mot deg selv*», svarte Chuck raskt. «*Skynd deg. Ellers kommer Chuck-sjimpansen plutselig frem igjen*».

«Ja, det vil vi vel ikke ha noe av, vil vi vel? Psyko mannfolk som omtaler seg selv i tredje person og greier», mumlet Sandra med en falsk oppgitt stemme og tuslet av gårde.

Chuck ventet med å gjøre noe mer til Sandra hadde kommet med brus og sjokolade, og så gått igjen. Han var ennå litt usikker på om han ville tørre å se på innholdet i alle filene. Plutselig kom han på hva stefaren Sam hadde sagt så ofte: «*Husk å stryke dere i Herren, akkurat som kong David gjorde*». Og det var nettopp dette Chuck valgte å gjøre. Han visste ikke helt hvordan han skulle gjøre det, men han begynte med å si: «*Takk, Gud, for at du gir oss styrke. Jeg vil søke kraft hos Deg, i Jesu navn. Amen.*». Chuck kjente ingen forandring etterpå, men visste at det ikke var noe problem. Sam hadde ofte sagt følgende: «*Vi er ånd, sjel og legeme. Vi kan ikke føle Den Hellige Ånd, vi må enkelt og greit stole på at Han er vår Veileder og hjelper. Og han bor i oss. Ikke la deres naturlige sanser fortelle dere at ingenting skjer etter at dere har bedt, bare fordi dere ikke kjenner noen fysisk forskjell. Guds Ord er virkekraftig, og vil alltid utføre det Ordet sier. Sa ikke Jesus at «alt er mulig for den som tror»? Jo, det gjorde Han*». Chuck ble sittende å tenke litt. Faktisk var alt dette sant. Han opplevde jo nettopp det Sam hadde sagt akkurat nå. Hvordan? Ved at Ordet og Ånden hjalp han til å forstå det Sam hadde sitert fra Bibelen. Chuck foldet hendene, vrenget dem så det knaket i knokkene, og gikk til så til verks. Han begynte med å klikke på «2 Opptiningsprosedyre». «*Hmpf*», mumlet han for seg selv.

Mange filer med kjedelig teknisk innhold dukket opp. Dem hoppet han bare galant over. Så klikket kan på en video som het *«oppvåkning av subjekter»*. En voldsom skriking kom fra klonen på videoen. Det hørtes ut som en drage med røykestemme, gurglende på piggråd og diesel. Han gjenkjente klonen. Det var jenten på omkring 15 år som Kurt Wagner hadde stått ved siden av på forrige videoklipp. *«Iiiiiik»*, hvinte Chuck som en liten jentunge, og hoppet opp i stolen med begge bena, så den veltet bakover. Han kom seg raskt opp på bena igjen, stoppet videoen og kikket seg omkring. Hadde Sandra fått med seg dette, tro? *«Piiiiinlig»*, hvisket han stille for seg selv, og rettet stolen opp igjen. Men Sandra hadde satt på lovsang på rommet sitt, og hadde ikke fått med seg noe av Chucks lille anfall. Han tok seg en stor slurk av colaen Sandra hadde kommet med, og satte seg resolutt ned i stolen igjen. Så pustet han tungt ut, mannen seg opp, og satte på videoen igjen. Den tynne, spinkle kroppen til klonen ristet så lenkene raslet og stroppene knaket. Klonen lå på et bord av stål, men det ristet likevel av de voldsomme bevegelsene. Brått skjøt det ned en tykk glassvegg fra taket på laboratoriet og skilte Kurt Wagner fra klonen. *«Her ser dere hva vi har å gjøre med, folkens»*, begynte Kurt iskaldt. Han snakket rolig og på en hverdagslig måte. *«På dette senere stadiet av forsøkene, har jeg funnet ut at klonene uten unntak blir som demoner. Det er ingen mulighet for å roe dem ned, ingen mulighet for å nå inn til dem, intet håp for et liv. Så langt. Men det er fortsatt enkelt å ta livet av dem. Jeg foretrekker cyanid, eller blåsyre. Effektivt og relativt smertefritt.*

*Faktisk så reagerer de ikke på smerte i det hele tatt». Kurt trykket på en stor rød knapp, og det avlukkede rommet til klonen ble fylt av en hvit gass fra flere dyser i taket. Klonen ristet voldsomt på seg. Kort tid etter ble den helt stiv, mens den frådet rundt munnen. Så ble alt stille. Kurt smilte sleskt. «*I neste mappe vil jeg avsløre vårt siste store fremskritt*», utbrøt han stolt. Chuck fikk frysninger på ryggen. Kurt hadde virkelig vært en fæl fyr før han hadde blitt frelst.*

Chuck trykket noe motvillig på siste fil-mappe: «*3 Overføring av Digitalisert sjel NAI*». Kurt Wagner dukket frem i en ny video. Han stod ved siden av en ny kclone, som virket identisk med den forrige klonen. Han hadde tydeligvis fått kledd klonen denne gangen. Hun lå på samme metall-bord som i forrige video. Munnen hennes var dekket over med et kraftig gummibånd. Chuck kom frem til at det måtte være for å hindre at hun skadet tennene. Armer og ben var like godt sikret med lenker og stropper. Rundt hodet hennes var det en metallhjelme med en tykk slange som kom opp fra gulvet, og endte bak i nakken. «*Hjelmen dere ser på subjektet er en kraftig magnetisk skanner*», begynte Kurt stolt. «*Den overfører en digital personlighet til klonene, basert på arbeidet gjort av Peter Vinci fra NAI. Og ja, vi har stjålet forskningen til NAI, det vil si digitalisering av det menneskelige sinn*». Chuck satt videoen på pause. «*Dette kan forklare en ting eller to*», tenkte han med seg selv. Ikke bare hadde Kurt og Donna Wagner stjålet teknologien til selveste Peter Vinci, den falske profet, og til Maxim

Hassan, selveste Antikrist. De hadde tydeligvis teknologien som både Vinci og Hassan trengte for å få klonene til å oppføre seg mer menneskelig. Alt dette virket veldig usannsynlig for Chuck. Skulle den falske profet og Antikrist kunne trenge noe som helst fra menneskelig hold? Mens han satt og tenkte, dukket et skriftsted fra Bibelen frem i hukommelsen hans. Det var fra historien om Babels tårn: *«Og Herren sa: Se, de er ett folk, og de har alle samme språk. Dette er det første de foretar seg. Nå vil ingen ting være umulig for dem, hva de så får i sinne å gjøre.»* 1Mos 11:6. *«Kanskje det menneskelige potensial likevel kan overgå englenes i noen tilfeller?»*, undre han seg. *«Gud selv sa jo at ingenting skal være umulig for oss mennesker, uansett hva vi prøver å få til»*. Chuck fortsatte å se på videoen. Kurt Wagner gikk bort mot noe som liknet et ekstremt avansert kontrollpanel. *«På grunn av kvantedatamaskin-teknologi kan vi overføre en digital personlighet til klonen på bare 10 timer. Jeg er den eneste i verden som har klart å knekke den vanskelige prosessen på så kort tid»*, skrøt han. *«Og hvilken personlighet er det snakk om, tror du? Skal jeg si det? Ja, jeg sier det. Det er fra selveste Peter Vinci»*. Kurt virket ekstatisk. *«Målet er å stjele den digitaliserte personligheten til Maxim Hassan, men det har jeg ikke klart å få til ennå. Krypteringen på serveren til NAI har plutselig blitt altfor avansert»*. Chuck regnet med at det var her stemoren Lilly kom inn i bildet. Og ganske riktig: Kurt forbannet Lilly Brown /stemoren til Chuck for å være i stand til å stenge ham ute fra serveren til NAI (New Artificial Intelligence, se bok 1 A.R.M Bortrykkelsen). Så begynte Kurt med å

forklare at klonen måtte legges i kunstig koma under overføringen av personligheten. En masse avansert informasjon om nevron-overføring av digital data fulgte. Men det ble altfor avansert for Chuck, så han gikk enkelt og greit over til neste video. Her stod Kurt ved siden av en våken klone, tilsynelatende rett etter at prosedyren med overføring av digital personlighet fra Peter Vinci var komplett. Det var en helt annen Kurt som Chuck observerte på skjermen. All arroganse og stolthet var som visket bort. Han virket svært preget og alvorlig. Dessuten holdt Kurt god avstand til klonen, og opptrådte som livredd for et eller annet. *«Jeg har oppdaget noe svært alarmerende»*, begynte Kurt på gebrokkent engelsk. Stemmen skalv av redsel. *«Ser dere denne klonen? Ser dere henne? Ja, jeg sier henne. Det er et tomt skall, men likevel av menneskelig opprinnelse. Hva er ditt formål med livet, klon 978?»*, spurte han med dirrende røst og kikket panisk mot klonen. Klonen stirret med øyne mørke som sorte hull på Kurt: *«Mitt mål er kun å tjene Lucifer, den eldgamle drage, og Antikrist, den falske Messias. Hvorfor er jeg her i denne ynkelige kroppen? Hva har du gjort med meg?»*. Stemmen hørtes helt normal ut. Klonen beholdt fatningen, og opptrådte rolig og beregnende. Så begynte hun plutselig å snakke med dragerøst igjen, på et språk Kurt påstod ingen hadde hørt før. Og at det ikke var noen som hadde lært henne dette språket. Ikke engang å snakke hadde klonene noen mulighet for å gjøre. De hadde aldri lært seg ord eller noe annet. De hadde ligget i kunstig koma og grodd som grønnsaker, helt til organene deres skulle høstes av deres klon-verter ved behov. Kurt

trykket på en knapp, og klonen ble umiddelbart stengt inne i et glassbur. Men en vaklende hånd trykket han på en knapp, og gasset i hjel klonen men han hikstet av gråt. «*Jeg klarer ikke å gjennomføre dette lenger*», hylte han ut i desperasjon. Så sank han ned på knærne i bunnløs sorg, og opptaket sluttet.

Chuck fikk voldsomme frysninger på ryggen. «*Åfytiti*», brast det ut av ham. «*Hjelp meg, Gud, i Jesu navn*», hvisket han stille. Dette var det absolutt verste han hadde sett i hele sitt unge liv. Det desidert verste også. Hvordan skulle han i det hele tatt make å forklare dette til Sandra? Og ikke minst: Ville han tørre å sende dette materialet til deres nye venn og oppdragsgiver Ariel Liebermann i IDF? «*Nå får det være nok*», mumlet Chuck mens han reiste seg sjanglende opp av stolen. «*Alt dette gjør meg helt sprø. Jeg må ut i fri luft. Nå*». Han løp bort til Sandras rom og banket på døren. Hun nærmest stormet ut og kikket spent på Chuck. «*Kom*», sa han mens han forsøkte å smile. «*Vi skal en tur ut i fri luft*».

Kapittel 17

Den siste pave

Hele verden var i sjokk: Pave Petrus Romanus hadde blitt brutalt myrdet i sitt eget soverom. Han hadde blitt korsfestet opp ned, akkurat som historien sier at apostelen Peter ble henrettet av keiser Nero⁴² i år 64. Det hele fremstod som en komplett umulighet: Der fantes ingen vei inn eller ut av pavens soverom utenom døren inn til selve rommet. Soverommet var overvåket av flere sikkerhetskameraer gjennom hele døgnet. Ingen av sikkerhetsvaktene rett utenfor døren hadde hørt noe som helst. Og som ikke det var nok: Opptakene fra overvåkningskameraene hadde ikke filmet noe unormalt. Tvert om: Pave Petrus hadde lagt seg til normal tid, 23.05, og hadde tilsynelatende stått opp igjen morgenen etter klokken 05.55. Og da pave Petrus tilsynelatende kom gående mot døren klokken 06.21, hadde en av sikkerhetsvaktene åpnet døren før han nådde frem, akkurat som han alltid gjorde. Men til sin forferdelse var det ingen på vei mot døren. I stedet så vekten at paven var korsfestet opp ned på et kors av tre rett midt på gulvet i rommet. Korset hadde blitt presset gjennom gulvet med voldsom kraft, men uten at selve treverket hadde splintret i stykker. Sikkerhetsvakten hadde slått full alarm, og hele Vatikanet hadde blitt stengt av på kun et par minutter.

Peter Vinci hadde vært på en reise til Knesset i Israel for å forsikre at den katolske kirke var en trofast venn av Israel. Og det var mens han var i Israel at pave Petrus Romanus brutalt hadde blitt myrdet. Nå viste media flere videoer av en sønderknust Peter Vinci som med istykkerrevet dress lå på bakken utenfor Peterskirken og strigråt.

Det verserte mange rykter om pavens fryktelige bortgang. Maxim og Peter hadde selvsagt en bråte med informanter innad i Vatikanet som lekket akkurat passe informasjon til pressen til enhver tid. Det var ekstremt viktig å synkronisere informasjonen som nå skulle lekke ut. For at Peter Vinci skulle bli riktig introdusert som ny pavekandidat, måtte han fremstilles som sørgende, forsonende og ikke minst: Samlende. Vatikanets ledelse rev seg i håret over at de fullstendig hadde mistet kontroll på hva media fikk vite. Hvem var det som lekket til media? Hvor mange var det som egentlig fungerte som nedrige informanter for den sekulære pressen? Men det verste for Vatikanet var at et bilde av den drepte paven, korsfestet opp ned, hadde lekket ut til alle de største medieselskapene i verden bare minutter etter at drapet ble oppdaget. Bildet var tatt fra en slik vinkel at det måtte vært fotografert fra innsiden av soverommet. Men ingen av overvåkningskameraene viste noe som helst tegn til at det hadde vært en fotograf på den avdøde pave Petrus rom. Panikken bredte seg som ild i tørt gress innad i Vatikanet. Og det var selvsagt Peter Vinci som ble varslet om alt dette først. Peter hadde gnidd seg i hendene og ledd hysterisk for seg selv da

han fikk nyheten fra sine trofaste, falne elitesoldater, som han kalte informantene innad i Vatikanet. De hadde alle dyrets merke⁵ på seg, og var lojale inntil døden mot både Maxim og Peter. Men da telefonen hadde kommet om at pave Petrus var korsfestet opp ned, hadde Peter reagert med sjokk, vantro, men også med stoisk ro. Med klare ordre hadde han veiledet ledelsen i Vatikanet med overmenneskelig visdom, og varslet at dette måtte være en innsidejobb. Peter hadde også forklart at han skulle legge ut en felle med agn så snart han kom tilbake. Slik garanterte han raskt å fange den skyldige, nedrige morderen på rekordrask tid.

«*Idiotiske mennesker*». Peter frydet seg hvor lett dette kom til å bli for ham å avsløre den grufulle drapsmannen. For Vatikanet skulle han, helt uten at verden fikk vite noe om det, egenhendig løse denne saken på følgende måte: En utpekt klonе skulle tines opp fra laboratoriet Hugo og Donna Wagner hadde arbeidet på. Denne klonen var laget i hemmelighet av DNA fra en av de øverste kardinalene. Den aktuelle kardinalen hadde forsvunnet sporløst rett før drapet på pave Petrus hadde blitt oppdaget. Deretter skulle klonen, med identisk utseende til kardinalen, bringes i narkose til leiligheten hvor den savnede kardinalen bodde på fast adresse i Vatikanet. Rommet skulle være plantet med massive mengder av beviser som knyttet kardinalen til drapet. Peter Vinci skulle selv foreta en åstedsundersøkelse av den avdødes pavens rom. Her skulle han (etter sin egen onde plan) finne en dråpe blod på en

mistenkelig avsidesliggende plass i rommet. Denne dråpen med blod skulle DNA-analyseres. Og selvsagt skulle den mistenktes DNA stemme overens med den savnede kardinalens DNA. Siden den savnede kardinalen hadde forsvunnet rett før pave Petrus ble funnet død, pluss at blodet hans ble funnet på pavens rom, ville han være umiddelbart bli hovedmistenkt i drapssaken. Deretter ville klonen, ved hjelp av et fjernstyrt implantat, våkne opp raskt når tilførsel av narkose ble stoppet. Rett før Peter og en massiv politistyrke skulle storme rommet til den klonede kardinalen, ville klonen gå fullstendig amok på rommet. Det gjorde jo alle kloner som ble tint opp, det visste Peter altfor godt. Først skulle Peter tillate at den demoniske klonen drepte 10-20 stykker av politistyrken for å gi et dramatisk inntrykk på alle. Deretter skulle den fremste av Peters leiesoldater avlive klonen med en pistolkule fylt av eksplosiver og blåsyre: En såkalt eksplosiv kule. Det kunne kanskje virke søkt, men dette ville fungere, det var Peter sikker på. Verden ville aldri få vite om denne hendelsen. Men Vatikanet ville tro at selveste Djevelen var ute etter dem. Pluss at den katolske kirke ville trenge en sterkere og dyktigere leder enn noen gang. Og hvem var den eneste passende kandidaten? Peter Vinci, selvsagt.

For pressen hadde Peter en annen versjon: En forstyrret person hadde klart å snike seg inn på pavens rom, etter å ha kledd seg ut med fullt kostyme og en avansert ansiktsmaske med innebygd stemme-replikator. En kjent person i vaktstyrken var ikke den som alle trodde han var. Det

var faktisk en inntrenger med falsk identitet. Saken hadde blitt løst på elegant og smidig måte av ingen ringere enn Peter Vinci. Peter kunne ikke vente med å motta lovord og ros fra en samlet verden.

Umiddelbart etter pave Petrus Romanus død begynte *sede vacante*⁴³, en periode uten en pave til å ivareta pave-embetet. Begravelsen av pave Petrus skjedde etter bare 4 dager. Liket var så ille tilredt at det ikke var mulig å vise den avdøde pave Petrus frem etter skikken⁴⁴. Deretter fulgte en sørgeperiode på 9 dager⁴⁴, kjent som *novembiales*, som betyr 9 dager på latin. Umiddelbart etter dette begynte valg av ny pave, kalt *conclave*⁴⁴. Her låses kardinaler inne i det sixtinske kapell inntil det velges en ny pave. Hele den katolske verden ventet i spenning på når de ville få se røyksignaler fra den velkjente pipen på taket: Stor røyk betød at ingen enighet var oppnådd. Hvit røyk betød at kardinalene hadde blitt enige om en kandidat. Den katolske verden holdt pusten i spenning på hvem som nå skulle velges til den øverste posisjonen i den katolske kirke.

6 timer etter at *conclave* hadde startet, steg det hvit røyk opp fra pipen. Kort tid etter ble det annonsert at den nye kandidaten til pave-embetet var Peter Vinci. Peter hadde akseptert utvelgelsen på stedet. Men siden han ikke hadde blitt utnevnt til biskop⁴⁴ ennå, måtte han først utnevnes til en før han kunne innta paverollen. På rekordtid hadde alle formaliteter lagt seg på plass. Den katolske verden gledet seg over at det

endelig var på plass en ny pave, og mange sendte hverandre gaver og lykkeønskninger.

*

Pave Petrus Romanus den første (som han kalte seg i forakt for den forrige paven) solte seg i glansen der han stod bak et skuddsikkert glass rett utenfor Peterskirken. Han vinket ydmykt til mengden med sitt uimotståelige, saktmodige blikk. «*Jeg er til deres disposisjon, mine mestere*», skrek Peter i sitt formørkede sinn til Lucifer og Maxim. Solen skinte et øyeblikk direkte på den hvite pavehatten. Og et kort øyeblikk kunne de som stod nærmest paven skimte en skygge av to små horn⁴⁵ på innsiden av hatten. Nå skulle Peter endelig inntre som den suverene leder av den katolske kirke.

Kapittel 18

Endelig ute i det fri

Chuck og Sandra åpnet døren til nødutgangen på det sikreste rommet i bunkersen. De hadde først måttet skanne øynene for å få åpnet døren. En lang, smal korridor viste seg mens lysene skrudde seg på et etter ett. *«Dette er litt skummelt»*, klynket Sandra, og grep fast i armen til Chuck. *«Ikke vær redd»*, beroliget Chuck. *«Det er jo ingen som vet at vi er i live. Og iallfall ikke at vi er akkurat her»*. Sandra nikket taust til svar. Så tok hun mot til seg og begynte å gå gjennom korridoren. Etter 50 meter kom de til en ny dør. Her måtte de skanne øynene før de fikk lov til å åpne døren. Så kom de til en ny korridor på 50 meter. Hele 4 korridorer måtte de gjennom for å endelig komme frem til utgangsdøren. Og for hver ny korridor måtte de skanne øynene for å få lov til å åpne neste dør. Hele tiden hadde det vært en slak oppoverbakke. Et kart var festet på veggen ved siden av utgangsdøren. Det viste at de nå var rett bak en gammel jordhytte fra 1930-tallet. Chuck og Danny hadde ofte lekt i denne jordhytten da de var små. En siste øye-skanning var alt som skilte dem fra å komme ut i fri luft. *«Du først, OK?»*, hvisket Sandra og så bedende på Chuck. Hun grudde seg for å se hva som kunne være på den andre siden av døren. *«Seff»*, svarte Chuck muntert. *«Dette er min bakgård, og jeg kjenner den like godt som mobiltelefonen min»*. *«Hmpf.*

Det var jo betryggende», mumlet Sandra. Hun var ikke i humør til morsomheter akkurat nå. Men Chuck fikk ikke med seg at Sandra var livredd. Han tenkte bare på å komme seg ut Sandra grep fast i genseren til Chuck i nakkehøyde mens han forsøkte å storme ut døren. Han svingte seg rundt og så smilende på henne: «Kom igjen, somlekopp», maste han. «La oss være forsiktige, OK? Vi vet ikke hvem eller hva som kan være der ute. Tenk om en overvåkningsdrone ser oss?». Sandra krysset armene under brystet, lente seg mot betongveggen og så bebreidende på Chuck. «Kvinnfolk», tenkte Chuck oppgitt. Med ett slo det en tanke ned i ham: «Se i skapet til høyre for deg, Chuck». Det var Ånden som hadde snakket til ham. Chuck lukket døren og så på Sandra. «Sorry. Jeg var vel kanskje litt triggerhappy akkurat nå, hæ?», utbrøt han og slo ut med armene. Sandra smilte svakt. «Unnskyldningen akseptert», svarte hun lettet. «Se i skapet til høyre for deg», fortsatte hun. «Hva? Hvordan visste du...». Chuck stoppet midt i setningen. «Du har også fått beskjed fra Ånden, har du ikke?». «Jepp», svarte Sandra kontant tilbake. «Vi må jobbe med kommunikasjonen vår», svarte Chuck ivrig mens han lynraskt viftet frem og tilbake med hendene. «Det er ikke noen vits i å bli drept bare fordi vi ikke skjønner hverandre, ikke sant?». «Vi har jo ikke akkurat kjent hverandre så lenge, da», smilte Sandra. «Du er nok litt raskere på avtrekkeren enn meg». «Jaaah, poeng tatt», innrømmet Chuck rødmende. «OK, da åpner jeg skapet».

Sandra gispet av beundring. Det var flere kamuflasjedrakter som hang fint i hver sin bås inni skapet. «Wow», utbrøt Chuck imponert. «*Dette er high-tech, altså*». «*Til og med jeg har hørt rykter om disse kamuflasjedraktene*», kom det tørt fra Sandra. «*De er usynlige på infrarøde kameraer, og gjør deg visuelt sett så godt som usynlig. Trodde det bare var Israel som hadde tilgang på denne typen drakter*». «*Hvem er du egentlig? Jeg trodde du liksom var en vanlig jente, pluss at du er sterk motstander av militærteknologi?*», kom det litt forskrekket fra Chuck. Han var imponert over hva Sandra visste om denne typen teknologi. «*Vel, det er jo ikke bare militæret som har lyst til å skjule seg for hverandre*», kom det litt motvillig fra Snadra. «*Jeg og venninnene mine har vært med i en litt ulovlig miljøorganisasjon som lenge har fulgt med på utviklingen i stealth-teknologi. For å enklere kunne spionere på de militære, selvsagt*». «*He, he. Og jeg som trodde at jeg var den med et kriminelt rulleblad av oss to*», lo Chuck imponert. «*Det er mye du fortsatt ikke vet om meg, herr Elsker Å Omtale Seg Selv I Tredje Person*», kom det snurt fra Sandra. «*Kom igjen, la oss ta på oss draktene*».

Etter å ha skummet gjennom manualen i omtrent 20 minutter, kledde de seg raskt i den heldekkende drakten. En slags tettsittende lue med hals dekket ansiktet og nakken. På Ryggen var det et område med tykkere lag av tøy og innvevde batteripakker. En ny type tynne, ultra-kraftige batterier hadde blitt utviklet ved å lagre strøm i mange individuelle lag

med grafèn-materiale⁴⁶. De 6 ulike batteripakkene på ryggen veide bare 20 gram hver, men kunne gi strømtilførsel til hele drakten i over 72 timer. Batteriene kunne lades opp på bare 5 minutter etter bruk. Draktene virket ved å avlede lyset rundt drakten i stedet for å reflektere lyset⁴⁷. Likevel ville en form for figur eller skygge kunne skimtes rundt den som var kledd i en slik drakt, særlig i sterkt lys. Chuck skrudde på strømtilførselen på sin drakt. Og Vips: Så ble han bare borte. «*Råkult*», utbrøt Sandra imponert. «*Din tur, somlekopp*», lo Chuck tilbake. «*Jada, jada, jeg må bare dra opp den siste glidelåsen bak i ryggen*», mumlet Sandra oppgitt. Chuck så at glidelåsen hadde satt seg fast, så han hjalp til med å løsne den. Så drog han den opp, klapset Sandra lett i bakhodet og sa: «*Menig Pingle, er du klar?*», «*Sir Løk-hue, yes, Sir*», humret Sandra. «*At det var...?*», protesterte Chuck med en hardbarket militærstemme. «*Jeg mente: Yes, Sir, menig Missler*». «*Dette ble bare for dumt, ikke sant?*», mumlet Chuck. «*Jeg vil ikke være menig. Jeg tror jeg vil være kaptein faktisk...*». Han ble avbrutt midt i setningen, da Sandra dyttet ham foran seg ut av døren. «*Aaah. Dagslys*», hvisket Chuck fornøyd. «*Takk Gud. Endelig er jeg ute i fri luft*», hvisket Sandra forsiktig tilbake. De kikket seg urolig omkring. Det var ingen å se rett foran seg. Den gamle jordhytten de hadde kommet ut av, lå bare 5 meter fra et gjerde som var minst 4 hater høyt. Hvis de snudde seg 180 grader, ville de få utkikk direkte til den raserte eiendommen, som for kort tid siden var blitt sprengt til himmels. Med rolige bevegelser snek de seg sakte opp på taket til jordhytten. De turte ikke gå høyere opp enn at de

akkurat klarte å se hva som lå bak jordhytten. Det var litt av et syn som møtte dem. Hele boligkomplekset var redusert til en grushaug. Hele området var stengt av med selvlysende, digitalt politi-bånd som blinket: «*Avstengt område. Ferdsel strengt forbudt*» En større drone svedde over den delen av eiendommen som lå lengst fra dem. «*Jeg sa jo at det kunne være droner her*», hvisket Sandra lavt. «*Jaaah, flink jente. Hvem er flink jente*», spøkte Chuck som om han snakket til en ivrig hund. Sandra gav Chuck en kraftig vinge i bakhodet. «*Ikke flipp med meg, Chuck. Du er vel ikke så idiot at du spøker med alt, er du vel? Jeg hadde rett ikke sant? Du bør høre bedre etter når jeg sier noe heretter, OK?*». «*Du har visst rett*», måtte Chuck medgi. Så fortsatte han lavt: «*Jeg tipper dronen er her for å hindre plyndring av eiendeler. Eller fordi politiet mistenker at grunnen kan være rasfarlig?*». «*Enig*», hvisket Sandra tilbake. «*På tide å stikke, Chuck. Jeg vil vekk herfra. Kom, la oss gå ned fra taket. Vi kan fortsatt suge til oss litt dagslys før vi må tilbake til bunkersen*». Chuck bare nikket til svar. Sakte og med jevne bevegelser akte de seg ned på bakken igjen. Så snek de seg bort til utgangsdøren som lå gjemt bak en mosedekket vegg.

Inni jordhytten tok de av seg draktene i en fei. «*Jeg føler at jeg kan leve på denne opplevelsen en stund*», smilte Snadra lykkelig. «*Enig. Det var utrolig digg å se himmelen igjen*», svarte Chuck raskt. «*Dette må vi gjøre oftere*». Sandra ble plutselig stille og tankefull. «*Hva er det?*», spurte Chuck forundret. Han så at Sandra tenkte så det knaket. «*Bare en*

innskyttelse», svarte Sandra. «Jeg tror Ånden bad oss om å ta med to drakter med inn i bunkersen igjen». «Ja, hvorfor ikke? Da gjør vi det», svarte Chuck alvorlig. «Hva skal de brukes til, mon tro?», undret han seg. Men han turte ikke å uroe Sandra med den livlige fantasien sin, heller. Så han bare smilte, låste døren bak dem og tok draktene med seg under armen. «Når vi kommer tilbake, skal vi feire med litt ekstra god mat», sa Chuck med lengsel i stemmen. «Aldri vært mer enig», svarte Sandra fornøyd. «Og etter maten vil jeg at du skal fortelle meg hva du fant ut fra filene til Hugo Wagner». «Ja, så var det Hugo Wagner, ja...». Chuck drog på det. Han hadde heldigvis glemt hele greia. «Det skal jeg gjøre. Men etterpå det igjen må vi ikke glemme to andre ting heller», svarte Chuck så muntert han kunne. «Hva da?», spurte Sandra spent. Chuck rettet seg opp i ryggen og snakket med myndig «sersjant-stemme»: «1) Begynne å planlegge hvordan vi kan misjonere for andre etter retningslinjene til A.R.M. 2) Sendte filene fra Hugo Wagner til Ariel Liebermann i IDF. Har jeg gjort meg klinkende klar, menig pingle?». «Kutt ut, duste-prompe-tryne», lo Sandra. Hun hadde bestemt at Chuck akkurat hadde blitt funnet verdig til å få kallenavnet til broren hennes, Benjamin. «Jeg har herved utnevnt meg selv til general Pingle. Hah. Du kan ikke kommandere meg heretter, kaptein Missler». «Greit, general», svarte Chuck og så ertende på henne. «Førstemann tilbake til kjøkkenet». «Hvorfor må dere mannfolk alltid konkurrere om alt?», utbrøt Sandra oppgitt. «Kan vi ikke bare...». Så gav hun opp å fullføre

setningen. Chuck var alt nede i andre korridor mens han hoiet og ropte
«I am the champion».

Kapittel 19

Festningens Allianse tar form

Maxim stod rakrygget og stolt foran et enormt pressekorps. Selve pressekonferansen ble holdt midt på den store plassen som lå rett fremfor Peterskirken; Petersplassen. Peter Vinci, som nå var pave Petrus den første, stod ydmykt ved hans høyre side, et par skitt bak Maxim. Asael stod på Maxims venstre side. Nyhetene Maxim, Peter og Asael nå skulle fortelle hele verden, var svært godt planlagt. Og alt var fullt av symbolikk. Apostelen Peter hadde blitt korsfestet opp ned nær en stor, eldgammel egyptisk obelisk i keiser Neros⁴⁸ sirkus⁴² i Roma. Nå var denne obelirken satt opp utenfor Peterskirken, på Petersplassen. Maxim og Peter var stolt over at den gamle obelirken nå stod som et avguds-symbol på selveste Petersplassen utenfor Peterskirken. Den var for dem et minnesmerke om deres kjære, avdøde venn, keiser Nero⁴⁸, som døde i år 68 etter Kristus. Nero hadde vært en svært viktig støttespiller for Maxim og Peter mens han levde. Pluss det faktum at Nero hadde vært det ondeste menneske de så langt hadde gleden av å bli kjent med. Hitler inkludert. Etter noen minutter hadde applausen lagt seg såpass at det var mulig for Maxim å ta ordet: «*Kjære medmennesker*», begynte Maxim til en tordnende applaus fra folkemengden foran dem. «*I dag er en gledesdag for menneskeheten og*

for verden. Jeg skal fatte meg i korthet, siden det er gleden over at verden har fått en ny pave vi skal ha mest fokus på i dag. Men likevel må jeg si noen ord om hva som har skjedd i kulissene i det siste. Jeg har blitt utnevnt av verdens ledere, og av Asael, sendebudet fra Festningenes gud, til å representere menneskehetens samarbeid med folket fra Pleiadene». Nå eksploderte stemningen for alvor i folkemengden. Mange titalls kvinner besvimte og falt om på bakken. Tusenvis hylte i kor: «*Maxim, du er vår frelser*». Til og med Maxim så at han måtte roe stemningen ned et par tusen hakk. Han rakte hånden høyt opp i været med et vennlig, men fast uttrykk i ansiktet. Og plutselig var det helt knyst i folkemengden. Maxim hadde trollbundet dem med sin overnaturlige utstråling og autoritet. Så rakte Maxim hendene mot folkemengden, som om han ville omfavne dem. «*I dag vil hele verden måtte innrømme at den katolske kirke har hatt rett i sin teologi: De har gjennom alle tider holdt åpen muligheten for at det finnes utenomjordisk, intelligent liv*^{49, 50, 51}». Maxim vendte seg mot Asael og klappet i hendene. Asael bøyde seg sakte lett fremover, i respekt for Maxim og Peter. Han bokstavelig talt glødet av bioluminescens³⁵. Publikum jublet i ekstase for Asael og Peter også.

Denne gangen lot Maxim den store folkemengden få «tilbe» dem i omkring 5 minutter før han igjen rakte hånden i været. Så gav han ordet til Peter, som fortsatt valgte å stå bak Maxim. «*I dag skal det skje noe som aldri før har hendt i verdenshistorien*», begynte Peter ydmykt. Han

rakte hånden i været, vinket og smilte saktmodig til folkemengden. Nå gikk alle katolikkene på plassen amok. Det var alltid mange lykkeønskninger og tilrop når en ny pave ble introdusert offentlig for første gang. Men aldri før hadde det vært slikt oppstyr og kaos som denne dagen. Maxims sikkerhetsvakter hadde sin fulle hyre med å stoppe alle som forsøkte å komme nærmere pave Petrus.

Sikkerhetssjefen varslet Peter via tankene sine at nå måtte han fortsette talen dersom det ikke skulle komme til alvorlige tumulter snart.

(Sikkerhetsstyrken til Maxim hadde også tatt på seg dyrets merke). Derfor begynte Peter med sin milde røst å utlegge for de fremmøtte om hva som nå skulle skje om kort tid: *«Folket fra Pleiadene har ikke falt i synd som vi mennesker har. De vil evangelisere oss syndere fordi de er rene av hjertet. Det er ikke vi som skal evangelisere dem, det er stikk motsatt⁵². Derfor har Maxim Hassan, Asael og jeg i samråd med Festningenes Gud i det Pleiadiske system bestemt å bygge en pyramide dekket av gull her på Petersplassen. Toppen på basiliken, midt på plassen, skal tjene som toppstein på pyramiden. Pyramiden skal tjene som det nye tempel for den nye verdensreligionen. Og det er vi katolikker som skal få æren av å lede den nye verdensreligionen. Fra den nye pyramiden skal Festningenes Allianse styre verden»*. Nå begynte stemningen på Petersplassen å bli preget av uro og frykt. Det var *ikke* dette verdens katolikker hadde sett for seg. Hva var det som egentlig skjedde akkurat nå? Så grep Asael ordet, og reddet situasjonen på Maxims befaling. Nå skulle nådestøtet settes inn for å få Maxim og Peter inn i deres

etterlengtede posisjoner. Med sin vidunderlige røst snakket han med blikket rettet mot den store mengden av journalister som hadde møtt frem. Alle stod som trollbundet, og med åpne munn, mens de lyttet til den vakre stemmen til Asael. Talen hans ble umiddelbart oversatt av en datamaskin: *«Vær hilset, verdens befolkning. Dere har ingenting å frykte fra oss. Jeg og folket mitt er også katolikker. Ja, det er sannheten. Vi bringer dere det sanne evangelium. Katolikkenes Gud har i sin store nåde hindret oss i å falle i synd. Nå, i en vanskelig tid for deres verden, han Han sendt meg som et sendebud til dere for å bringe godt nytt. Vi har én og samme Gud; Festningenes Gud. Etter vår guds befaling, bringer jeg dere nå deres etterlengtede Messias; Maxim Hassan. Han har vært hos dere lenge, og dere kjenner ham som en ydmyk tjener for menneskeheten. Sannheten er at han er så mye, mye mer; Han er Guds sønn».*

Mengden gispet av forskrekkelse, mens Asael og Peter bøyde seg til jorden og tilbad Maxim. Alle kikket måpende på hverandre, lammet av vantro og forvirring. Plutselig lød det en mektig røst fra himmelen. Alle på Petersplassen falt pladask på magen av stor frykt. Stemmen hørtes ut som blanding av en basun og et tordenbrak: *«Dette mer min sønn. Hør ham».* Nå hadde også Lucifer hadde entret arenaen. På genial måte etterliknet han det Gud hadde sagt om Jesus i Matt 3:17 (*«Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.»*), Mark 9:7 (*«Da kom det en sky og overskygget dem, og en*

røst lød ut fra skyen: Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!») og Luk 9:35 (*«Og det kom en røst ut fra skyen: Dette er min Sønn, den utvalgte. Hør ham!»*). Men Lucifer hadde ikke sitert Bibelen ordrett. Han hadde vridd på ordene, som er hans store spesialitet for å forsøke å fjerne innholdet i Guds Ord.

Akkurat i det øyeblikket stemmen til Lucifer hørtes fra himmelen, skiftet Maxim skikkelse. Han hadde ikke det korte, glatte håret lengre. Han fikk skulderlangt krøllete hår, og en hvit kjortel fra topp til tå. *«Hva i all verden hva det som skjedde nå?»*, skrek folk i forvirring når de så at Maxim forandret utseende på et øyeblikk. Dette skulle være det «første under» som Antikrist viste offentlig (dette er ikke begrunnet ut i fra Bibelen, men er en del av historien i denne boken. Dette tas med for å få frem et poeng: Antikrist skal gjøre tegn og under for, om mulig, føre selv de utvalgte vill, se Matt 24:24). Sakte reiste folkemengden seg skjelvende opp på knærne, og begynte å tilbe Maxim som «Messias». Og mens de gjorde det, kom det opp informasjon på flere gigantiske skjermer langs bygningene på Petersplassen som viste Maxims CV. Den inneholdt mange «bevis» ut fra Bibelens profetier som omhandlet Messias (se referanse 8, bok 1: A.R.M Bortrykkelsen). Det samme gjaldt for alle medier rundt om i hele verden, både på TV og på internett. Alt fortalte samme historie om Maxim Hassan⁵³:

- Han hadde jødisk mor og far.
- Gyldig fødselsattest fra Betlehem.
- Flyttet til Egypt rett etter fødselen.
- Flyttet til Irak i femårs-alderen.
- Endte opp som flyktning i eget land i Al-Shirqat, Irak, tidligere kjent som Assur, den første hovedstad i del gamle riket Assyria.
- Legejournal på at han mirakuløst hadde overlevet å bli spiddet i brystkassen av en jernstang som 8-åring.
- Foreldrene ble drept da han var 9 år, og solgt som slave til terrororganisasjonen IS for 30 sølvmynter.

Maxim ble stående lenge på podiet, mens han mottok tilbedelse fra mengden. Hans time var endelig kommet.

Alt var mesterlig organisert av Lucifer. I sin forvirring valgte utallige mennesker over hele jorden å tro på løgnene som ble servert på et sølvfat. Det var dessverre mange som trodde de var kristne, men som ikke hadde blitt med i borttrykkelsen. Årsaken var at de ikke hadde tatt imot Jesus som sin Herre og Frelser. På hvilken måte hadde de feilet? Jo, de hadde satt sin lit til egne gjerninger, de hadde bare vært troende på papiret, og ikke satt sin lit til Jesus og det Han har gjort for oss. De katastrofale følgene av dette kunne deles i to kategorier:

- Mange som trodde de var frelst, var ikke det likevel.
- Som følge av at de frelste nå var borte fra jorden, var det ingen tilbake til å fortelle jordens befolkning som nå holdt på å skje.

Mennesker over hele kloden ble lurt av fiendens løgner, akkurat som det står i 2 Tess 2:9-11: «⁹ Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. ¹⁰ Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. ¹¹ Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,» (NB88). Og som om ikke dette var ille nok, så var det ikke frelste tilbake på jorden til å motsi alle løgnene basert på Guds Ord heller. De få som hadde blitt frelst etter bortrykkelsen, hadde mer enn nok med å overleve. Og dessuten manglet de åpenbaring om endetiden slik den står beskrevet i Guds Ord. Fienden hadde tilsynelatende verden i sin kalde, grufulle hånd.

Kapittel 20

Livsviktig informasjon

Sandra og Chuck fikk med seg alt det som hadde hendt på Petersplassen mens de spiste middag. For dem kom ikke dette akkurat som noen bombe, akkurat. «*Men det med pyramiden på Petersplassen og at Maxim skulle bli utpekt som Antikrist på denne måten, hadde jeg nok ikke sett for meg*», innrømmet Chuck tankefullt. Sandra fikk frysninger på ryggen. «*Selv om jeg trodde på det stefaren din sa om Maxim og Peter, er det uvirkelig å se dette live på TV*», sukket hun tungt. «*Og hva er greia med pyramider, egentlig? Hvorfor obelisker og egyptisk design? Hvis det da virkelig er egyptisk?*», la hun til. Chuck tenkte seg grundig om. «*Jeg mener å ha hørt far snakke om dette en gang i fjor*», mumlet han for seg selv. «*Hva sa du, sa du?*», fniste Sandra. Noen ganger så Chuck urkomisk ut når han tenkte. «*Åh, sorry*», brast det ut av Chuck som bråvåknet opp fra sine egne tanker. «*Det var bare noe far fortalte meg i fjor en gang. Jeg fikk det psyko uttrykket i trynet igjen, ikke sant? Skjer alltid når jeg tenker hardt på noe*». «*Du ser ut som en gal professor som har drukket noe giftig på en skummel lab*», lo Sandra hjertelig. «*He, he, ja, jeg er enkel sånn*», lo Chuck tilbake. «*Eksakt hva var det faren din fortalte deg?*», spurte Sandra nysgjerrig. «*Jo, han fortalte meg at det nye Jerusalem trolig vil ha form som en pyramide*.

Det står i Johannes Åpenbaring kapittel 21, vers 10-27. Det står her at byen er 12 000 stadier lang, 12 000 stadier bred og 12 000 stadier høy. 1 stadie regnes for å være 185 meter. Dette tilsvarer en lengde, bredde og høyde på 2200 kilometer. Og siden det ikke er så sannsynlig at byer er en formet som en firkantet terning, er vel en pyramideform kanskje mer riktig? Det vet vi ikke. Men det er en spennende tanke. Og siden jeg tror at nefilimer⁸, det vil si en blanding mellom falne engler og mennesker, bygde pyramidene i det gamle Egypt, visste vel de falne englene kanskje om disse plenene til Gud? Eller at denne strukturen er vanlig i himmelsk arkitektur? Kanskje de gjorde det for å spotte Gud? Og da vil vel ikke Antikrist eller den falske profet være noe verre enn dem». Sandra satt stille mens hun forsøkte å fordøye all denne informasjonen. «Det er uansett en seriøst stor by, det nye Jerusalem», sa hun etter å ha tenkt seg grundig om. «Og jeg liker at du kaller dem Antikrist og den falske profet. Det bør vi gjøre heretter». Chuck nikket til svar. Han gruet seg til å fortelle Sandra det han hadde sett på video-filene fra Hugo Wagner. «Ehh, jeg må innrømme noe...», begynte han litt stotrende. «Det var seriøst psyko greier jeg så på filene til han derre Wagner-fyren. Jeg gruer meg til å snakke om det. Kan du fortelle meg hva du ønsker å vite?». Sandra så at Chuck svettet i pannen, og at han hadde blitt blek som et laken. Det måtte være seriøst grufulle ting han hadde sett på filene til Hugo. «Jeg kan ikke utsette Chuck for dette», tenkte hun raskt med seg selv. «Jeg er trygg hos Jesus, uansett. Det er det som betyr mest for meg. Er det greit vi dropper det, og heller

begynner på å planlegge hvordan vi skal klare å misjonere fra denne bunkersen? Og at vi må få gitt filene til Hugo videre til Arien Liebermann?». Chuck smilte lettet tilbake. *«Takk, Sandra. Dette skremmer vannet og vettet fra meg».* Sandra skulle til å svare Chuck, da det kom en melding fra Liebermann i IDF. Siden det allerede var opprettet en kontakt, var det bare å sende et anrop, og så velge om en ville svare eller ikke. Chuck trykket på *«besvar anrop»*, etter først å ha fått et nikk fra Sandra. En svært preget Liebermann viste seg på skjermen. Svetten rant fra tinningene hans, og skjorten i halsen var våt av svette. Stemmen var anstrengt inntil det ytterste, og han slet med å beholde fatningen.

«God ettermiddag, soldat. Takk for sist», begynte han mens han vred på seg i stolen. Han forsøkte å presse frem et lite smil, men gav fort opp.

«God ettermiddag, Sir», svarte Chuck rolig. *«God ettermiddag, Sir»*, kom det fra Sandra, som hadde satt seg tett inntil Chuck. *«God ettermiddag, soldat»*, svarte Liebermann høflig til Sandra.

«Vi hadde planer om å kontakte Dem senere i dag. Vi har ny og livsviktig informasjon til IDF». Liebermann hevet et øyebryn, tilsynelatende meget interessert. Men han ville ikke vise dem hvor interessert han nå var. *«Hmmm. Jeg har faktisk litt informasjon til dere også.»* Liebermann var tydeligvis ukomfortabel med det han nå skulle til å si. *«Jeg regner med at dere begge to har full oversikt over hva som akkurat har skjedd utenfor Peterskirken?»*. *«Ja, Sir»*, svarte Sandra og Chuck i kor. *«Da ser det ut til at vi har fått oss en Antikrist å forholde*

oss til, ikke sant?». Han begynte å tappe fingrene nervøst i bordet foran seg. «Jeg visste at Sam hadde rett i dette også. Jeg bare visste det», mumlet han fortvilet for seg selv. Chuck måtte ta seg kraftig sammen for ikke å smile. Han tenkte på sin kjære stefar, som sikkert ville ha sittet rolig i stolen med en uskyldig mine hvis han hadde vært der akkurat nå. Det ble stille en stund, mens Liebermann mannet seg opp til å fortsette samtalen. «Dere gjorde rett i å fortelle meg om Maxim Hassan og Peter Vinci», begynte han stotrende. «Jeg er bundet på hender og føtter her. Jeg vil fortelle dere noe viktig, men jeg har ikke lov til å si det. Og dersom jeg ikke sier det jeg må fortelle dere, vil dere ikke kunne gi meg svarene jeg trenger fra dere heller». Han lente seg oppgitt tilbake i kontorstolen, sukket tungt og fektet vilt ut i luften med høyre arm. Chuck bad en kort, stille bønn om visdom til hva han skulle si. Og med ett stod det klart for ham hva han skulle si.

«Kan jeg komme med et forslag, Sir?», begynte han forsiktig. Chuck så for seg Liebermann som en tønne med krutt, hvor lunt var en millimeter fra å brenne inn til kruttet. «Fyr løs, soldat», svarte Liebermann med trøtt stemme. «Jeg har hatt en dårlig dag, så litt hjelp fra en ung, skarp mann kunne være godt. Og fra en skarp, ung kvinne», la han lynraskt til. «Der reddet du deg fint inn igjen, kompis», tenkte Sandra fornøyd. «Jeg foreslår at jeg forteller deg hva jeg tror skjer i Israel akkurat nå, hvilket problem du har med Knesset, hvem det er som forsøker å stoppe deg, og hva som har skjedd med svigersønnen din. Du trenger ikke å svare meg, Sir. Jeg vil se det på deg om det jeg sier er

korrekt. Hva sier du, Sir? Er det akseptabelt for Dem? Jeg mener ikke å vise noen mangel på respekt, Sir». Sandra så himmelfallen på Chuck. Det samme gjorde Liebermann. Hva var det som skjedde akkurat nå? Han klarte ikke å få frem et eneste ord. Han bare nikket sakte, mens han rettet seg opp i stolryggen. Han hadde tydeligvis bråvåknet. Blikket var fylt av en blanding av frykt, respekt og intens konsentrasjon. Chuck fortsatte med nøktern og rolig stemme: *«Akkurat nå er det kaos i Israel. De ultra-ortodokse og de ortodokse jødene er helt i ekstase. De tror at deres Messias har kommet. De sekulære jødene er helt paralyisert, og vet fortsatt ikke hva de skal tro. Sterke krefter i Israel vil ta imot Maxim Hassan som deres Messias. Han har jo kunnet dokumentere en rekke Bibelske profetier om seg selv. Har jeg rett, så langt, Sir?».* Liebermann svarte ikke. Han var altfor opptatt med å kalle til seg sine fem mest betrodde soldater. De andre fikk tydeligvis beskjed om å komme seg ut fortere enn svint. De nærmest flyktet ut av døren. *«Fortsett, vær så snill»*, kommanderte han vennlig, da han hadde snudd seg mot skjermen igjen. Chuck fortsatte som om dette var en vanlig briefing. *«Jeg tror at De har fortalt ledelsen i IDF og Knesset om dine mistanker rundt Hassan og Vinci. Dette har gjort deg svært upopulær hos begge parter. Både Hassan og Vinci er tilsynelatende gode venner av Israel. Men Knesset og IDF har lagt munnkurv på deg, slik at du ikke kan fortelle andre om dine antagelser. Under strenge trusler om å degradere deg til menig igjen hvis du skulle si noe til noen, selvsagt».* Haken til Liebermann og hans fem nærmeste soldater sank lengre og lengre ned,

mens de kikket vantro på hverandre. Dette var en merkelig opplevelse for Chuck også. Ordene bare kom flytende ut av munnen hans. Det var som om det var en annen som styrte hva han skulle si, ord for ord. Og det var Den Hellige Ånd. Chuck fortsatte. *«Og så har det kommet noen merkelige trusler fra noen innad i Høyesterett i Israel, stemmer ikke det? De har fått et brev med merkelige symboler⁵⁴ på. Det er særlig et symbol som er fremtredende innen visse organisasjoner, Det altseende øyet⁵⁵. Der sier en anonym kilde at dersom du forsøker å hindre samarbeid mellom Hassan og Israel, vil De bli utsatt for en svertekampanje uten sidestykke. Men siden De ikke er alene, Sir, venter jeg til en annen gang med å fortelle deg hva som har skjedd med svigersønnen din, Sir».* Chuck tok en pause for å vurdere hvordan Liebermann tok det som hadde blitt sagt. Alle seks bare fortsatte å måpe. Det tok minst et halvt minutt før Liebermann klarte å summe seg såpass at han fikk frem en setning. *«Menig Chuck, du hadde rett i alt. Jeg har ikke engang fortalt min kone om truslene fra Høyesterett. Hvordan har du klart å få vite dette? Ingen kunne vite det du nå har fortalt meg. Du sitter jo fast i en bunkers i England, for (sensurert)».* Så tok han seg til munnen, og mumlet frem: *«Beklager, det var respektløst av meg. Du er jo en kristen, og liker ikke banning».* *«Ikke tenk på det, Sir»*, svarte Chuck vennlig. *«De er flinke til å banne i England også».* *«Takk, soldat»*, svarte Liebermann lettet. Så ble han plutselig alvorlig igjen. *«Du hadde også nyheter til meg, soldat. Hva var det du ville fortelle?».* *«Jeg har ikke ord for å beskrive det, Sir»*, svarte Chuck

uroelig. «Jeg sender noen filer over til deg nå. Jeg må advare deg på det sterkeste; Dette er det verste jeg har sett i hele mitt liv, Sir». Sandra og Chuck så at blikket til Liebermann begynte å lyse av panikk. «Når dette kommer fra deg, soldat, er jeg tilbøyelig til å tro at det er riktig av deg å advare meg», svarte Liebermann med spak røst. «Kan du kort si meg hva det handler om?». Chuck forsøkte etter beste evne å fortelle om den fremragende tyske genetikeren, ved navn Hugo Wagner, hadde arbeidet for Maxim Hassan og Peter Vinci. Arbeidet hans omhandlet kloner, opptining av kloner og digital overføring av utvalgte «sjeler» til klonene. Hassan og Vinci var tungt inne i ulovlig og motbydelig genforskning. «Men det er videoene i filen som skremte vannet av meg, Sir. Dersom du ser dem først, vil det forklare det meste», avsluttet Chuck oppsummeringen sin med. «Takk, soldat. Nei, forresten, takk kjære venn», avsluttet Liebermann. «Jeg må få noe å styrke meg på før jeg er klar til å se på filene du sendte. Jeg tar kontakt om litt». Soldatene tok seg fortvilet til hodet mens de virret sanseløst rundt i rommet. Så avsluttet video-overføringen.

Sandra stirret på Chuck med et intenst, nysgjerrig blikk. «Du var virkelig i flyten nå nettopp», begynte hun forsiktig. «Det var en merkelig opplevelse», svarte Chuck tankefullt. «Ånden gjorde alt arbeidet; Alt jeg trengte å gjøre var å åpne munnen, på en måte. Det var ikke noen tvang eller noe, for jeg bad jo om hjelp fordi jeg ikke visste hvordan jeg skulle gripe det an». «Liebermann begynner vel å tro

at du er en spåmann, eller en gal hippie», lo Sandra. «Du tror at svigersønnen hans ble Messias-troende rett før borttrykkelsen, ikke sant?». «Det stemmer», svarte Chuck kontant. «Vel, jeg trenger å tenke på noe annet», fortsatte Sandra. «Skal vi prøve å finne ut litt om hvordan vi skal drive misjon før Liebermann tar kontakt igjen?». «God idé», svarte Chuck. «Dette er noe jeg har forsømt, uansett». «Du er ikke alene om det», mumlet Sandra. «Så: Hvordan skal vi drive misjon fra en bunkers?», undret Chuck seg. «Tja, si det? Vi bør vel begynne å be om visdom først», svarte Sandra. Så begynte hun å be i tunger. Chuck «hev seg på» i tungetale, han også. Begge visste at det å be i tunger ville hjelpe dem til å få forstand. Hvordan? Ved å be i tunger er det vår på nytt fødte Ånd som taler. Den Hellige Ånd virker da gjennom de troende. «Det er altfor lite fokus på dette faktum, selv i pinsemenigheter rundt om i verden i dag. Ledelsene må tilrettelegge for at medlemmene skal bli Ånds-døpte», hadde alltid Sam sagt.

Chuck og Sandra forstod ikke ha de bad om. Etter noen minutter opplevde de begge to at de var ferdige med bønnen. «La oss bruke autoriteten som er gitt oss i Jesu navn, og be om å få tolkning på det vi nettopp bad om», utbrøt Chuck spent. «Dette er veldig nytt for meg, men jeg tror jeg har fått tolkning på noe av det jeg bad om i tunger», begynte Sandra forsiktig. «Sam har jo liggende store mengder data om endetiden på serveren her i bunkersen. Er det noen mulighet for at vi kan få delt noe av dette via internett, eller på andre måter?». Chuck

tenkte seg grundig om. *«Det er en enkel sak. Men det å bli oppdaget er vår største utfordring. Jeg lurar på om far kan ha tenkt på dette også. Det er jo en stund siden vi har sjekket videobeskjedene hans. Kanskje det ligger mer informasjon under misjon på filene?»*. Han gikk bort til en av datamaskinene. Sandra fulgte etter. De satte seg ned og begynte å lete i filene. *«Ah, her har vi nok funnet noe av interesse»*, utbrøt Chuck fornøyd. Han klikket på filen som het *«Misjon etter borttrykkelsen»*. Denne hovedfilen inneholdt flere andre filer. Chuck klikket på filen som het *«Misjon og sikkerhet»*. En video av Sam dukket opp på skjermen. *«Hei igjen»*, smilte Sam. *«Dere har nå virkelig nådd senter av mitt hjerte: Misjon. Jeg håper at dere har fått beskjed av Ånden om at verden fortsatt må få forkynt budskapet om vår Frelser Jesus Kristus. Og siden jeg også regner med at Antikrist snart vil komme på banen, hvis han da ikke har kommet opp fra avgrunnen alt, vil misjonering være ekstremt farlig. Trolig har internett for lengst blitt sensurert for alt som kan minne om misjonsrelatert materiale. Dette gjelder nok Youtube-videoer med forkynnelse, kristne bøker, nett-Bibler og så videre»*. Chuck trykket lynraskt på pause. *«Hvordan kunne jeg glemme å sjekke dette med sensur»*, gryntet han irritert til seg selv. *«Det er jo bare så viktig å finne ut av før vi fortsetter»*. *«Enig»*, nikket Sandra ivrig. *«Hvordan tror du det ser ut på internett for tiden?»*. *«Jeg vet ikke. Men jeg har en mistanke om at alt som er i nærheten av kristen forkynnelse eller litteratur er visket bort fra internett»*. Nå ville Sandra også være med på leken. Hun satt seg på en annen benk, koblet seg opp

på nettet og søkte i vei. «*Oi, skal si hun kan skrive kjapt på tastaturet*», tenkte Chuck. «*Du, Sandra? Har du dopet fingrene dine eller noe?*», spøkte han. «*Du skriver forttere enn et maskingevær kan skyte*». «*He, he, kom igjen din sinke*», lo hun tilbake. «*La oss finne ut av dette*».

Chuck skrev så fort han kunne. Det tok bare sekunder før de hadde funnet ut at Sam hadde hatt helt rett: Internett hadde blitt kraftig sensurert bare siden talen til Antikrist på Petersplassen for litt siden. Alle søkeord som «Gud», «Jesus Kristus», «Bibelen», «misjon» og så videre var ikke mulig å finne på nettet lengre. Alt som kom opp, var en sort nettside med en pyramide av gull på. På begge sider av pyramiden stod det et bilde av obeliskens på Petersplassen. Midt på pyramiden stod det skrevet: «*Festningenes Allianse. Du har utført et forbudt søk. Anbefalt søk: Verdens nye Messias*». En bråte av lenker som viste dokumentasjon om fortiden til verdens nye «Messias», videoer om «Messias» og pave Petrus Romanus den første, regler for internettsøk og så videre var ført opp under bildet av pyramiden. Chuck klødde seg i hodet. Antikrist hadde tydeligvis total kontroll over media. Sandra og Chuck konkluderte nesten samstemmig: «*Hei, sensuren over internett er jo komplett*». «*Dette gjør misjon over internett ganske vanskelig, kan du si*», stønnet Sandra. «*Jaaah, det ser slik ut*», svarte Chuck mens han tygget på en penn. Hvordan skulle de kunne drive misjon over internett nå? «*La oss se videre på videoen til Sam*», foreslo Sandra. «*Kanskje han har noen tips å komme med?*». Chuck nikket til svar, og startet avspillingen igjen. «*Dere har forhåpentligvis fortsatt internett*»,

fortsatte Sam. «Som jeg tidligere har forklart, har dere en sikker internettforbindelse. Så sikker som det var mulig for meg og A.R.M å skaffe med teknologien tilgjengelig da vi lagde systemet, uansett. Dersom dere opplever at sensuren over nett og media er total, vil misjonering over nettet være så godt som umulig. Men hvem har sagt at internett er eneste løsningen?». Sam smilte lurt. Så fortsatte han: «Jeg vet ikke hvor mange A.R.M-skjulesteder dere har vært i kontakt med så langt. Jeg vet at det finnes flere andre skjulesteder rundt om i verden. Sannsynligheten for at de i det hele tatt blir funnet er ikke veldig stor. Men jeg har et par tips, og de befinner seg i den skriftlige manualen over bunkersen på sikkerhetsrommet, som dere søkte dekning i under destruksjonen av eiendommen. Dette opptaket er del 1, og avsluttes nå. Spill av del 2 så snart dere har lett i manualen». Så sluttet opptaket.

Chuck gikk bort for å hente den skriftlige manualen i bokhyllen. De satt jo allerede i sikkerhetsrommet som Sam kalte det, så det var fort gjort. «Tenk om vi er de eneste som er igjen i et A.R.M-skjulested? Det legger et voldsomt press på oss for å lykkes». Stemmen hennes var lav og skjelvende. Chuck satt seg på huk ved siden av henne. «Slapp av», svarte han muntert. «Vi er kanskje som to små fugler i et bur. Men vi er frelst, og Jesus vil aldri forlate oss eller svikte oss. Om vi skulle mislykkes eller dø, hva så? Vi skal jo være en evighet med Ham uansett, så det er ingen grunn til å stresse». Så gav han henne en rask klem, og satte seg tilbake på stolen sin. Sandras redsel for fremtiden ble som

visket ut. «Takk, Chuck», hvisket hun. «Du minner meg om broren min, Benjamin. Han trøstet meg alltid på samme måte». Chuck bare smilte tilbake. «Det tar jeg som et komplement. Benjamin var et forbilde for meg, selv om jeg aldri sa det til ham». Så tok Chuck boken han hadde lagt fra seg på benken, og rullet kontorstolen bort til Sandra. Det var ikke mange sider de måtte bla igjennom før de fant ut hva Sam hadde henvist til: Det var 6 andre skjulesteder; Totalt 7 med deres eget. Ett lå i Roma, ett i Beijing, ett i Øst-Berlin (Hugo og Donna Wagner, var allerede ødelagt), ett i New York, ett i Moskva og det siste i Jerusalem. Det eneste stedet som det stod en kommentar på, var på Jerusalem: «Fortsatt ikke operativt», forklarte kommentaren. «Utrolig at jeg ikke har tenkt på å finne ut dette før». Chuck gremmet seg over sin egen ignoranse. «Ikke vær så streng med deg selv», trøstet Sandra. «Du har jo ikke opplevd noe slikt før. En kommende apokalypse og de greiene der. Dessuten har du meg som kan være streng med deg, ikke sant?». «Ja, ha, haaa. Det er noe du er god til», humret Chuck. «Jepp. Jeg har lært av den beste: Min mor», fortsatte Sandra fornøyd. «Stakkars far. Når han gjorde noe dumt, fikk han så ørene flagret av mor. Hun elsket ham veldig, men hun hadde temperament som en illsint grevling». «Nå begynner brikkene å falle på plass», tenkte Chuck mens han forsøkte å undertrykke latteren som bare ville boble frem. Istedenfor satte han opp en uskyldig mine, og sa: «Jeg kan da aldri tro at du kan bli så sint?». «Ikke test meg, tiger», freste Sandra i beste drama-queen-stil. Begge to måtte le godt av seg selv og av hverandre. Det var altså bare fire A.R.M-skjulesteder de

kunne prøve å kontakte: Roma, Beijing, New York og Moskva. Alle de fire hadde egne sikkerhetskoder som måtte legges inn i A.R.M's system før de kunne kontaktes. Chuck la raskt inn de fire kodenøkene i dataprogrammet til A.R.M. Nå var det egentlig bare å vente på svar.

Det var allerede blitt tid for kveldsmat, og de var sultne begge to. Derfor tuslet de bort til kjøkkenavdelingen for å mekke seg noe godt å spise. «*Jeg skal lage meg verdens beste kaffe latte til maten*», forklarte Sandra med stor innlevelse. «*Og jeg skal lage meg min klassiske manne-mat. Det gir energi for en sulten Chuck*». «*Du har aldri fortalt meg om greia med å omtale seg selv i tredje person, faktisk*». Sandra kikket spent bort på Chuck. «*He, he, det var en greie jeg og Danny hadde*», forklarte Chuck ivrig. «*Vi lekte rablende, gale diktatorer da vi var små. De omtaler seg jo ofte i tredje person. Så da bare fortsatte vi med det da vi ble større. En bro-greie. Eller bror-bror-greie, om du vil*». Nå var det Sandras tur til å tenke at «*nå faller brikkene virkelig på plass*». Men hun sa ikke noe. Hun bare smilte.

«*Mat smaker faktisk veldig godt når en er sulten*», innrømmet Sandra. «*Greit, så er det frossent brød, hermetisk mat, eggerøre i pulverform, pålegg i militærforpakninger og så videre. Men takk Gud for maten i Jesu navn*», proklamerte hun takknemlig. «*Amen, søster*», svarte Chuck. Han forsøkte å spise litt mer sivilisert enn vanlig når Sandra var i nærheten. Egentlig likte han best å sluke maten. Men det var nok viktigere å forsøke å hygge seg under måltidene, hadde han kommet

frem til. Sandra varmet hendene sine på et stort krus med kaffe latte. *«Hun ser iallfall lykkelig ut akkurat nå»*, tenkte Chuck fornøyd med seg selv. *«Utrolig hva en god kaffe kan gjøre for en dame»*. *«Ja, utrolig hvor viktig en god kaffe er for en dame»*, sa Sandra fornøyd. *«Bra du sa det»*, utbrøt Chuck. *«Jeg tenkte akkurat på det samme, men turte ikke å kommentere det»*. *«Godt, godt, du begynner å lære litt om oss kvinner, altså»*, svarte Sandra ertende. *«Jeg prøver, jeg prøver, men det er ikke så lett som en skulle tro»*, mumlet Chuck nesten uhørlig. Men før Sandra fikk kommentert siste utspill, hørte de en kjent lyd fra sikkerhetsrommet. Det var Liebermann som forsøkte å anrope dem.

Begge to reiste seg fra bordet i en fart, og styrtet inn på kontoret. Chuck trykket på vinduet hvor det stod «Start samtale». En besluttsom og alvorlig Liebermann viste seg på skjermen. *«Hei, mine kjære venner. Jeg har fått sett på materialet dere sendte meg. Du hadde rett, Chuck: Det jeg fikk se skremte bokstavelig talt vannet av meg»*. Liebermann slo oppgitt ut med armene. Han var alene på kontoret. Militær-symbolene på den grønne skjorten var tydeligvis revet av med makt. Det ble stille en liten stund. Chuck skjønnte at noe alvorlig akkurat måtte ha skjedd. Kunne han ha levert informasjonen videre, for deretter å få sparken på direkten? *«Hvordan går det med deg, Sir?»*, begynte Chuck forsiktig. *«Jeg har fått en utvidet munnkurv, under trussel av en nådeløs militær rettsak og påstand om svik mot den jødiske stat, sukket Liebermann fortvilet. «Jeg er redd for at vi må foreta samme prosedyre som forrige*

gang, hvor du profeterer og at jeg lar være å svare til svar». Chuck takket Gud for visdom og ledelse enda en gang. Han visste at han bare skulle gå i ferdiglagte gjerninger. Chuck kremtet lavt for å rense stemmen. Så begynte han: «Sir, jeg ser på skjorten din at du har blitt degradert. Kanskje til og med sparket. Jeg antar at du har levert videre informasjonen til IDF, Mossad og til Knesset. Og at det ikke har gjort deg populær. Videre antar jeg at du har fått beskjed om at den jødiske Messias endelig har kommet, og at du har bespottet ham på det groveste med dine anklager. I stedet for å gå amok i glede over at «Messias» endelig har kommet, har du antydnet at det er Antikrist, og ikke Messias. Du har blitt anklaget for å være en kristen-sympatisør med dårlig dømmekraft. Men på grunn av din høye rang og lojalitet har du ikke blitt satt i fengsel. Ennå. Du har et par timer til å rydde deg ut av kontoret ditt». Chuck tok en kort pause. Enda en gang begynte Liebermann å måpe av forundring. Han klarte ikke la være å nikke nesten urørlig. «Fortsett, min venn», hvisket han lavt mens tårene rant nedover kinnene hans. Chuck fortsatte vennlig: «Du er ikke bekymret for deg selv eller din egen karriere. Du er bekymret for hvem denne nye «Messias» egentlig er. Du har sett hvilken forskning som Maxim Hassan holder på med. Og at han står i ledetog med den nye pave Petrus den første. Pluss min stemor Lilly Brown. Jeg antar at du er redd for familien din, også. Nye trusler vil komme fra noen innad i Høyesterett, som er trolig er infiltrert på uærlig måte av visse organisasjoner». Chuck hørte et pling fra Liebermanns datamaskin.

Han bokstavelig talt hoppet bakover i stolen sin av frykt. Skjelvende la ha ut e-posten på skjermen slik at Chuck og Sandra kunne lese den. «*Vi vet hva du vet om Hugo Wagner. Vår organisasjon vet alt. Vi anbefaler deg å aldri nærme deg denne saken igjen*». Kilden var anonym, men alle tre visste hvor den måtte komme fra.

Liebermann toet hendene i fortvilelse, mens han rugget frem og tilbake i stolen han satt i. «*Du kom med en profeti om hva som skulle skje rett før det skjedde. Hvem er du egentlig, min venn? Er du en profet, som dem fra gammel tid? Jeg blir redd, jeg skjønner ingenting*». «*Jeg er ingen profet, Sir*», forklarte Chuck rolig. «*Jeg er en kristen, fylt av Den Hellige Ånd. Du har sagt at min stefar Sam har reddet Israel fra mange farer. Har du aldri lurt på hvordan han kunne vite mer enn all deres etterretning til sammen? Det må ligge noe annet bak, noe overnaturlig. Det tror jeg du må ha konkludert med allerede, Sir*».

Liebermann begynte å trave frem og tilbake på kontoret. «*Hva skal jeg gjøre, hva skal jeg gjøre?*», gjentok han for seg selv. Så bråsnudde han seg og bad Chuck inntrengende: «*Hva skal jeg gjøre, Chuck? Hvis du vet så mye, så vet du vel også hva jeg skal gjøre nå også, ikke sant?*». Han kikket forventningsfullt inn i kameraet. En tanke slo ned i Chuck som et lyn. «*Vel, ifølge far finnes det et A.R.M skjulested i Israel*», begynte Chuck forsiktig. «*Du og familien din er i stor fare Hvorfor? Fordi du har identifisert og navngitt selveste Antikrist, eller den falske «Messias». Er du sikker på at denne linjen er kryptert og sikker, Sir?*».

Liebermann nikket energisk. «*Jeg skal fikse det nå. Et øyeblikk, så bytter jeg kanal*». Skjermen ble sort et lite øyeblikk. Etter et par sekunder var Liebermann tilbake igjen. Han hadde satt opp en jammer på benken, et lite elektrisk apparat som blokkerte alle signaler inn og ut av rommet. Det vil si bortsett fra linjen til Chuck og Sandra. «*Alt klart*», fortsatte han med håp i stemmen. Chuck lette febrilsk etter en mappe på Sams server som kunne hete noe slikt som «*AL*», «*Ariel*», «*Liebermann*» eller «*Ariel Liebermann*». Og ganske riktig; Det fantes en mappe som het «*AL*». «*Jeg sender deg en mappe nå ved navn «AL»*, sa Chuck ivrig. «*Noe sier meg at den er viktig for deg å se på, Sir*». «*Kall meg Ariel, min venn*», utbrøt han vennlig. «*Jeg har ingen militær grad lengre*». Bare sekunder etterpå hadde Ariel fått lastet ned filen. Den inneholdt bare en enkelt videobeskjed. «*Vil dere være vennlig å se den sammen med meg?*», spurte Ariel forsiktig. «*Jeg stoler på dere ved mitt eget liv*». «*Med glede*», svarte både Chuck og Sandra. Ariel la filen inn på felles skjermvisning, og trykket på videoen. Det smilende fjeset til Sam dukket opp. «*Min kjære gamle, skjeggete venn*», mumlet Ariel lavt, mens tårene trillet. «*Min kjære Ariel*», begynte Sam med en beveget stemme. «*Dersom du ser denne videoen, har en eller flere av følgende ting hendt:*

- 1) *Bortrykkelsen av Jesu menighet på jorden har skjedd.*
- 2) *Skjulestedet jeg har laget på eiendommen min har blitt aktivert på grunn av at noen etter bortrykkelsen har funnet det.*

3) *Den, eller de, som har funnet skjulestedet har kommet i kontakt med deg. Følgende beskjed er av livsviktig karakter for deg. Du kjenner til min tro og mitt syn på endetiden ut ifra Bibelen. Jeg har ordnet med en flott overraskelse til deg og din familie. Husk på hva som var vår hemmelighet, og hvor nøkkelen til safen ligger gjemt. Skynd deg. Forbli under Guds velsignelse».*

Så vinket Sam, og videoen sluttet. Ariel tørket tårene, mens han tydeligvis bad en bønn på hebraisk, og kikket takknemlig opp mot himmelen. Så vendte han ansiktet mot Chuck og Sandra. «Jeg er evig takknemlig for deres hjelp, mine venner», hvisket han. «Jeg må gå nå, men dere hører fra meg snart igjen». Så tok han med seg jammeren i hånden og avsluttet sendingen.

Sandra og Chuck satt stille en lang stund. Så brøt Sandra stillheten. «Tenker du på det samme som jeg?», undret hun seg. «Tipper det», svarte Chuck ivrig. «A.R.M's skjulested i Jerusalem er fars overraskelse til Liebermann-familien. Det var ment for dem. Det var derfor at det stod «Fortsatt ikke operativt». Gjett om jeg er spent på å høre hva Ariel forteller neste gang vi snakkes». «Jeg tenker også på hva Sam mente når han snakket om at internett ikke er løsningen på alt innen misjon», la Sandra til.

«Hva ønsket han på, tro?». «Vet ikke», svarte Chuck tankefullt. «Men kjenner jeg far rett, så vil det bli spektakulært».

Kapittel 21

En etterlengtet «Messias»

Stemningen i Israel var mildt sagt elektrisk. Deres etterlengtede «Messias» hadde endelig kommet fro å redde dem fra sine fiender. Riktignok var det annerledes enn de fleste hadde sett for seg på forhånd. Men det betød ikke noe. I flere tusen år hadde jødene ventet tålmodig på sin Messias. Og akkurat mens det så ut som om hele verden rundt dem skulle til å kvele dem, ankom Messias for å redde dem. Ville gledesscener fra hele Israel ble vist kontinuerlig i alle Israelske medier.

Men akkurat som for resten av verden, ble jødene også forført av Antikrist, slik det står profetert om i 2 Tess 2:9-11. Trusselen mot Israel virket stor på dette tidspunktet i verdenshistorien. Riktignok var Iran nede for telling for øyeblikket. Men alle andre stater rundt Israel var svært fiendtlig innstilt mot dem. Og som om ikke dette var nok: Russland hadde en enorm hærstyrke i Syria. Oppbyggingen av russiske styrker hadde pågått siden den daværende president Putin hadde hjulpet sin nære støttespiller al-Assad tilbake i 2015⁵⁶. I 2027 var det mer enn en million russiske soldater i området. Begrunnelsen fra Russisk og Syrisk side var at troppeoppbyggingen var nødvendig for å sikre stabilitet og orden i en farlig og eksplosiv region. Russland hadde også blitt en krass motstander av Israel, og viste en stadig mer aggressiv linje

ovenfor Israel som nasjon. Det var ikke lengre Iran som var Israels fremste fiende og kritiker. Forholdet mellom landene var nå *«kjøligere enn den sureste svigermoren i verden»*, som Chuck så elegant ordla seg.

Den israelske statsministeren, lederne for alle ortodokse jøder, alle i Knesset (og mange flere) inviterte «Messias» (alias Maxim Hassan, Antikrist) umiddelbart til å møte opp i Jerusalem. Og Antikrist kunne ikke vente med å ankomme Israel raskt nok. Jetflyet til den Israelske regjeringen ble beordret til Roma kun 1 time etter at «Messias» ble annonsert for hele verden. Men Antikrist hadde det travelt i Vatikanet akkurat for øyeblikket. Det var helt nødvendig at han og den falske profet skulle virke samlende på den katolske verden i første omgang. Dessuten var det jo en hel verden å forføre. Asael hadde sneket seg vekk fra scenen umiddelbart etter at han hadde tilbudt Antikrist. Det var Maxim og Peter som var stjernene i dette showet, og nødvendigvis i den rekkefølgen. Nå var det mye arbeid som måtte gjøres i en umenneskelig fart fra flere hold. Asael møtte Lilly bak scenen, og de skyndte seg bort fra Petersplassen. *«Endelig er mine mestere på sin rettmessige plass»*, skrek Asael med skingrende røst. *«Endelig»*, ropte Lilly begeistret og bannet vilt ut sine mørkeste eder. *«Har du fått de siste instruksjonene fra Maxim og Peter?»*, spurte Asael. Han hadde fått roet seg ned et par hakk. *«Ja»*, utbrøt Lilly stolt. *«De to vil være under konstant «overvåkning 24/7 nå. Det er bare mulig å få snakke med dem gjennom tankene våre»*. Asael snakket med lengsel i stemmen. *«Jeg savner dem*

allerede», svarte Lilly med like stor følelse av savn. «Men nå er det en liten sak å ordne i Midt-Østen før vi kan gjøre noe mer. Har du forført alle lederne i de aktuelle landene?», spurte Lilly utfordrende. Asael overså fullstendig den krenkende kommentaren. «Nå må vi planlegge neste fase i prosjektet vårt», fortsatte Asael beslutsomt. «Vi må ikke la verden glemme deres nye venner fra Pleiadene heller. Vi må få sendt en falsk, bekreftende melding fra det Pleiadiske folk om at «Messias» er sønnen til Festningenes Gud. Som forresten også er «guden» til jødene og katolikkene. Det er en hårfin balanse å holde akkurat nok fokus på aliens, samtidig som det ikke må få fokus bort fra Maxim heller. Er du sikker på at du kan klare dette, Lilly den Falne?». Øynene til Asael bokstavelig talt glødet rødt, aggressivt og illevarslende. Lille kikket ned, redd for å starte en krangel med Asael. «Jeg er klar», hveste hun. «Om kort tid ankommer signalet. NAI vil sende ut dette «gode budskapet» til hele verden i rekordfart. Vår største utfordring akkurat nå blir å få innledet avtalen på 7 år som Maxim skal gjøre med jødene og verden. Men forholdene i Israel er jo helt ville. Det vil kunne ta dager eller uker før stemningen har roet seg nok til at vi kan få innledet perioden med 7 års trengsel. Som taperne kaller Daniels syttiende års uke. Og så må vi jo ikke glemme å få bygget pyramiden som et avgudstempel på Petersplassen heller. Det blir trolig det første som vil skje (dette vet vi ikke. En mulighet som presenteres i denne boken). Dessuten: Krigen som må komme snart i Midt- Østen er heller ikke lett å få passe inn i planene våre heller. Israel kan gå til angrep uten at vi kan stoppe

det. Salme 83 er en stor trussel for våre planer (se bok 1, A.R.M Bortrykkelsen). Tenk om Den Allmektige legger hindringer i veien for planene våre? Har du forutsett dette, kanskje?». Asael bråstoppet. Han ble stadig forundret over menneskenes mentale kapasitet. «Du er vis», måtte Asael motvillig innrømme. «Men vi har fortsatt klare ordre fra Maxim og Peter som vi må følge til punkt og prikke. Det er ikke fysisk sett nok tid til å gjøre noe mer enn våre umiddelbare planer for NAI, og å påbegynne byggingen av pyramiden på Petersplassen». Lilly nøt anerkjennelsen fra Asael i fulle drag. «Så la oss sette i gang», fastslo hun med stor autoritet. Alle som gledet seg over at «Messias» var kommet fikk nyte det så lenge det varte. Snart skulle den verste perioden som verden hadde sett ramme hardt og brutalt. Og det ville bli 7 meget lange år med lidelser. Men det ville først bli helt vilt midt i perioden; Det som Bibelen kaller «den store trengsel» på 3,5 år (se Dan 9:27).

Kapittel 22

Salme 83 oppfylles

Chuck hadde en utrolig livaktig drøm. Han drømte at han så et kart over Midtøsten. Ti ulike områder ble så merket av på kartet. Men plutselig stod de avmerkede områdene i fyr og flamme. Chuck registrerte i drømmen at han hadde hørt om dette før. Så hørte han en stemme lese fra Salme 83:1-19. «¹ En sang. En salme av Asaf. ² Gud, ti ikke! Vær ikke stille og hold deg ikke i ro, Gud! ³ For se, dine fiender larmer. De som hater deg, løfter hodet. ⁴ Med svik legger de hemmelige planer mot ditt folk, og de rådslår mot dem du verner. ⁵ De sier: Kom, la oss utslette dem, så de ikke mer er et folk, slik at ingen lenger minnes Israels navn! ⁶ For med ett hjerte rådslår de med hverandre, mot deg inngår de pakt – ⁷ Edoms telt og ismaelittene, Moab og hagrittene, ⁸ Gebal og Ammon og Amalek, Filisterland og de som bor i Tyrus. ⁹ Også Assur slutter seg til dem, de er blitt en arm for Lots barn. Sela. ¹⁰ Gjør med dem som med Midian, som med Sisera, som med Jabin ved bekken Kisjon! ¹¹ Ved En-Dor ble de ødelagt, de ble til møkk på marken. ¹² La det gå dem – deres fremste menn – som Oreb og som Se'eb! La det gå alle deres fyrster som Sebah og som Salmunna, ¹³ disse som sier: Vi vil ta Guds boliger til eie for oss selv! ¹⁴ Min Gud, gjør dem som en støvvirvel, som agner for vinden! ¹⁵ Som ilden brenner opp en skog og

flammene setter fjell i brann, ¹⁶ slik må du jage dem med ditt uvær og skremme dem med din storm. ¹⁷ La skam dekke deres ansikt, Herre, så de søker ditt navn. ¹⁸ La dem bli til skamme og bli forferdet til evig tid, la dem bli vanæret og gå til grunne! ¹⁹ La dem kjenne at du alene, du som har navnet Herren, er Den Høyeste over all jorden!» (NB88).

Så hørte han en stemme som et tordendrønn: *«Det er jeg, Herren, som gjør alt dette. Antikrist vil forsøke å ta æren for dette store mirakel. Husk hva jeg har talt».* Så sluttet drømmen.

Chuck bråvåknet. Ikke fordi han var redd, eller noe slikt. Det var rett og slett fordi han var oppspilt. Chuck styrtet bort til sikkerhetsrommet, og skrudde på BBC News. Der fortalte en reporter at 10 ulike fraksjoner i områdene rundt Israel hadde gått til storstilt, koordinert angrep på Israel med alt de hadde av styrker og av våpen. Men selv før de hadde klart å komme få hundre meter fra Israels grenser, hadde uvær, ild og storm tilintetgjort hærstyrkene, våpnene og de militære installasjoner i de opprinnelige områdene styrkene kom fra. *«Hva er det som egentlig kan ha skjedd?»*, nærmest skrek reporteren inn i mikrofonen. *«Vi ser et voldsomt mirakel fra himmelen. Noen der oppe liker visst den jødiske nasjon».* *«Det kan du vedde på, kompis»*, tenkte Chuck med seg selv. Reporteren fortsatte med å forklare hvor de ulike grupperingene stammet fra som hadde angrepet Israel:

«Angrepene kom fra styrker som representerer følgende områder.: Palestina, det sørlige Jordan, Saudi-Arabia, det sentral-Jordan, Egypt, Hisbollah-kontrollerte områder i det nordlige Libanon, det nordlige Jordan, arabere fra Sinai-halvøyen, områder kontrollert av Hamas på Gaza-stripen, det sørlige Libanon, og fra Syria og fra det nordlige Irak».

Chuck tenkte umiddelbart på Danny, som hadde forklart sitt syn på Salme 83 forrige år, i 2026. Han hadde funnet frem til at de 10 fiendene som skal koordinere et massivt angrep på Israel var fra følgende steder:

- 1) Edom: Palestinere og folk fra sørlige Jordan*
- 2) Ismaelittene: Folk fra Saudi-Arabia.*
- 3) Moab: Palestinere og folk fra det mer sentrale Jordan.*
- 4) Hagrittene: Folk fra Egypt, stammer fra Hagar.*
- 5) Gebal: Områder kontrollert av Hisbollah, i det nordlige Libanon.*
- 6) Ammon: Palestinere og folk fra det nordlige Jordan.*
- 7) Amalek: Arabere fra Sinai-halvøyen.*
- 8) Filisterland: Områder kontrollert av Hamas på Gaza-stripen*
- 9) Tyrus: Hisbollah og folk fra det sørlige Libanon.*
- 10) Assur: Folk fra Syria og fra det nordlige Irak».*

(NB: Vi vet ikke om Salme 83 vil oppfylles slik som beskrevet her. Det er en mulighet, og en del av historien i boken. Gjør deg opp din egen mening).

Chuck hadde med egne øyne sett at Elam, et område i oldtids-Iran, hadde gått opp i flammer i 2026 (se Bok 1, A.R.M Bortrykkelsen). Derfor var heller ikke Iran i stand til å være med i dette angrepet på Israel som Salme 83 beskriver. Men Iran kommer tilbake igjen i Esekiel 38, hvor de deltar i Gog-Magog invasjon nummer 1 (se bok 1 i serien). Reporteren fortsatte alvorlig: *«Vi får nå beskjed om at Israelske styrker er på vei inn i alle de 10 områdene som skal ha forsøkt å angripe den jødiske nasjonen. Det ser ut til at Israel vil benytte seg av anledningen til å få fullstendig dominans og militær kontroll i disse områdene. Hvis en ser vekk fra Russland, vel og merke. De deltok ikke i det totalt mislykkede angrepet på Israel. Militæranalytikere over hele verden spør seg om hvorfor Russland ikke deltok i angrepet. Visste de noe verden ikke visste? Trolig vil Israel stoppe noen kilometer innenfor grensen av Syria og Jordan, hvor de har store troppeansamlinger. Her vil de etter all sannsynlighet ta seg en kunstpause. Dette vil være for ikke å provosere Russland unødig. Men de vil nok se seg nødt til å vise muskler ovenfor Russland, også. På denne måten vil Israel kunne få sin største utbredelse siden den mytiske krigerkongen David regjerte»*. Reporteren var godt drillet av Antikrist og hans fullstendige kontroll på alle større medier. Ingen måtte få tro på for mye av Bibelens innhold. Derfor hadde alle reportere fått beskjed om å snakke ned mesteparten av alle Bibelske sannheter. Likevel var Antikrist avhengig av å kunne lenke seg selv fast til Bibelske profetier. Og da særlig dem som profeterte at Messias skulle stå frem for å redde det jødiske folk fra sine

fiender. Hele tiden var det en hårfin balansegang mellom katastrofe og vellykket forføring av verden og Israel. Chuck gikk og vekket Sanda, selv om det var klokken 05.45 på morgenen. «*Stå opp, Sandra*», ropte han ivrig og banket på døren hennes. «*Det er noe du bare må få med deg*».

*

Maxim kontaktet Peter, Asael og Lilly gjennom tankene sine, rasende over at angrepet på Israel hadde kommet før det skulle. Lilly ble vettskremt, mens Asael beholdt fatningen. «*Hvorfor skjedde angrepet før jeg rakk å dra til Israel?*», vrælte Maxim i vilt raseri. «*Jeg skulle egenhendig sørge for at det var meg, og ikke Gud som oppfylte denne profetien*». «*Ja, la oss spørre Lucifer om det*», kom det iskaldt fra Asael. Maxims raseri forsvant som dugg for solen. Selv ikke Lucifer hadde maktet å hindre denne profetien i Guds Ord til å forløpe nøyaktig slik Gud selv hadde villet det. «*For ditt eget beste bør du bør være i Jerusalem i morgen ettermiddag. Du blir hos NAI, Lilly*», kom det kort fra Maxim. «*Jeg må dra til Jerusalem allerede i dag for å forsøke å ordne opp i dette kaoset*».

Kapittel 23

Antikrist ankommer Jerusalem

Maxim hadde planlagt alt perfekt, helt ned til minste detalj. Lucifer hadde instruert Maxim til å følge en mesterplan for å narre både jøder, muslimer, religiøse mennesker i form av katolikker og lutheranere til å ta imot Maxim som Antikrist. Det fantes svært mange som var religiøse i navnet. Men de hadde ikke Jesus som Frelser og Herre i sitt liv. Det kan bare skje ved å ta imot frelsen fra Jesus og bekjenne den: *«For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud reiste ham opp fra de døde, da skal du bli frelst.»* Rom 10:9 (NB88). Nå skjedde det helt motsatte: Folk tok imot Antikrist som sin herre og frelser. Og siden også islam tror at Messias kommer tilbake i endetiden⁵⁷, trodde også utallige muslimer på at det faktisk var Messias som hadde kommet. Mange muslimer tror også at Messias skal nedkjempe Masih ad-Dajjal⁵⁷, den falske Messias, og at endetiden derfor var kommet over verden.

(Følgende er viktig å påpeke: Vi vet ikke hvordan Antikrist kommer til å manifestere seg. Eller hvor. Det vi vet er blant annet at han vil virke fra Jerusalem. Her vil han stadfeste en pakt på 7 år med jødene, og trolig resten av verden. Se f.eks Dan 9:26-27, 11:31, 12:11, Matt 24:15, Mark 13:14. Det som presenteres, er en del av historien i denne boken).

På vei gjennom den usynlige dimensjonen, på vei mot Jerusalem, diskuterte Satan og Maxim intenst med hverandre. Den Allmektige hadde kommet dem i forkjøpet nok en gang. Salme 83 hadde skjedd uten at de hadde kunnet forhindre det. Planen var at Maxim skulle komme til Jerusalem like før Satan skulle egge Israels fiender til å gå til et massivt angrep på landet. Men allerede før angrepet hadde nådd Israels grenser, skulle Satan forvirre de angripende partene med sine mørke kunster. Siste akt skulle utføres av Antikrist, alias Maxim. Planen var at «Messias» skulle tilintetgjøre Israels fiender på overnaturlig måte. Men nå var den muligheten for lengst umulig å benytte seg av. Det de nå måtte gjøre, var følgende: Å lyve om at det var «Messias» som nå hadde reddet dem, selv om han var i Vatikanet. Både Satan og Antikrist visste godt om profetien som står beskrevet i 2 Tess 2:9-11. Dette ville de bruke til sin fordel, og for alt det var verdt.

Satan skiltes fra Maxim umiddelbart før han skulle tre frem som «Messias» på tempelplassen i Jerusalem; Han hadde viktig arbeid å gjøre for å forføre Israels ledere til å godta en pakt med «Messias» om å innlede byggingen av tempelet. Pluss en periode av «fred» på 7 år. Eller Daniels syttiende års uke, som står beskrevet i Dan 9:27. (Til enhver leser: Jeg er en venn og forbeder for Israel. Det kan virke hardt å skrive om at det jødiske folk skal bli så forført av Antikrist i endetiden. Men det er det som står beskrevet i Bibelen, både i Det Nye- og Det Gamle testamentet. Dette er ikke kritikk av Israel eller jøder, bare det Guds Ord selv sier kommer til å skje).

Helt ut av ingenting manifesterte Antikrist seg med et øredøvende drønn, midt på den tradisjonelt antatte tempelplassen i Jerusalem. Dette var av viktig symbolsk interesse. Antikrist hadde fått beskjed av Lucifer om at det var på den gamle, velkjente tempelplassen at han først måtte vise seg i Israel. Det var ikke der Salomos tempel (det første tempel) lå plassert. Ifølge Det gamle Testamentet var det første tempel plassert i Sion, davidsbyen (se 2 Sam 5:6-10, 2 Sam 24:18-25 og 2 Krøn 3:1. Her levnes det liten tvil om hvor tempelet faktisk lå. Se min første bok *Bruden Som Bare Forsvant*). Det strålte av lys rund ham, og han løftet hendene som for å velsigne verden. Alle i området falt slått til bakken av skrekk over den voldsomme lyden. Mennesker fra alle typer religioner, som var i nærheten og så ham, falt ned og tilbad Antikrist. Det tok ikke mange minutter før reportere med TV-kameraer begynte å filme hele opptrinnet. Titusenvise hadde stimlet til, og tok opptak med mobilkameraene sine. Så åpnet Antikrist munnen, og begynte å snakke. Det som nå skjedde, ble diskutert i lang tid etterpå. Mens Antikrist snakket, hørte alle talen på sitt eget morsmål. Dette skulle være et forsøk på å etterlikne hendelsen på pinsedagen, da Den Hellige Ånd ble utgytt over apostlene (Apostlenes gjerninger, kapittel 2. Vi vet ikke om Antikrist vil forsøke noe slikt. Dette er en «fiktiv» og mulig hendelse som er lagt til historien Vi vet bare at «⁹Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under» 2 Tess 2:9, NB88). Men på opptak via kameraer hørte verden samme tale holdt tre ganger etter hverandre på tre ulike språk: 1) Hebraisk, 2) latin og 3) på arabisk. På denne måten klarte Antikrist

effektivt å forføre både tilhengere av den lutherske tro, katolikker og muslimer. Ingen turte å nærme seg mer enn 15-20 meter fra hvor Antikrist stod, i frykt for hvem han var, og for det kraftige lyset som strålte rundt ham.

Etter bare omkring en halv time, var hele Knesset, ledere for ortodokse og ultra-ortodokse ledere med flere møtt opp for å hylle sin «Messias». For de få rundt om i verden som hadde rukket å bli frelst eter bortrykkelsen, var dette en hjerteskjærende opplevelse. De forstod at Guds utvalgte folk nå hadde omfavnet Antikrist, og ikke Messias, det vil si Kristus Jesus.

Antikrist begynte raskt å fortelle på hebraisk hva som nettopp hadde skjedd med Israels fiender. Det var nemlig han som hadde frelst jødene fra det massive angrepet på overnaturlig vis. Jøder har i tusenvis av år håpet på at Messias skulle fri dem fra sine fiender; Altså at han skulle være en krigerkonge. Gråtende av glede tilbad nå jøder over hele Israel Antikrist som «Messias». Ydmykt bad Israels ledere om å få snakke med Antikrist bak lukkede dører. Det var mange ting å diskutere; Først og fremst byggingen av tempelet i Jerusalem. Antikrist nikket ærbødig, mens han smilte med gnistrende øyne. Han kunne ikke vente med å få tempelet opp, slik at han kunne herske som den falske messias fra det nye tempelet.

Sandra gråt høylytt mens de så på hele opptrinnet fra bunkersen. De hadde begge fått en sterk kjærlighet for det jødiske folk. Det var uutholdelig å se på at de tok imot Antikrist som «Messias». «*Guds utvalgte folk går inn i en felle*», hikstet Sandra utrøstelig. Chuck satt stille og urørlig. Tårene rant nedover kinnene. Det gjorde så vondt i hjertet at det var vanskelig å puste. Men som vanlig hadde Chuck en god vane for å handle riktig når kriser oppstod. «*Vi må be om visdom og beskyttelse over Ariel Liebermann og familien hans*», utbrøt han bestemt. «*Og at alle hindre som står i veien for at de blir frelst, må forsvinne i Jesu navn. Nå*». Sandra snufset. «*Det er en begynnelse, iallfall*», hvisket hun. «*Jeg er så spent på hvordan han og familien hans har det. Har du sjekket om det har kommet en melding fra ham? Det har vært så mye å ta inn akkurat nå at jeg ikke ville lagt merke til om han hadde forsøkt å kontakte oss engang*». Chuck nikket. Det kunne gått av en kanon rett bak dem, og de ville trolig ikke fått det med seg.

Kapittel 24

Frelst allerede før trengselen

En melding fra Ariel Liebermann blinket på skjermen inne på sikkerhetsrommet. Meldingen var fra et hemmelig A.R.M-skjulested. *«Jeg er sikker på at Ariel har funnet skjulestedet stefaren din har laget i Jerusalem»*, hvisket Sandra spent. *«Enig»*, svarte Chuck ivrig. *«Han kan ikke ha rukket så mye mer siden sist vi snakket sammen»*. Han trykket spent på meldingen. Ingenting skjedde på et par minutter. Utålmodig måtte de bare finne seg i å vente. Men så dukket plutselig en gråtkvalt Ariel opp på skjermen. Øynene var totalt blodskutte og røde. I bakgrunnen var det minst 6 personer som gråt på en så voldsom måte at selv Sandra hoppet i stolen av forskrekkelse. *«Mine venner. Min familie»*, hikstet Ariel frem med hås stemme. *«Unnskyld at vi er så oppløst i tårer»*. Familien til Ariel lå på kne med løftede hender mot himmelen og ropte *«Yeshua, Yeshua»*⁵⁸. Sandra holdt hendene fortvilet foran munnen og hvinte med så lav røst hun bare maktet: *«Nei, nei, nei. Ikke dere også»*. Chuck kikket i forferdelse bort på Sandra. Ariel så den voldsomme panikken i ansiktene på dem begge to. Og han skjønnte umiddelbart hva Sandras og Chucks frykt dreide seg om: At familien Liebermann hadde blitt forført til å tro at Antikrist var deres «Messias».

«Nei, ikke frykt, mine kjære», klarte Ariel å få trykket frem. «Vi har tatt imot Yeshua som vår Messias, ikke Antikrist. Vi ble frelst kort tid etter at vi kom inn i bunkersen Sam har laget for oss. En video fra Sam forklarte hva som trolig hadde skjedd, og hva som vill skje. Og alt var 100% korrekt. Plutselig stod Yeshua midt iblant oss, og velsignet oss. Han forklarte at Han er kommet for å advare oss mot Antikrist. Han sa at Han elsket oss, og så åpnet han forstanden vår. Med ett skjønte vi profetiene fra det dere kaller Det Gamle Testamentet. Beklager, jeg må ta en pause...».

Så løp Ariel bort til sin kone og datter, og omfavnet dem heftig. Nå var det ikke lett å se om de gråt eller lo. Alt var bladet sammen i en heftig symfoni av følelser, sorg og glede på en gang. «Wow, de kan virkelig grine i Midtøsten», mumlet Sandra imponert. «Og jeg som trodde jeg var en ekspert på å grine». «Slapp av», hvisket Chuck tilbake. «Du er fortsatt på min førsteplass» «Hmpf», kom det fra Sandra, med en lite overbevisende sur mine. Chuck stirret intenst på skjermen. Han var livredd for å gi inntrykk av at de snakket om det ville opptrinnet de nå var vitne til. Det ville være selve definisjonen på uhøflighet hvis familien Liebermann hørte det de to nå snakket om. Men ingen hadde hverken hørt eller sett noe fra bunkersen i Jerusalem. «For en tillit de viser oss», hvisket Chuck lykkelig. «De viser oss alt av følelser på en gang. Vi burde være beæret over dette». Sandra hadde begynt å gråte høylytt igjen, men av lykke denne gangen. «Jeg kunne passet godt inn i

familien Liebermann», hikstet kun mens hun både lo og gråt på en gang. «*Skulle ønske jeg også kunne vise litt følelser som dette her*», tenkte Chuck oppgitt. Han var alltid så rasjonell av seg. Han fant ut av at han kunne begynne med å gi Sandra en klem. Hun så helt fortvilet ut der hun satt i stolen.

Det ble en god stund å vente på at samtalen skulle fortsette. Chuck hentet litt nøtter, sjokolade og cola mens de ventet tålmodig. Etter en time foran skjermen kom Ariel tilbake til dem igjen. Han slo oppgitt ut med armene, fordi han ikke visste hva han skulle begynne med å si. Det var tydeligvis en invitasjon til Chuck og Sandra med å ta ordet først. «*Det er en ære for oss at du har delt denne stunden med oss, Sir*», begynte Chuck forsiktig. «*Vi var så redde for at dere hadde valgt feil «Messias». Jeg sier det rett ut, det er ikke noe jeg vil legge skjul på*». «*Jeg skjønner deg 100 %, unge venn*», begynte Ariel. «*Deres skarpe, unge hoder har helt sikkert skjont hvor vi er og hvorfor vi er her. Enda en gang har Sam reddet våre liv*». «*Vi er så glade på deres vegne*», snufset Sandra lykkelig. «*Hvordan går det med dere etter forholdene?*». «*Vel, vi er jo ganske oppløst i tårer, som dere har sett. Vi sørger over at vi og vårt folk tok feil om Jesus, eller Yeshua, som vi kaller Frelseren. Men så gleder vi oss uendelig over at vi nå har fått åpenbart sannheten om at Yeshua er vår Messias. Halleluja*». Nå kom resten av familien løpende bort til Ariel. De tok hverandre i hendene og danset av full kraft rundt om i lokalet.

«Jeg må ta kontakt med dere senere», ropte Ariel mens de løp frem og tilbake i bakgrunnen. «Nå skal vi feire». «Vi skal feire sammen med dere herfra», ropte Sandra tilbake, mens hun vinket. Så ble skjermen svart.

«Chuck trenger mat etter dette», mumlet Chuch utmattet for seg selv. Han satt mer på ryggen enn på baken i kontorstolen.

«Sandra trenger mat etter dette», hermet Sandra fornøyd. «Hei, det der er liksom min greie», protesterte Chuck lattermildt. «Og det skal du få fortsette med, din huleboer», lo Sandra hjertelig. «Kom, la oss lage et party med litt god mat og lovsang». Chuck reiste seg sjanglende opp. Det hadde blitt *alt* for mye følelser for ham på èn og samme dag.

Kapittel 25

Mørket senker seg over Vatikanet

Lilly og Asael likte best å arbeide i mørke rom. De hadde sitt hovedkvarter i en bunkers langt under Petersplassen. Flere oppgaver krevde deres fulle oppmerksomhet. Alt måtte samkjøres perfekt. Fire større saker utmerket seg på timeplanen:

- 1) Pyramiden, eller avgudstempleet, på Petersplassen måtte bygges umiddelbart.
- 2) Selv om «Messias» hadde befalt at pyramiden skulle bygges, var det fortsatt mange katolikker som var meget skeptiske til hele konseptet. Begrep som avgudstempel ble brukt, og dette kunne ikke få fortsette. Kritikerne måtte roes ned, og da i særlig grad talspersonene for kritikerne. Asael skjønte ikke hvorfor folk klaget. Det stod jo allerede en egyptisk obelisk på Petersplassen fra før av. *«Hvis ikke obeliskene er et symbol på avgudsdyrkelse, hva skulle det da liksom være? En pyramide vil jo bare være prikken over i-en»*, snerret Asael oppgitt da han diskuterte saken med Lilly.
- 3) De måtte påvirke Vatikanet til å støtte byggingen av et nytt tempel på tempelplassen i Jerusalem. Det ville være enklere å

oppnå med Peter som pave. Men likevel var det stor skepsis blant mange religiøse katolikker når de skjønnte at et tempel snart ville bygges i den hellige stad. Årsaken var rett og slett at de fryktet for den katolske kirkes status. Ville et nytt tempel i Jerusalem overskygge Vatikanet? *«Det er jo derfor vi bygger en pyramide på Petersplassen»*, hadde Lilly påpekt ovenfor Asael. *«Vatikanet skal bli et senter for en intergalaktisk, katolsk base. Hvorfor er ikke dette nok?»*.

- 4) Da Israel hadde rykket innenfor grensene til Jordan og Syria, hadde plutselig russiske styrker flyktet hals over hode. Det gikk rykter om at de hadde sett enorme hærstyrker på millioner av soldater komme mot dem. I tillegg hadde de sett syner om at en enorm hånd fra himmelen nærmest hadde dyttet dem av gårde. I forvirringen som fulgte hadde de bare tatt med seg kjøretøy og drivstoffet de fant nødvendig for transporten. Alt av våpen og annet utstyr hadde de satt fyr på i frykt for at IDF skulle få kloa i våpenteknologien deres. De russiske styrkene hadde ikke stoppet før de kom til Kirkuk i den nord-østlige delen av Irak. Der hadde de blitt varmt mottatt av de irakiske styrkene. Kort tid etter, når de israelske soldatene rykket fremover, fant de ingen russiske soldater. Alt de fant var bare tomme, nedbrente leire. Utfordringen for Lilly og Asael var å finne en rask, diplomatisk løsning som forhindret Russland fra å tilintetgjøre den jødiske nasjonen. Det tok litt tid å roe ned Russlands militære og

politiske ledelse, som nå søkte hevn over Israel. Til slutt hadde de gått med på et forslag fra Lilly og Asael om at de skulle få lede et fremtidig angrep på Israel. Dette ville kunne ta noen år. Men Russland skulle garantert få sin hevn. På denne måten skulle Russland lokkes, eller motiveres, til å forsøke å utslette Israel. (Dette skulle komme til å bli Gog-Magogs første angrep på Israel. Krigen står beskrevet i Esekiel 38. Dette er trolig samme slag som Harmageddon-slaget, som beskrives i Åp 16:16 og Åp 19:11-21. Gog-Magogs andre angrep på Israel står beskrevet i Åp 20:8).

Døgnet rundt arbeidet Lilly og Asael målrettet og effektivt.

Byggeplaner og materialer til pyramiden på Petersplassen stod alt klare til å tas i bruk. De argeste kritikerne til pyramiden innad i den katolske verden ble innhyllt i effektive og bedøvende løgner. Pluss at de under bordet ble tilbudt store pengesummer. På denne måten stilnet kritikken raskt. Asael hadde allerede sørget for tonnevis med gull til å dekke pyramidens overflate med.

Lilly hadde hatt gleden av å delta på lange møter med pave Petrus og den øverste ledelsen i Vatikanet. Sakte, men sikkert hadde de klart å få tåkelagt atmosfæren og sinnene til de fleste av de katolske lederskikkelsene. Plutselig stod det klart for dem at et tempel i Jerusalem ikke på noen måte ville være noen trussel for den katolske kirke som helhet. Det ville snarere være Israel som ville misunne den katolske kirkes rolle for sin intergalaktiske, religiøse lederrolle.

Både Lilly og Asael gledet seg over hvor lett det var å manipulere menneskene rundt seg. Med så mye nytt om skjedde hele tiden, var det få som maste på å få sine tapte tilbake fra de ondsinnede small greys¹⁴. Men de måtte ikke glemme å holde denne saken varm heller. Derfor hadde Asael gått ut offentlig sammen med pave Petrus og lovet at de allerede hadde satt i gang et intergalaktisk søk etter jordens savnede mennesker. Denne nyheten roet ned verdens befolkning nok til at Lilly og Asael kunne fortsette med sine andre onde planer. Mørket hadde nå for alvor begynt å senke seg over verden.

Kapittel 26

Etterlysningen

Lilly hadde en følelse av at noe var galt. Eller riktig...? Eller var det noe som var riktig, men som ikke var det likevel? Hun holdt på å bli sprø. Hun reiste seg brått opp, og gikk rastløst omkring i det store arbeidsrommet. «*Hva feiler det deg?*», kom det kaldt fra Asael. «*Ikke bry deg*», kom det enda kaldere fra Lilly. Asael skjønte at nå måtte han passe den skarpe tungen sin. Så han bare ristet på hodet og fortsatte med arbeidet sitt. Plutselig materialiserte Lucifer seg i rommet. Lyset strålte rundt ham. Asael og Lilly sank sammen på gulvet i frykt. «*Mester*», klynket de lavt, stivfrosset av frykt.

«*Mine venner*», begynte Lucifer smigrende. «*Dere ligger foran tidsskjema. Hvorfor så urolig? Kan vi ikke bare ta en prat sammen?*». «*Hva mener du, herre?*», våget Lilly seg til å hviske frem. «*Ja, jeg føler at det er noe du vil fortelle oss mester?*», fortsatte Asael skjelvende. «*Det er noe Den Allmektige planlegger mot oss*», begynte Lucifer beregnende. «*Min uendelige visdom forteller meg at et angrep på vår nye verdensorden planlegges fra en viss Chuck*», fortsatte Lucifer utfordrende. Han visste godt at han ikke hadde uendelig visdom, men han likte å lyve om det. «*Chuck er borte fra jorden, herre*», utbrøt Lilly med panikk i stemmen.

«Og det kan hende at du faktisk har rett», fortsatte Lucifer bløtt. «Men jeg vet at Chuck ikke var frelst før borttrykkelsen. Det vet jeg helt opp mot bare timer før det skjedde. Du har følt på en uro i det siste, Lilly, stemmer ikke det?». Stemmen hans ble nå mørk og hard. Lilly nikket så hodet dunket ned i gulvet. «Mon tro om det fortsatt ikke er et bånd mellom deg og din stesønn Chuck? Jeg har ikke sett ham i dødsriket heller. Så han er enten fortsatt få jorden, eller i himmelen. Og jeg må innrømme, Lilly: Dette er en av de vanskeligste sakene jeg har stått ovenfor så langt. Du er dermed fratatt ansvar i denne saken». «Takk, takk, mester», hvisket Lilly lettet. «Jeg opplever at Chuck fortsatt lever et eller annet sted i England. Godset til din taper-eksmann Sam er jevnet med jorden, så han kan ikke overleve der. Jeg vil at du skal legge ut digitale lokkeduer på nettet. Kanskje du kan lure ham frem fra skyggene? Får du lurt ham over på vår side, vil han bli en mektig alliert i vår sak». «Jeg har behandlet ham svært dårlig, herre», begynte Lilly spakt. «Han vil ikke stole på meg». «Ja, da må vil vel tvinge ham frem i lyset på vår måte», beordret Lucifer. «Legg ut en internasjonal etterlysning på internett. Chuck Baker er nå verdens mest ettersøkte mann». «Ja, herre», svarte Lilly underdanig. Så forsvant Lucifer i et mykt blaff.

*

Chuck bråvåknet da han falt ned fra kontorstolen sin. Han hadde sovnet mens han sjekket nyhetene på nettet. Mens han sov, hadde han hatt et *seriøst* mareritt. Chuck befant seg i en sort og dyster ødemark.

Himmelen rundt ham var blod-rød, og solen var svak. Langt borte så han en skikkelse med sorte vinger. Personen nærmet seg sakte, men sikkert. Det var Lilly, stemoren hans. Hun kom flygende bort mot ham, og sa: «*Vi vet at du lever, Chuck. Du kan ikke gjemme deg. Ikke fra oss*». Så løftet hun et sort sverd for å drepe ham. Og det var akkurat da at Chuck våknet forfjamset på gulvet. Han gispet av frykt, og kikket vilt rundt seg. Det hadde bare vært en drøm.

Chuck reiste seg opp, og begynte å tale i tunger. Umiddelbart falt det en himmelsk fred over ham. Samtidig bad han og å få tolkning på det han bad om. Og umiddelbart fikk han en tanke om å sjekke BBC News. «*Vi har en internasjonal etterlysning å komme med*», begynte reporteren. «*Verdens farligste mann, Charles Chuck Baker, etterlyses for verdensomspennende terrorplaner. Asael, sendebudet fra Pleiadene, har på ordre fra selveste pave Petrus den første beordret verdenshistoriens største menneskejakt. En dusør på 100 millioner dollar utlyses til den som klarer å fange Baker i live*».

Chuck kjente at latteren begynte å trille frem. De fleste ville kanskje blitt redde. Men Chuck så dette bare som en anerkjennelse fra fienden om at han nå var svært farlig, åndelig sett. «*Hei, kom inn hit litt*», ropte han til Sandra. «*Ta med deg et våpen, jeg er visst farlig*».

«Ha, haaa», kom det søvnig fra Sandra. Hun hadde sovnet på rommet sitt mens hun hørte på lovsang. «Hvis ikke dette er viktig, skal jeg vise deg hvor farlig jeg kan være...».

Etter et lite minutt kom Sandra tassende ut på kontoret hvor Chuck satt. Da hun så bildet av Chuck på skjermen som verdens farligste mann, sprutet hun ut i latter. «Du hadde tannregulering på det bildet», klarte hun til slutt å få hikstet frem. «Hvor gammel var du? 14 år?». «14 og et halvt», kom det lattermildt fra Chuck. «Jeg vet jeg så løk ut. Skal vi forresten se på bilder fra da du var 14?». «Eeeh, nei, vi dropper det, hvis det er Ok?», svarte hun uskyldig, mens hun tvinnet pekefingeren gjennom det halvlange, mørke håret. Sandra hadde hatt en fryktelig frisyre med grønn piggsveis da hun var 14. Hun ville ikke vise noen bilder fra den tiden. «Greit nok», svarte Chuck. Så fortsatte han: «Tenk at jeg skulle bli utpekt som jordens bad-ass. Verden skulle bare visst hvem som egentlig innehar den rollen». «Godt at ingen vet hvor vi befinner oss. Ellers ville Anticrist og co vært her for lengst», utbrøt Sandra med lettelse i stemmen. Chuck nikket. «Lilly må fatte mistanke om at jeg fortsatt er i live. Og de vil nok ha tak i kompetansen jeg har innen programmering og hacking. Kjenner jeg mor rett, vil hun forsøke å lokke meg frem ved å legge ut digitale spor på nettet. Hun lærte meg opp til å bli en mester i å finne ut saker og ting på såkalte hemmelige nettadresse. Men alle disse sidene ble lagt ned når world wide net 2.0 kom. Jeg husker at vi hadde en avtale: Dersom noe skulle skje med den

andre, skulle vi gå inn på en bestemt nettside og legge inn et passord. Nettadressen går gjennom tusenvis av servere, så det skal være veldig vanskelig å spore den som bruker adressen. Jeg tipper at det ligger en kryptert melding der nå». Chuck tastet raskt inn adressen. «Du hadde altså et godt forhold til Lilly tidligere?», spurte Sandra nysgjerrig. «Jepp», svarte Chuck. «Men etter at hun begynte med spiritisme og okkulte greier, forandret hun seg veldig».

En melding lå inne på den hemmelige nettadressen, akkurat slik Chuck hadde forventet. «Vi er ikke nødt til å åpne den», begynte Chuck med å si. «Men hun vet trolig allerede at jeg er i live. Hvordan, vet jeg ikke. Ved å finne ut av hva hun tenker, kan vi kanskje få verdifull informasjon som vi kan gi videre til Ariel Liebermann». «Enig», svarte Sandra kontant. «Så lenge hun ikke kan oppspore oss, vil det være verdt et forsøk».

Før Chuck turte å åpne meldingen fra Lilly, hentet han frem et avansert program frem fra serveren til Sam. Det hadde han laget tidlig i 2021. Han kalte det programmet for Looper. Dette programmet var egentlig et slags datavirus. Looper hadde ikke noen direkte skadelige funksjoner på softwaren til andre brukere som han var i kontakt med. Det påvirket bare den andre brukerens software midlertidig. «Hvordan virker programmet?», spurte Sandra forundret. Hun hadde ikke sett for seg at Chuck var så dyktig innen programmering. «Programmet lager potensielt et uendelig antall nye IP-adresser mens programmet kjører.

Jeg har laget det slik at den andre brukeren automatisk kobles til programmet når jeg er i kontakt med en annen bruker. Som du vet, må alle brukere godkjenne at programmet skal liknes med den andres bruker. Jeg har laget Looper slik at det på en fiffig måte skjuler seg i filene som skal godkjenne link mellom to brukere. Den andre PC-en vil aldri få vite at det legges inn et virus. Ved å skjule Looper på denne måten, vil ingen antivirus merke at noe er galt. Hvordan? Rett og slett ved at Looper gjenkjenner filene som skal godkjenne linking mellom PC-ene. Programmet tilpasser seg brukerens filer, erstatter de opprinnelig filene, og setter i gang ugjerningen: Å lage så mange IP-adresser at det blir helt umulig å finne den opprinnelige IP-adressen. Men det mest avanserte ved programmet, er nok at det kan fjernstyre den andre brukerens PC permanent. Det ligger inne en rekke ulike sekundære programmer i Looper også. De kan tappe den andre brukerens PC for all informasjon uten at det kan detekteres. Et eget programmeringsspråk vil også kunne lage helt ny software. Looper kan faktisk produsere egne programmer for bedre å kunne utnytte informasjonen som allerede ligger der. Du kan kalle det for et selvlærende program. Og til slutt en irriterende sak: Looper vil til slutt overbevise den andre brukerens PC til å tro at det er dens egen IP-adresse signalene kommer fra».

Sandra måpte av beundring. «Er ikke dette ganske nærme kunstig intelligens?», undret Sandra. «Dersom programmet skal klare å tilpasse

seg brukerens programvare, erstatte opprinnelig programvare, lage nye programmer av seg selv, og så til slutt skjule seg for antivirusprogram må det være ekstremt avansert». Chuck trakk på skuldrene. Sandra hadde skjønt et og annet om Chuck: Et svar som ikke kom, kunne gjerne være det samme som et rungende ja, eller nei. Hun bestemte seg for å ta en rå sjanse: *«Du utviklet et av de første kunstige intelligente programmene før kvante-maskinene kom, gjorde du ikke?».* Chuck sukket lett. *«Ja, det stemmer nok»*, svarte han dystert. *«Hvorfor så lang i maska?»*, brast det ut av Sandra. *«Du må jo være et av de smarteste menneskene på jorden innen dette fagfeltet».* Chuck bare gryntet til svar. Så kikket han forsiktig opp på henne: *«Det er en god grunn til at Lilly vil ha tak i meg. Ikke engang Danny visste hvor god jeg egentlig var innen programmering. Før jeg tør å åpne meldingen hennes, vil jeg ha Looper installert på systemet her i bunkersen».* *«Så ung, og så god»*, svarte Sandra med beundring i stemmen. *«Og du fortsatt bare 16 år».* *«17 år i dag»*, kom det sjenert fra Chuck. Sandra ble helt forfjamset. *«Oi, gratulerer med dagen, datanerd».* Hun gav Chuck en stor klem. Nå måtte hun forsøke å få opp stemningen litt. *«Skal vi feire med cola og sjokolade?».* Chuck nikket takknemlig. Han likte at Sandra satte pris på ham. Og at hun hadde godt humør innimellom. Sandra kom snart tilbake med godsaker. Chuck hadde funnet frem Bibelen og leste Salme 91 høyt for seg selv. Etter at de hadde spist, brukte de litt tid i takknemlighet og tilbedelse. Så satte de på lovsang.

Nå skulle de unne seg en god pause. Og det ville de trenge. Det var de begge enige om. En samtale med Antikrist's side-kick, alias Lilly, ville ikke bli et britisk teselskap, akkurat.

Kapittel 27

Samtalen med Lilly

Pausen ble litt lenger enn de hadde planlagt. Det hadde bare vært så godt å dele Guds Ord med hverandre. Begge to opplevde at det var viktig å få en forståelse om hvem de faktisk var i Gud, gjennom Jesus. Derfor begynte de å lese Hebreerbrevet kapittel 10:19-23:

«¹⁹ Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. ²⁰ Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød. ²¹ Og vi har en stor prest over Guds hus. ²² Så la oss da tre fram med sannferdig hjerte i troens fulle visshet, med hjertet rensset fra en ond samvittighet og med legemet badet i rent vann. ²³ La oss holde urokkelig fast ved bekjennelsen av vårt håp, for han er trofast som ga løftet.» (NB88).

Hvert vers ble grundig analysert. De bad alltid om å få tak i hele innholdet i det de leste sammen fra Bibelen. For begge to var det særlig godt å vite at dersom en er frelst, trenger en aldri å ha dårlig samvittighet ovenfor Gud. Hvorfor? Fordi vi som er frelst er tilgitt. Det å *«holde urokkelig fast ved bekjennelsen av vårt håp»* (vers 23) diskuterte de også en god stund. *«Jeg opplever at løftene i Guds Ord er stemmeaktivert»*, utdypet Sandra. *«Mener du at løftene må bekjennes,*

og at du må tro på dem før de fungerer?», spurte Chuck. «Ja, det er akkurat det jeg mener», svarte Sandra tankefullt. «Far snakket alltid om disse greiene her. Det er godt at Ånden kan hjelpe oss med å forstå Guds Ord. Jeg fulgte ikke så godt med når far preket for oss hjemme, hvis du skjønner hva jeg mener». «Jeg skjønner hva du mener, ja...», kom det tørt fra Chuck. «Jeg prøvde alltid å flippe opp stemningen når Sam prekte hjemme». Sandra smilte tilbake. Nå var tiden snart inne til å skride til verket. «Takk Gud for at du er med og beskytter oss mot ondskapen», bad Chuck kort. «Skal vi begynne?». «Sett i gang», svarte Sandra bestemt. «Først vil jeg si at jeg kun vil chatte med Lilly», forklarte Chuck. «Det er mye verre å måtte se henne ansikt til ansikt. Jeg får ikke fred for å kjøre videosamtale». Dette hadde Sandra ikke tenkt på. «For all del, vi holder oss til chatting», nærmest ropte hun. «Oi, sorry. Litt høy stemme når jeg er nervøs og alt det der», fniste hun. Hvorfor lærte hun aldri? «Du er bra som du er», svarte Chuck vennlig. «Takk. Det trengte jeg å høre», brast det ut av Sandra. Hun hadde i mange år slitt med dårlig selvbilde. Det hadde Chuck skjønt for lengst. Tomrommet i livet hennes hadde blitt fylt med et vilt sexliv, dop og festing. Nå kjente hun at Jesus hadde begynt å lege sårene. Men det var så altfor lett å vende tilbake til det dårlige selvbildet. «Et av Satans viktigste angrep mot kvinner, er angrep på selvbildet deres», hadde faren hennes forklart tidligere. «Ved at kvinner skades seksuelt, får Satan lett inn sine skitne angrep».

«Hva tenker du på?», undret Chuck. «Du har sittet stille og stirret ut i luften i et par minutter». «Vi tar det senere», svarte Sandra og forsøkte å smile. «Nå har vi viktigere ting å gjøre». Med et bestemt uttrykk i ansiktet åpnet Chuck meldingen fra Lilly. Han valgte «Chat» og ikke «Video-chat» i menyboksen. Lilly hadde skrevet følgende i den første meldingen: «Jeg kan hjelpe deg. Ikke gjør noe dumt. Fortell meg hvor du er, så skal jeg be om at du bare får livstid i fengsel, og at du ikke blir henrettet for terrorplanene dine». «Overgi meg frivillig til Antikrist? Hmmm. Skal, skal ikke?», gliste Chuck mot Sandra. «Ikke flipp med meg», freste Sandra sint, og slo Chuck hardt i skulderen. «Dette er seriøse greier». «Og derfor skal vi bruke seriøse våpen», svarte Chuck fornøyd tilbake. «Jeg kjenner Ånden ber meg om å bruke Guds Ord til å svare Lilly med». Så slo han opp i data-Bibelen sin, og fant frem et av Sams favoritt-vers: «Ingen av de våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang, og hver tunge som går i rette med deg, skal du få domfelt. Dette er arven til Herrens tjenere, og deres rettferdighet er fra meg, sier Herren.» Jes 54:17 (NB88).

(Inspirasjon om figuren Asael er hentet fra «Skrifter fra De Gammel-testamentlige Pseud-Epigrafer. Første Enoks Bok & Annen Enoks bok. Esca Forlag» med tillatelse (September 1988. Nytt opplag oktober 2011). Dette står ikke i Bibelen. Men jeg tror at Enoks bøker kan være skrevet for å være tilleggsinformasjon for oss. Enhver leser må selv avgjøre om dette er riktig eller ikke, ut ifra sitt eget syn på Bibelen).

Asael hørte et ping fra PC-en til Lilly. Han visste at akkurat denne lyden betød at Chuck hadde svart på Lillys melding.

«*Hei, Lilly. Stesønnen din har svart deg*», ropte han ivrig. Lilly kom stormende bort til skjermen. «*Fort, aktiver sporings-programmet. Chuck må lokaliseres for enhver pris*», kommanderte Asael med skingrende, panisk stemme. «*Allerede i gang*», svarte Lilly fornøyd. «*Men hva i svarteste xxxx, xxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxxx*». Lilly bannet så selv Asael hevet øyebrynene. «*Sporings-programmet virker ikke. Nei, vent litt, der er det på plass igjen*». Looper hadde virket nøyaktig som det skulle. Hverken Lilly eller Asael skjønnte hva som akkurat hadde skjedd. Lilly åpnet meldingen, og fikk Jes 54:17 midt i fleisen. Asael rygget vaklende bakover. Han begynte å vri på seg, og sank ned på knærne mens han freste og bannet voldsomt. Lillys nakke mistet all kraft, og hodet hennes smalt ned i bordplaten.

«*Nei, nei, nei*», klynket Asael frådende. «*Dette liker jeg ikke. Chuck har blitt frelst. Og han vet hvordan han skal bruke Guds Ord mot oss*».

Lilly ristet på seg. Hun var fortsatt ør i hodet etter smellen. «*Hva er det du snakker om, din pingle*», hveste hun. «*Kom deg tilbake hit*». Asael ristet vilt på hodet, mens han trakk seg tilbake til det mørkeste hjørnet av rommet. Lilly så med forskrekkelse på Asael. Han hadde da aldri vært redd før. Iallfall ikke mens hun hadde sett det. Nå fikk Lilly også panikk. «*Fortell meg hva du mener med at Guds Ord blir brukt mot oss*», krevde Lilly med vaklende stemme. «*Hva vet du egentlig om meg?*», hvisket Asael dystert. «*Du har sagt et du er en slags nefilim*⁸.

Hva så? Jeg bryr meg ikke om hvem du er, bare om hva du kan gjøre for vår mester Lucifer». «Du vet ikke hva du snakker om», fortsatte Asael sint. «Jeg er en nefilim⁸. Men det er mer du trenger å vite om sanne som oss. Da de 200 englene steg ned på Mt. Hermon for ca 6000 år siden, fant de seg umiddelbart koner av menneskenes døtre. Avkommet mellom de falne englene og menneskenes døtre var oss, nefilimene. Og de fikk avkom i et voldsomt antall. Nefilimene var mektige. De var flere meter høye, hadde to rader med tenner, 6 fingre og tær og overmenneskelig styrke. Men de kunne drepes, og kroppene deres måtte også dø. Når deres biologiske kropp døde, hadde sjelene deres ikke noe sted å gjøre av seg. Det er de som de kristne taperne kaller onde ånder. Og siden et menneske ikke lengre kan besettes mot deres vilje etter Jesu korsfestelse, måtte noe gjøres. De 200 englene lærte menneskene alt om hvordan de skulle lage metall, om krigføring, om urter og besvergelse, og ellers alt du kan tenke deg av ondskap. Men Den Allmektige bestemte seg for å straffe de 200 englene for deres store synd. Engler har ikke lov til å forplante seg (Matt 22:30). Så de ble kastet ned i jordens indre. Dette står beskrevet i 2 Pet 2:4: «For Gud sparte ikke de englene som hadde syndet, men styrtet dem ned og holdt dem lenket i avgrunnens mørke inntil dommen.» (NB88). Få engler turte å gjenta den feilen de 200 gjorde for omtrent 6000 år siden. Så, mange av de falne englene begynte å bruke den store kunnskapen de hadde om teknologi til å lage UFO-er. De bortførte mennesker for å bruke deres DNA til å lage det verden tror er aliens. Det er flere typer

av dem, jeg er selv en av artene. Vi er designet for å tåle store doser av kosmisk stråling, og et liv uten tyngdekraft. Men det er ikke nok. Vi trenger stadig nytt DNA fra menneskene til å vedlikeholde vår eksistens. Hvorfor tror du at vi er så besatt av å bortføre mennesker, kanskje? Vi må ha en biologisk kropp å fungere i, ellers er vi ingenting. Ingenting, hører du? Kroppene våre dør jevnlig, de også. Og da må vi ha nye kroppar å besette. Det er et fryktelig liv, Lilly. Du har ingen anelse om hva vi må lide for å fortsette våre fortapte liv». Asael tok en kort pause. Lilly stirret forbløffet på ham. «Så, nå over til hvorfor jeg vet at slaget med Chuck allerede er tapt», fortsatte Asael med svak stemme. «Jeg antar du har hørt om profeten Daniel?». Lilly bare nikket. «I Daniel kapittel 10 står det om at Gabriel ble sendt til Daniel med et svar på hans bønner til Gud. Men på grunn av motstand fra Perserrikets fyrste (Dan 10:13), alias Lucifer, tok det hele 21 dager fra Guds svar på Daniels bønn nådde frem til ham. Jeg var med i den krigføringen. Og det var fryktelig. Det er umulig å stå seg imot Guds Ord. Bare en eneste engel fra Gud klarte vi med all vår makt å holde tilbake i 21 dager. Da engelen og krigeren Mikael kom (Dan 10:13), var vi sjanseløse. Englene kriger med Guds Ord, som ikke kan slå feil. Det skjer bare ikke. De falne englene har bare sine besvergelses. Vi ble bokstavelig talt kastet veggimellom. Men det var noe enda verre som skjedde når Jesus døde for verdens synder. Nå har enhver frelst person Jesu oppstandelseskraft på innsiden, bare se i Efeserbrevet 3:10».

Lilly bare ristet forvirret på hodet. «*Du sier altså at du er 6000 år gammel, og at Guds Ord gjør oss sjanseløse mot en guttunge på 17 år?*», freste hun. «*Vel, vel. Jeg fortsetter denne kampen alene. Du får bare gjemme deg under teppet, din feiging. Så skal vi se hvem som er sterkest*». Asael bare gryntet noen halvhjertede besvergelses tilbake.

Lilly tastet lynraskt inn svar på Chucks melding: «*Da er hanskene av, din kjøter. Ved Lucifers navn befaler jeg deg å oppgi din posisjon*».

Chuck og Sandra leste meldingen fra Lilly. De bokstavelig kjente avgrunnen komme mot dem. Men de lot seg ikke skremme. Jesu navn er sterkere enn Satans navn, det visste de. Derfor valgte Chuck og Sandra å svare med følgende Bibel-vers:

«⁹ *Derfor har òg Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navnet som er over alle navn,* ¹⁰ *for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden,* ¹¹ *og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre*, til Gud Faders ære.*» Fil 2:9-11 (NB88).

Lilly leste meldingen med stigende panikk. Hun klarte ikke å sitte på stolen lengre. Hun sank ned på kne, og bekjente motvillig at «*Jesus Kristus er Herre*». Så bannet hun inderlig for å rense systemet.

«*Hvorfor har jeg ikke kontroll over meg selv?*», mumlet hun fortumlet.

Lilly forsøkte å presse seg opp i stolen igjen, men maktet det ikke.

Plutselig begynte hun å blø neseblod. Det fosset ut av begge neseborene hennes. «*Gi opp, din (sensurert) idiot*», hylte Asael bak henne. Men Lilly

hadde ikke tenkt å gi seg. Hun hadde blitt så forherdet mot Gud at hun ikke brydde seg det minste om at hun blødde neseblod. Eller at hun var fortapt for evig tid. Hun grafset tastaturet ned på gulvet, og fortsatte med å skrive: *«Hah, tror du Guds Ord er noen match for Lucifers makt? Jeg kommer for å ta deg, din skitne hund».*

Chuck og Sandra hadde satt på lovsang i bakgrunnen. De bad høyt i tunger hele tiden. Sandra tok over tastaturet, og skrev følgende Bibelvers: *«For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.»* Heb 4:12 (NB88).

Lilly gispet av smerte da hun leste svaret fra Sandra, som hun trodde var fra Chuck. Hun falt pladask på magen, mens hun stri-blødde fra begge øynene. Med sine siste krefter forsøkte å reise seg opp, mens Asael skrek et eller annet i bakgrunnen. Så ble alt svart, og hun svimte av.

Asael kom løpende for å hjelpe Lilly. Han hadde ikke sett et menneske kjempe så hardt mot Gud siden Nimrods opprør (1 Mos 10:8-9, 1 Krøn 1:10). Han la henne på et bord, og gav henne væske med glukose intavenøst. Alt blodsølet fikk vente til senere. Så løp han bort for å avslutte samtalen. Spring-programmet hadde kjørt hele tiden, og han trykket spent på en meny-knapp for å finne ut hvor Chucks IP-adresse var lokalisert. Men svaret som dukket opp, fikk Asael til å bryte ut i vilt

raseri. Det var deres *egen* PC som ble oppgitt til å være stedet for Chucks IP-adresse.

Plutselig gikk det opp lys gikk opp for ham. Lamslått stod han stille et øyeblikk, mens frykten for konsekvensene forårsaket vill panikk i den mørke sjelen hans. Så løp Asael rundt som en vind for å ødelegge alt de hadde av datamaskiner. De hadde blitt hacket.

Kapittel 28

Sandras historie

Sandra og Chuck pustet lettet ut. Endelig var samtalen over. I full fart sjekket Chuck hva som hadde blitt lastet ned av informasjon fra Lillys PC. Det var flere terrabyte med informasjon. Dessverre hadde linken blitt kuttet bare et par minutter etter deres siste svar til Lilly. «*Jeg tipper at noen har dradd ut pluggen til nettet*», utbrøt Chuck. Sandra bare nikket. «*Er filene kryptert?*», spurte hun nysgjerrig. «*Ja, dessverre*», svarte Chuck så muntert han kunne. «*Men jeg skal sette i gang alle dekrypterings programmene mine nå med en gang. Jeg har allerede lastet ned filene på en minnepenn, og slettet dem fra denne PC-en. Filene må overføres til en PC som ikke er knyttet til internett eller til andre PC-er. Vi må beskytte oss mot virus som kanskje kan avsløre vår identitet dersom vi klarer å kryptere og åpne filene*». Sandra pustet lettet ut. «*Kan vi spise litt snart? Jeg er sulten*». «*Hei, du blør jo neseblod*», utbrøt Chuck på vei mot kjøkkenavdelingen. «*Ja...*», svarte hun litt unnnvikende. «*Jeg har slitt med kreft et par år. Jeg er ikke helt i form ennå*». Chuck bråstoppet. «*Beklager, det visste jeg ikke*», mumlet han frem. «*Det er jeg som skal beklage, dummen*». Sandra smilte svakt. «*Er det dette du mente vi kunne snakke om senere for litt siden?*», spurte Chuck forsiktig. Sandra nikket til svar. «*Det er ikke en hyggelig*

historie, akkurat», svarte hun usikkert. «Det er kanskje best for deg å ikke vite hva som har skjedd?». «Da stoler jeg på deg», svarte Chuck rolig. «Vi har vel alle våre hemmeligheter».

De snakket om alt mulig mens de laget seg mat. Men Sandra kjente hele tiden på at hun hadde det vondt i sjelen. Og det ble bare verre og verre. «*Spytt ut*», begynte Chuck frimodig, da han så at Sandra slet med et eller annet. «*Jeg ser faktisk at du har det vondt, for en gangs skyld*». Sandra kikket takknemlig bort på Chuck. Det hadde vært godt å få snakket om det vonde hun gikk og bar på. «*Er du sikker?*», spurte hun forventningsfullt. «*Ja, jeg tror du trenger å snakke om det*», forsikret Chuck. Sandra sukket tungt før hun hoppet i det: «*Har du hørt om den nye kreftformen som media snakket så mye om for noen år siden?*», begynte hun forsiktig. «*Snakker vi om det forgiftede dopet i pulverform som skulle sniffes?*», svarte Chuck urolig. «*Riktig*», svarte Sandra raskt. «*Det inneholdt en mutert form for HPV-virus. Det finnes så mange muligheter for genmanipulering at det også alltid vil finnes noen som vi misbruke teknologien. Jeg tenker da særlig på metoden som kalles CRISPR²⁵. Opprinnelig gir dette viruset livmorhalskreft. Men denne typen har blitt designet av gale forskere for å gi brukerne lungekreft*». Chuck husket godt skandalen som fulgte etter at saken ble kjent. Flere tusen unge mennesker hadde blitt alvorlig syke på rekordtid. «*Er du kurert for kreften, eller er du fortsatt syk?*», spurte Chuck med en bekymret mine. «*Jeg er frisk fra kreften. Men behandlingen har en del*

bivirkninger. Som ustabil psyke, neseblod, slapphet, trøtthet og så videre». «Er det derfor du sover så ekstremt mye?», undret Chuck. «Ja», kom det stille fra Sandra. «Behandlingen ble ikke dekket av helseforsikringen til familien vår. Det var jo dop jeg hadde kjøpt ulovlig. Foreldrene mine gikk nesten konkurs på grunn av kostnadene til alle medisinerne. Jeg spionerte på foreldrene mine mens de snakket sammen en kveld for et par måneder siden. Far fortalte mor at Sam hadde betalt hele gjelden de hadde pådratt seg på grunn av meg. Han insisterte på å hjelpe til, og at det var Ånden som hadde varslet ham. Foreldrene mine hadde ikke engang fortalt at de stod i gjeld på grunn av min idioti. Mor begynte å grine av bare ren glede». «Ja, far kunne ikke la være å hjelpe når han hadde muligheten til det», smilte Chuck. «Når du er mangemilliardær, kan du hjelpe ganske mange folk med mindre pengeproblemer».

Sandra visste ikke om hun skulle fortelle resten av historien sin eller ikke. Hun tvinnethendene sine i fortvilelse over hva hun skulle bestemme seg for. Hva ville Chuck tenke om henne hvis hun fortalte hele sannheten? Ville han kanskje forkaste henne som en god venn? Chuck skjønte raskt at Sandra brant inne med flere vonde ting. «Er det mer du ønsker å fortelle?», spurte han forsiktig. «Far sa alltid at dersom en bekjenner ting for andre frelste, så tar en brodden av problemene. Pluss at det gjør forholdene lettere for helbredelse». Sandra stirret mørkt ned i gulvet. Hun trengte virkelig indre helbredelse.

Tårene begynte sakte å renne nedover kinnene. «Du har kanskje hørt ryktene om mitt ville liv på skolen? Om festingen, og om de utallige usømmelige forholdene jeg har hatt?». «Jeg tror de fleste på skolen har hørt om de ryktene», svarte Chuck forsiktig. «Men jeg trodde at ryktene bare var ondsinnet sladder». «Takk, Chuck», tenkte Sandra rørt. Chuck klødde seg i hodet. Hvordan skulle han ordlegge seg for ikke å såre henne, tro? «Vel, ryktene er mildt sagt sanne», snufset Sandra ulykkelig. «Jeg er en veldig ødelagt person». Chuck tok hendene hennes og smilte. «Ingen er for ødelagt til å bli hjulpet av Gud, dersom de fortsatt er i stand til å ønske hjelp av Ham. Det pleide far alltid å si. Så siterte han siste del av 1 Pet 2:24: «Ved hans sår er dere blitt lagt.» (NB88). Jesus har allerede tatt på seg all din smerte og sykdom. Vi må bare bekjenne det ut i tro, så skal det bli slik». Chuck gikk for å hente Bibelen sin. «Se hva som står i Mark 11:23: «Sannelig sier jeg dere at den som sier til dette fjellet: Løft deg og kast deg i havet! – og ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier skal skje, for ham skal det skje.» (NB88). Far forklarte det til meg omtrent slik: Det betyr ikke at der må være et fjell. Far trodde at det kunne bety alt som er like stort og vanskelig å flytte for deg, akkurat som et fjell. Dine fjell er sykdom og et skadet hjerte. Bare tal til problemet i Jesu navn. Så må det flytte seg på grunn av kraften i Jesu navn, som du akkurat har bekjent at du tror på. Ikke på grunn av vår tro, men på grunn av vår tro på kraften i Jesu navn». Sandra kikket håpefullt opp. Noe hadde skjedd i henne da Chuck hadde sitert fra Bibelen. Nå gav disse Bibel-versene plutselig

mening. Tenk at det var så enkelt. «*Da bekjenner jeg i Jesu navn at jeg er helbredet. Jeg er fri fra mine sår på hjertet. Takk Gud*». Sandra trodde på det hun akkurat hadde bekjent. Det var ikke verre enn det. Hun opplevde ikke en voldsom gåsehud på ryggen eller noe slikt. Hun bare visste at hun var fri, og at hun var helbredet. En fred som hun ikke visste fantes engang, fylte henne fra topp til tå. Lykkelig danset hun bortover gulvet og ropte ut sin store takk til Gud. Chuck gledet seg på Sandras vegne. Det var sterke saker å se mennesker bli satt fri fra Satans tyranni.

Kapittel 29

Sams utspekulerte plan

I dagene som fulgte, snek de seg ut i fri luft hver dag. Det gjorde godt å få se at det fantes lys og en himmel over seg. Sandra kjente at både kropp og sjel nå var på vei til mot full helbredelse. Chuck hadde forklart for henne hva Sam hadde preket om tidligere: *«Satan vil prøve å stjele fra deg din helbredelse. Men du vet at du har blitt helbredet. Ikke gi slipp på hva du har mottatt. Bekjenn at du er helbredet dersom du kjenner at fienden vil lure deg til å tro på at du skal bli syk igjen»*. Og det var akkurat det Sandra hadde gjort. Ingen skulle få ødelegge helbredelsen for henne. Ofte har unge lettere for å tro Guds Ord enn de som er litt eldre. De er enkelt og greit mindre opplært til å stole på «sine dårlige erfaringer» i stedet for å stole helhjertet på Guds Ord.

En kveld kom Sandra plutselig på hva Sam hadde snakket om tidligere. Chuck holdt på med å dekryptere filene fra Lilly. Det hadde vært vanskelig, men han ville snart være i mål. *«Du Chuck?»*, begynte Sandra spørrende. *«Jeg har kommet til å tenke på noe»*. *«Fyr løs»*, svarte Chuck muntert. *«Forstyrret jeg deg i noe viktig?»*, undret Sandra. *«Neida. Jeg har bare enda en gang konstatert at ingen av A.R.M's skjulesteder svarer oss på anrop. Vi er visst alene, bortsett fra Liebermann-familien i*

Jerusalem. Dessuten tror jeg at jeg snart vil klare å dekryptere filene fra Lilly. Hva var det du tenkte på?». «Jo, jeg kom til å tenke på forrige video vi så av Sam. Der fortalte han at det fantes andre måter å evangelisere på enn bare via internett. Skal vi gjøre en innsats for å finne ut mer av hva han egentlig mente?». Chuck nikket energisk. Dette hadde han helt glemt. «Jeg tror vi må spille av videobeskjeden etter den forrige vi så», svarte han entusiastisk. De satte seg ved siden av hverandre, og fant frem neste videofil. Sams blide ansikt kom frem på skjermen: «I forrige video snakket jeg om at det finnes andre måter å forkynne evangeliet på enn på internett. Trolig vil nettet være underlagt fullstendig sensur etter bortrykkelsen. I perioden som kalles Rapture Gap, tiden mellom bortrykkelsen og Daniels syttiende års uke, vil sensuren trolig bare bli verre og verre. Derfor har jeg gjort klar en plan for å sette en støkk i Antikrist og kompani: Zeppelin. He, he, ja, jeg har alltid vært fan av luftballonger. Jeg ser jo ut som en. Zeppelin er et oppblåsbart luftskip jeg har på et hemmelig lager i Roma. Det er trolig der den falske Profet vil virke ifra. Zeppelin kan aktiveres ved å sende en kode digitalt til det hemmelige lageret. Det trengs ingen bemanning for å få luftskipet blåst opp og klar til dyst. Helium er gassen som benyttes. I et kontrollrom under skipet er det lagret tusenvis av små plastkuler med fallskjerm. Disse vil etter ordre fra dere sendes av gårde med vinden. Fallskjermene er belagt med grafen-skjermer, og vil spille av det ønskede budskapet. Zeppelin må sendes opp om natten for å unngå for mye oppmerksomhet. Det bør holde lav høyde for å unngå deteksjon på fly-radar. Luftskipet er

dekket av en blanding av stealth-materiale, likt draktene dere benytter når dere går ut, pluss et belegg som gjør deteksjon via radar svært vanskelig. Den beste tiden å utløse fallskjermene på, vil være mellom klokken 04.00 og 06.00 på morgenen. Dette prosjektet kostet meg over 20 millioner pund. Men hvis det virker, vil det være verdt det». Sam gned seg demonstrativt i hendene mens han gliste. Så sluttet videoen, og koden for aktivering av Zeppelin kom frem på skjermen. «Faren din var en crazy, genial type», brast det lattermildt ut av Sandra. «Dette vil lage vilt raseri hos fienden, hvis vi får det til å virke». «Ja, ha haaa... Jeg sa jo at far liker å gjøre ting på spektakulær måte tidligere», lo Chuck fornøyd. «Men han sa jo ingenting om hva han ville at vi skulle skrive», la han tankefullt til. De kikket raskt gjennom den neste videoen. Men den omhandlet et helt annet tema, så de fant ingen spor til å hjelpe seg der heller. «Kanskje det var bevisst?», foreslo Sandra forsiktig. «Vi kan jo be om hva Ånden vil vi skal skrive? Kanskje Sam ikke hadde fått svar på dette da han laget videoen?». «Jeg tror du har helt rett», svarte Chuck imponert. «Jeg er veldig glad for at du er her sammen med meg, Sandra. Når den ene mangler visdom, kan Gud gi til den andre. På den måten utfyller vi hverandre». Sandra rødmet. «Takk, det samme», svarte hun lavt.

Så begynte de å be om visdom til hva de skulle programmere fallskjermene til å vise etter at de hadde nådd bakken. De noterte ned

hva de opplevde Ånden bad dem om å formidle. Listen inneholdt følgende budskap:

- Joh 3:16: *«For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»* (NB88 her).
- Jesus Kristus er Messias, Guds Sønn. Les Dan 9:24-26. Jesus ble født for 2000 år siden.
- Maxim Hassan er Antikrist.
- Om kort tid vil Antikrist opprette en pakt på 7 år med jødene og med verden. Når denne perioden starter, vet dere at Daniels syttiende års uke har begynt, se Dan 9:27.
- Tempelet vil bygges i denne perioden i Jerusalem.
- Etter 3,5 år av de 7 årene vil Antikrist sette seg som «Messias» i tempelet.
- Pave Petrus den første er den falske profet. Se Åp 13:13-18.
- Den falske profet skal gjøre flere ting: 1) Han skal få ild til å falle ned fra himmelen (Åp 13:13). 2) Han skal lage et bilde av Antikrist som alle må tilbe, under trussel av dødsstraff. 3) Han skal snart tvinge verden til å ta på seg dyrets merke. Den som tar på seg dyrets merke, vil gå fortapt for evig.
- Gud ønsker at alle skal bli frelst. Esek 18:23, 33:11 og 2 Pet 3:9.

Sandra og Chuck leste gjennom liste flere ganger. De opplevde at dette var det ferdige produktet.

«Jeg fikk akkurat en ide fra Ånden», utbrøt Chuck mens han programmerte inn beskjeden til fallskjermene via en kryptert linje til Roma. Sandra holdt på med å sjekke statusen til Zeppelin-lageret. Ville luftballongen være fullt operativ, tro? Chuck visste at Sandra hadde mange gode kvaliteter. Og hun var heller ingen sinke innen data-verdenen, akkurat. «Hvilken ide da?», spurte Sandra nysgjerrig. «Jeg mener vi bør planlegge å koordinere angrepet med Zeppelin og saken med å oppdatere filene til Lilly. De filene jeg lånte fra henne og NAI, hvis du husker?». «Ja, det burde få det til å koke i huet hennes», kom det tørt fra Sandra. «Nemlig», fortsatte Chuck ivrig. «Jeg skal legge inn en mengde virus samtidig som jeg oppdaterer filene. Det burde gi en massiv melt-down på serveren deres en kort stund. Looper kan ikke brukes denne gangen, fordi filene jeg lastet ned ikke kan omprogrammeres bare ved at de oppdateres». «Hvor lang tid vil vi ha før Lilly og kompani banker på døra?», undret Sandra. «Vanskelig å si», svarte Chuck. «Systemet til Sam er ganske sikkert. Men det er mulig å knekke systemet. Og med all datakraften de besitter med kvantedatamaskiner og greier, kanskje et par dager. I uke hvis vi er heldige. Eller velsignet, som jeg kanskje heller burde si». «Det gir oss ikke mye tid til å rømme herfra». Sandra grøsset ved tanken på å ha en demon-besatt Lilly på nakken. «Jepp, tid vil nok bli en mangelvare», innrømmet Chuck. «Noen ideer om hvordan vi skal rømme, Sandra? Eller hvor vi skal rømme til?». Han ville først høre hennes versjon, før han kom med sin egen. «Jeg kan ikke komme på et sikrere sted å være

enn i bunkersen til familien Liebermann i Jerusalem», svarte Sandra kontant. Chuck nikket anerkjennende. *«Ikke jeg heller»*, svarte han ivrig. *«Men det er jo et lite stykke herfra og til Israel. Og fra grensene av Israel til Jerusalem»*. *«De fleste tenkelige former for transport er vel utelukket»*, sukket Sandra. *«Det er jo ikke akkurat sånn at du fortsatt er verdens mest etterlyste mann, eller hva?»*, fortsatte hun med ironisk stemme. Likevel var dette noe som trengte både bønn og planlegging. Så de valgte heller å fokusere på Zeppelin-prosjektet akkurat for øyeblikket.

Etter et par timer hadde Sandra fått konstatert at alt var klart til å settes i gang fra Roma. Zeppelin var klar for action. Chuck hadde fått ordnet med alle filer som måtte lastes ned til Zeppelin for å få den til å fly i riktig bane, i riktig høyde og med riktig fart. Det beste ville være å få luftballongen til å fly i sirkel over den ytre bygrensen til Roma. GPS-koordinater for flyruten var også lagt inn.

Plutselig hørte de to pling fra PC-en ved siden av. Den ene bekreftet at filene fra Lillys server hadde blitt ferdig dekryptert. Den andre var fra Ariel Liebermann. Det var mer spennende å høre fra Ariel, så de skyndte seg med å åpne videolinken.

«Hei, mine kjære», begynte Ariel hjertelig. Han hadde tydeligvis på seg sivilt tøy. *«Så godt å se dere igjen»*. *«Hvordan går det med dere?»*, spurte Sandra forsiktig. *«Vi gleder oss over vår Yeshua. Alt blekner sammenliknet med Ham. Dessuten er vi trygge i bunkersen Sam har*

ordnet for oss. Det er helt fantastisk: Han har ordnet med mat, vann, medisin og så videre for 50 personer i hele 10 år». To små barn kom bort og vinket inn i kameraet. «Shalom⁵⁹», ropte de sjenert. Og før Chuck og Sandra fikk tid til å svare, hadde de løpt av gårde igjen. «Flotte unger», bemerket Chuck muntert. «Ja, det er mine to første barnebarn. Mine øyensteiner», svarte Ariel lykkelig. «Jeg er velsignet. Vi er velsignet. Jeg har kanskje fått sparken i vancære fra IDF. Og vi bor i en bunkers, mens vi venter på at Antikrist skal ødelegge vårt folk og vår hellige by. Men vi gleder oss i Herren, akkurat som vår far David gjorde». Sandra og Chuck måtte smilte av entusiasmen hans. «Men nok om meg og mine. Hvordan har dere det?», spurte Ariel nysgjerrig. «Vi har det etter forholdene bra, Sir», svarte Chuck oppriktig. «Det har skjedd saker og ting angående Lilly nå nettopp. Og akkurat idet du sendte en forespørsel på kontakt, var filene jeg har «lånt» fra henne ferdig kryptert. Jeg har ikke hatt tid til å se på filene ennå, men jeg tipper at det vil være av den største viktighet for Israel å få kjennskap til. Vi beklager at vi ikke var i stand til å skaffe deg denne informasjonen på et tidligere tidspunkt». Ariel ble plutselig alvorlig. Han hadde lyttet intenst mens Chuck snakket. «Jeg er dere evig takknemlig for det dere allerede har gjort, min kjære. All informasjon fra fienden er uansett en bonus. Men jeg vet at dere er til å stole på, og at dere er villig til å ofre livene deres for å hjelpe Israel, akkurat som Sam. Ja, dersom dere ikke visste det, så vet dere det iallfall nå. Dere får vår etterretning til å blekne med deres bragder». Han tok en kort pause.

Det så ut som om han ble veldig i tvil om hva han skulle si. «Eeeh, jeg får bare hoppe i det», erklærte han med fast stemme. «Dere har satt deres liv på spill, jeg kan ikke annet enn å gjengjelde tjenesten. Altså: Det finnes en liten del av IDF, Mossad, og andre organisasjoner som fortsatt er det dere kaller Bibeltro. De få av oss er nå ekskludert fra all videre tjeneste for Israel. Myndighetene er rasende på oss fordi vi ikke tror at Maxim Hassan er «Messias», men snarere Antikrist. Jeg vet at de israelske myndighetene er i samtaler, allerede nå mens vi snakker, med Antikrist om å innlede byggingen av det tredje tempel på tempelplassen. Og at «Messias» snart skal kunngjøre en 7-års pakt med Israel og med verden. Jeg og min familie klarte å flykte minutter før jeg skulle arresteres for landsforræderi. Halleluja, takk Herren. Men jeg er ikke uten allierte eller kontakter ennå. En hemmelig ubåt-base i Haifa er min viktigste kilde til informasjon nå. Mine tidligere soldater i Haifa risikerer derfor å møte samme skjebne som meg. Men vi har sverget å beskytte Israel med våre liv. Vi kan ikke svikte henne (Israel) nå. Endetiden har kommet over oss. Antikrist skal forsøke å ødelegge Israel som nasjon». Tårer begynte å renne nedover kinnene hans. «Takk for at du deler dette med oss», svarte Chuck rolig. «Vi har bare kort tid igjen her i bunkersen før vi må rømme. Det er et par ting til vi må utrette først. Deretter vil vi avsløre vår posisjon med digitale spor. Så vil Lilly klare å finne oss. Siste del av planen er å «låne» noen filer hos henne igjen, som jeg antar vil bringe deg og dine få gjenværende venner i IDF livsviktig informasjon».

Ariel nikket energisk. «*Tenk at de ungdommene gir oss så mye hjelp uten å be om noe tilbake*», tenkte han med stor inderlighet. «*Er det noe jeg kan gjøre for dere, mine kjære?*», spurte han med grøtete stemme. Han var veldig rørt over deres store mot og lojalitet mot det jødiske folk. Som tidligere elitesoldat var det nettopp ære, mot og lojalitet som var de egenskapene han satte aller høyest hos sine medmennesker. Sandra trakk på skuldrene. «*Med mindre du kan skaffe oss transport til Israel og deretter til bunkersen deres i Jerusalem, kan jeg ikke komme på noe, Sir*», svarte hun oppriktig. «*Det er ingen liten oppgave slik forholdene er akkurat nå*», måtte Ariel innrømme. «*Men jeg skal allerede nå undersøke hva jeg kan få til. Faktisk må vi avslutte denne samtalen nettopp av denne årsak. Ikke vær mer enn 10 sekunder fra å kunne svare meg, forstått? Natt og dag, vær klar til å svare meg, helst på sekundet. Dere er nå like mye verdt for meg som mine egne barn*». Den militære tonen hadde kikket inn igjen hos Ariel. «*Tusen takk, Sir. Vi skal være klar 24/7*», svarte Sandra før Chuck rakk å reagere. Hun hadde plutselig fått et ørlite håp om å unnslippe den fryktelige skjebnen som så ut til å vente på dem. «*Takk, Sir*», fulgte Chuck opp. «*Vi er beæret over å få kalles din familie*». «*Farvel, mine kjære*», svarte Ariel. Så ble skjermen svart. Sandras øyne gnistret. «*Jeg tror fortsatt vi har en mulighet til å komme oss unna fiendens grep*», hvisket hun med håp i stemmen.

Kapittel 30

Planene fremskyndes

Neste dag begynte som vanlig med bønn og Bibel-lesing ved frokosten. Sandra hadde blitt helt frisk igjen av senskadene etter kreftbehandlingen. Nå våknet hun uthvilt rundt klokken syv, istedenfor å sove til klokken 11. Chuck fikk derfor flere timer sammen med Sandra hver dag. De hadde begynt å trene sammen på tredemøllene for å få bedre form. *«Tenk om vi må løpe for livet? Da vil jeg iallfall ha god form mens jeg gjør det»*, peste Sandra mens hun jogget sakte på tredemøllen. Chuck måtte le av Sandras sprø form for humor. Selv var han i veldig god fysisk form, så han kunne fokusere på å hjelpe Sandra til å forbedre hennes form. Og på bare to uker hadde formen hennes mangedoblet seg. Hun kunne jogge i høy fart i over 45 minutter, ta 20 armhevinger og 200 situps. *«Dette er ikke akkurat normal rekonvalesens, vet du vel»*, jublet hun. *«Vi har Gud på vår side. Så klart bryr han seg om at vi skal ha det godt på alle områder»*. Chuck trente mye han også. Han gledet seg enormt over at Sandra hadde fått både indre og ytre legedom. Hun var blitt et nytt menneske. Hun lo mye, spiste godt og var blitt utrolig positiv. Hun vasket tøy, ryddet i bunkersen, lagde mat og bare lo av utfordringer som møtte dem. Chuck tenkte på Ordspråkene kapittel 31, som beskrev en god kone. Han så

mange av de egenskapene kong Lemuel, trolig kong Salomo, så i en dyktig kvinne. Sandra ville trolig aldri rekke å gifte seg med noen, tenkte Chuck med seg selv. Men hun hadde blitt en fantastisk, flott ung dame.

«Hva tenker du på, Chuck?», spurte Sandra undrende. «He, he, jeg bare falt i tanker igjen», mumlet Chuck. «Kan du dele dem med meg?», spurte hun nysgjerrig. Chuck vred på seg. Dette ville bli pinlig. «Eeeh, jeg tenkte på hvor forandret du har blitt», svarte han forlegent. «Jeg er bare så glad på dine vegne. Du likner på kong Salomos drømmekvinne i Ordspråkene 31». «Jeg trodde aldri noen ville si noe slikt om meg», snufset Sandra lykkelig. «Jeg var så ødelagt som en jente kunne bli. Og nå har Jesus satt meg fri». Hun kastet seg rundt halsen på Chuck og gav ham en grizzly-klem. «Takk for at du har hatt tro på meg, Chuck», sa hun med spak stemme. «Bare far har klart å se det i meg som du tydeligvis har skimtet langt der inne et sted». Chuck dro på skuldrene. «Jeg var ganske ødelagt selv da jeg var liten. Kanskje det gjør det lettere å se det gode i andre som også sliter?», svarte han forlegent. «Skal vi ta en tur ut for å se på solnedgangen? Jeg trenger å se litt dagslys. Så lager vi middag etterpå?».

Et pling kom fra «sikkerhetsrommet». Chuck kjente igjen lyden. Det var fra Lilly. Sandra kikket raskt bort på Chuck. Men han bare ristet på hodet. «Jeg kjenner ikke fred for å se på meldingen fra Lilly nå. Vi må uansett dusje og spise middag først. Og be til Gud om visdom og

beskyttelse over tankene våre». Sandra pustet lettet ut. «Jeg er veldig enig i prioriteringen din», svarte hun fornøyd.

Etter middagen slappet de litt av før de skulle ha en bønnestund. Chuck hadde tenkt på noe som han visste de hadde «forsømt» en stund nå: Nattverd. Nå var det på tide å gjøre noe med nettopp det. «*Jeg tror Ånden minner oss på å holde nattverd*», begynte han tankefullt. «*Oi, tenk at vi har glemt å gjøre det, begge to*», gispet Sandra oppgitt. «*Det står rødvin i et av skapene i kjøkkenavdelingen. I Bibelsk tid hadde de ikke alkoholfri vin, så jeg ser ikke problemet med å ha ekte vin til nattverden. Vi skal jo følge Jesu Ord. Jeg går for å finne brød og vin*». «*Og jeg leser meg opp på ordene Paulus har skrevet om nattverden i 1 Kor 11:23-29*», svarte Chuck.

Når Sandra hadde kommet tilbake med brød og vin, leste Chuck fra 1 Kor 11:23-29: «²³ *For jeg har mottatt fra Herren det som jeg også har overgitt til dere, at Herren Jesus den natten da han ble forrådt, tok et brød,* ²⁴ *takket, brøt det og sa: Dette er mitt legeme, som er for dere. Gjør dette til minne om meg!* ²⁵ *Likeså tok han også begeret etter aftensmåltidet og sa: Dette begeret er den nye pakt i mitt blod. Gjør dette, så ofte som dere drikker av det, til minne om meg!* ²⁶ *For så ofte som dere eter dette brødet og drikker av dette begeret, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer.* ²⁷ *Derfor, den som eter brødet eller drikker av Herrens beger på uverdigg vis, blir skyldig i Herrens legeme og blod.* ²⁸ *La hvert menneske prøve seg selv, og så ete av brødet og*

drikke av begeret. ²⁹ For den som eter og drikker, han eter og drikker seg selv til dom dersom han ikke akter på Herrens legeme.» (NB88).

«Wow, dette er alvorlige greier», utbrøt Sandra bekymret. «Jeg vil ikke ete og drikke meg selv til dom». «Jeg skjønner hva du mener», beroliget Chuck. «Jeg husker godt hva far lærte oss om nattverden. Han sa at det ikke er så komplisert, egentlig. Vi må huske på hva vi faktisk gjør i nattverden: Ta imot Jesu legeme og blod. Akkurat som vanlig mat blir ett med kroppene våre når vi spiser den, skal Jesu legeme og blod bli ett med våre kropp. Vi gjør dette til minne om Jesus. Da forkynner vi hans død for oss, inntil han kommer tilbake igjen. Men far sa også noe annet viktig: Vi må tilgi andre før vi kan gå til nattverden. Jesus selv snakket jo om viktigheten av tilgivelse flere ganger. Dersom vi ikke tilgir andre, vil vi selv ikke få tilgivelse (Matt 6:13-14, Mark 11:25-26). Det står også at vi skal bekjenne våre synder, slik at vi kan bli helbredet i Jakobsbrevet (Jak 5:16). Dette tror jeg er noe av det viktigste vi må gjøre før vi går til nattverd». «Oioi», brast det ut av Sandra. «Dette gir jo faktisk mening. Nå forstår jeg plutselig hvorfor det fortsatt gjør litt vondt i sjelen. Jeg har ganske mange jeg trenger å tilgi». «Du er nok ikke den eneste», fortsatte Chuck ivrig. Et lys hadde gått opp for ham når han hadde hørt seg selv snakke om hva Sam hadde sagt. Sandra fortsatte: «Så la oss begynne med å bekjenne for Gud at vi har syndet, takke for tilgivelsen som allerede er gitt oss, og så tilgi dem som har gjort noe galt mot oss». Chuck nikket.

Mens de bad, ble tunge steiner lettet fra skuldrene deres. De opplevde nok en gang en større frihet og fred enn de visste fantes. Så delte de nattverden med hverandre. «*Dette er Jesu legeme*», erklærte Chuck. «*Dette er Jesu blod*», avsluttet Sandra. Så takket de Gud for Hans store godhet, og sa til hverandre: «*Jesus er sannelig oppstått. Og du er tilgitt fra syndene dine*».

Plutselig stod det en lysende engel midt foran dem. Sandra vaklet bakover og hvinte av redsel. Chucks bein sviktet under ham, så han deiste i bakken. «*Frykt ikke*», begynte engelen. «*Jeg er Gabriel, og er sendt til dere for å advare mot å svare på meldingen fra Lilly, din stemor. Mørkets krefter vil forsøke på å ødelegge dere to. Hun planlegger å ta en mengde gisler for å true dere til overgivelse. Dersom dere svarer på meldingen, vil hun få et overtak på dere. Skynd dere. Aktiver Zeppelin nå. Oppdater så umiddelbart filene til NAI, Chuck. Ikke frykt for Lilly og fiendens makt. Flykt heller ikke fra bunkersen før Ånden gir signal. Han vil veilede dere. Ennå har dere mye igjen å gjøre. Husk Herrens Ord i Matteus 28:20: «Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende*». Så ble han borte for dem.

Skjelvende reiste de seg opp og satte seg i hver sin stol. «*Opplevde du nettopp at Gabriel var her, du også?*», stotret Sandra forvirret. «*Ja*», kom det kort fra Chuck. «*Men nå må vi ikke være redde. Han sa vi måtte handle raskt*». Sandra tok seg kraftig sammen, mens hun bad om styrke. «*OK, jeg aktiverer Zeppelin, og du oppdaterer filene til Lilly*»,

erklærte Sandra fast. Chuck nikket. *«Så pakker vi hver vår sekk med mat og klær etterpå. Kamuflasje-draktene legger vi frem slik at vi raskt kan ta dem på oss»*. Sandra bråstoppet på vei mot sikkerhetsrommet. *«Du, Chuck? Jeg ville bare si høyt at jeg velger å gå i tro, og at jeg ikke skal la frykten skremme meg. Du vet, det med at vi må bekjenne det vi tror på og alt det der?»*. «Bra tenkt», svarte Chuck imponert. *«Jeg gjør det samme, jeg også»*.

I løpet av 10 minutter var oppgavene gjort. De pakket sekkene sine i full fart, og gjorde kamuflasje-draktene klar. Sekkene var også belagt med kamuflasjemateriale. Så satt de på BBC News for å se på hvordan media ville reagere på budskapet fra tusenvis av fallskjermere med det ferdig programmerte budskapet. Chuck hadde med seg et nettbrett for å følge med på når Lilly ville finne ut hvor IP-adressen deres var lokalisert. Han håpet at alle virusene han hadde lagt inn ville forsinke sporings-programmene hennes en god stund.

Sandra sjekket samtidig værforholdene i Roma. Det viste seg at et svært tykt lag av tåke lå over hele byen. Dette ville gjøre visuell kontakt med Zeppelin så godt som umulig. *«Tror ikke akkurat det med tåken er en tilfældighet»*, utbrøt hun fornøyd. Så kikket Sandra på nettbrettet sitt. *«Fallskjermene er aktivert og løslatt»*, jublet hun. *«Nå burde det komme inn meldinger på ett eller flere medier snart»*, svarte Chuck utålmodig. *«Kom igjen, kom igjen, land på bakken, fallskjermere»*.

Det tok ikke mange minutter før bekreftede meldinger kom inn fra mange ulike steder i Roma. BBC News opplyste at et terrorangrep hadde nettopp hadde skjedd. *«Fallskjermer med biologiske våpen regner over Roma. Alle innbyggere: Hold avstand»*, var nyhetsvarselet som kom opp på skjermen. *«Ja, særlig»*, brast det ut av Sandra. *«Dette er Guds Ord. Det er mye sterkere enn noen våpen fienden har»*. *«He, he, det gjør ikke noe at media lyver»*, lo Chuck. *«De kan kanskje kontrollere størsteparten av media. Men de kan ennå ikke kontrollere sosiale media, mobil-kameraer eller all telefoni. Nyheten vil spre seg som ild i tørt gress, bare vent å se»*.

Chuck sjekket nettbrettet sitt igjen. *«Hun har allerede klart å spore IP-adressen til Europa»*, forklarte han. *«Det gikk litt raskere enn jeg hadde tenkt, gitt»*. *«Vær klar til å rømme om 10 minutter»*, hørte begge to plutselig ut ifra ingenting. *«Takk, Herre, for at du er en så god Gud»*, brast det ut av Chuck. *«Vi stoler på Deg, og vi går i tro. Vi vet at Du vil gi oss hjelp etter hvert som vi går»*, fortsatte Sandra. Så løp de ut i hallen, tok på seg kamuflasje-draktene og begynte å gå gjennom alle korridorene mot den siste utgangsdøren. Chuck hadde satt på timer på klokken sin. Nøyaktig 10 minutter hadde han stilt den på, bare et par sekunder etter at Ånden hadde talt til dem. Sandra stod og trippet mens de talte ned. *«Her, ta deg en sjokolade mens vi venter»*, smilte Chuck. *«Åh, takk»*, svarte Sandra nervøst. Mat fikk henne alltid til å se mer lyst på ting. *«Jeg må innrømme at jeg er litt redd, Chuck»*. Sandra kikket

ned i gulvet. «*Det er i orden*», svarte Chuck beroligende. «*Husker du mannen som kom til Jesus med sønnen som var besatt? Disiplene klarte ikke å drive den onde ånden ut. Og i fortvilelse ropte mannen ut: «Jeg tror, hjelp min vantro!» (Mark 2:24). Så lenge vi kommer til Jesus med vår frykt og vår vantro, innrømmer vi jo at vi likevel har tro på Jesus, men at vi også sliter. Jesus helbredet jo gutten på farens bekjennelse, ikke sant?»*. Skuldrene til Sandra sank med minst 5 centimeter. «*Takk, den trengte jeg å høre akkurat nå*», svarte hun takknemlig med munnen full av sjokolade. «*Jeg tror, Gud, hjelp min vantro*», bad hun inni seg. Så kikket hun opp på Chuck. «*Hvor lang tid er det igjen før 10 minutter har gått?*», spurte hun spent. «*30 sekunder*», svarte Chuck alvorlig. Så låste han opp døren, tok tak i hånden til Sandra og smilte tappert til henne: «*Hvis Gud er for oss, hvem er da mot oss?*». Alarmen for nedtellingen på 10 minutter gikk. De snek seg stille og rolig ut av døren, som de lukket bak seg. Utenfor var det mørkt og kaldt.

*

«*Bingo*», skrek Lilly til Asael. «*Jeg har funnet rotten i hullet sitt*». «*Hvor er kjøteren?*», freste Asael oppspilt. Han ville gjerne se den Gudfryktige Chuck tilintetgjort. «*Han er i tydeligvis i en kjeller på eiendommen til min taper-eksmann Sam*», utbrøt hun fornøyd. «*Har du klar overraskelsen til min lille djevel?*», fniste Lilly ondskapsfullt. «*Om jeg har*», skrek Asael og styrtet bort til en PC som kontrollerte en hemmelig forsvarssatellitt. Han la inn GPS-koordinatene på

eiendommen, og trykket på en knapp. Høyt oppe rettet en satellitt seg inn mot målet. En liten ladning med hydrazin⁶⁰ gikk av, og tre tunge prosjektiler av wolfram ble skutt ut fra et stort magasin. I løpet av kort tid oppnådde prosjektilene Mack⁶¹ 10, det vil si en hastighet på 10 ganger lydens hastighet. Det er omtrent 12 251 km/t. Prosjektilene slo kort tid etter med voldsom kraft. Alle tre traff nøyaktig 100 meter fra hverandre. Ovenfra ville det sett ut som en likesidet trekant med 100 meters sider. Det hørtes ikke ut som en vanlig eksplosjon, men smellet var likevel øredøvende. Energien tilsvarte til sammen mer enn 40 tonn med TNT. Et kraftig lokalt jordskjelv ble umiddelbart uløst.

«*Kjøteren er ikke mer*», triumferte Asael og Lilly. De hadde ikke fått med seg nyheten fra Roma ennå. Snart ville de få helt andre ting å tenke på.

*

Pave Petrus den første, alias den falske profet, bøyde seg ned og hentet opp en av fallskjermene som lå på Petersplassen. Hundrevis lå strødd over hele stedet. Pyramiden midt på Petersplassen hadde allerede blitt reist ferdig. Nå manglet det bare et dekkende lag av gull. Skjermen ble aktivert da sensorene registrerte varme fra hendene til Peter. Rasende leste han beskjeden, mens han kikket opp mot himmelen. Der så han en signatur av et luftskip. Lynraskt rakte han hendene opp mot skyene, mumlet en mørk ed, og kalte ild ned fra himmelen. Umiddelbart kom det flammer ned fra himmelen og fortærte luftskipet og alle

fallskjermene på Petersplassen. Så kontaktet han Maxim med tankene:
«Mester, vi har en situasjon i Roma».

Kapittel 31

Flukten mot Themsen

Sandra og Chuck hadde allerede jogget omtrent tre kilometer bort fra bunkersen da prosjektilene slamret ned i bakken med voldsom kraft. De hørte først det de trodde måtte være et overlydssmell. Så kjente de at bakken ristet under dem, før de hørte enda et merkelig smell. *«Lilly må ha brukt kinetic bombardment⁶¹»,* utbrøt han imponert. *«Jeg har hørt om det, ja. Godt du er fornøyd med din tilsynelatende likvidering»,* kom det tørt fra Sandra. *«Først var det overlyds-smellet fra wolfram-prosjektilene vi hørte»,* fortsatte Chuck, som om han ikke hadde hørt Sandras kommentar. *«Så kom sjokkbølgen fra nedslaget. Og til slutt kom lydbølgen fra selve nedslaget». «Veeldig fasinerende, Chuck»,* svarte Sandra litt oppgitt. *«Men hvor skal vi gå nå?».* *«Jeg opplever Ånden ber oss om å gå mot Themsen»,* svarte Chuck langsomt. *«Mot Themsen?»*, svarte Sandra forskrekket. *«Med ryggen mot vannet, altså? Ja, ja, da stoler vi på Deg, Hellige Ånd».* Chuck klapset Sandra vennlig på skulderen. *«Det er ikke så langt»,* oppmuntret han. *«Vi er jo allerede ved North Ockendon. Se på skjermen som er sydd inn i stoffet på den venstre armen din. Der står det at det er omtrent 9 kilometer i luftlinje til Grays. Så skal vi gå omtrent en halv kilometer fra Greys i retning direkte sør til vi treffer Themsen. Det er alt Ånden har fortalt meg».*

«Takk og lov at Ånden er så detaljert noen ganger», sukket Sandra av lettelse. «Kom igjen, Chuck. La oss løpe i vei».

Treningen hadde gjort underverker for kondisen til Sandra. Det ville bli mer enn 20 kilometer å løpe denne sene kvelden. Det hadde hun beregnet ved grundig sjekk av det digitale kartet som lå innsydd i armen på drakten. Og det var mye de måtte være oppmerksomme på. De holdt seg så godt de kunne i god avstand til veier, til hus og til bygninger. Det var til god hjelp at det var så mørkt. «Jeg svetter snart i hjel», klagde Sandra, og dro ned glidelåsen bak i nakken ned. Men hun tenkte ikke på å fortelle Chuck om det. «Bare fortsett», svarte Chuck oppmuntrende. *Vi er bare 5 kilometer unna nå».*

De stoppet bak en stor industribygning for å puste ut. Sekkene ville bare være til hinder videre, ble de enige om. De bestemte seg for å spise så mye som de klarte. Så drakk godt med vann, og la sekkene fra seg under et kumlokk. De måtte forhindre etter beste evne at sekkene ble funnet. Sandra dro fra sekken sin med et tungt hjerte. Det føltes som om hun aldri skulle få spise eller drikke igjen. Men hun bestemte seg for å styrke seg i Herren, slik som kong David gjorde. Nå måtte troen deres settes ut i praksis. Chuck skjønte hva Sandra tenkte på. «Jeg vet at *Ånden har kontroll på dette*», oppmuntret han. «Jeg har også *tvilstanker som fosser mot meg, men jeg nekter å la dem dominere meg. Kom igjen, så drar vi videre*». Sandra smilte tappert. «Du har rett. Kom, så jogger vi videre».

«Sir, jeg får inn en svært uvanlig varmesignatur utenfor Londons bygrense, tilsynelatende i retning av Grey», kom det fra en av Maxims lojale overvåkningsassistenter til sin overordnede sjef. De befant seg i et hemmelig kontrollrom midt i London sentrum. Antikrist hadde gitt ordre for lenge siden om at alle større byer skulle overvåkes med alle tenkelige typer kameraer som kunne monteres på en satellitt. Alt unormalt skulle rapporteres inn til de sentrale kontorene i de aktuelle landene. «Få se», utbrøt lederen og dyttet betjenten til side. Han la inn GPS-koordinatene, og lette febrilsk etter det betjenten hadde beskrevet for ham. Og riktignok, på skjermen det dukket opp en svært merkelig varmesignatur. «Hva i xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx», bannet lederen inderlig og lenge. «Hva sier visuelt kamera?», skrek han til betjenten som vaklet bakover i forfjamselse over det voldsomme sinnet til lederen. Betjenten koblet over til visuelt kamera, men fant ingenting. «Verdens mest mistenkte mann, Charles Baker, er på rømmen. Vi må undersøke alt som virker mistenkelig. En ung, steinrik mann som han kan ha klart å skaffe seg en kamuflasjedrakt med israelsk teknologi. En liten revne i drakten vil kunne gi akkurat en slik infrarød signatur vi nettopp har sett. Kom deg vekk, din udugelige fjomp», vrælte lederen og dyttet ham vekk. Den stakkars betjenten løp vekk, livredd for lederen som hadde mistet besinnelsen fullstendig.

Chuck løp bak Sandra mens han kikket etter mulige farer foran dem. Plutselig så han at glidelåsen på ryggen hennes var trukket ned. «*Hei, stopp litt, Sandra*», utbrøt han så lavt han kunne. «*Glidelåsen din er åpen i ryggen*».

«*Hva så?*», kom det forvirret fra Sandra. «*Du ødelegger den infrarøde funksjonen av drakten hvis glidelåsen ikke er lukket igjen*», forklarte Chuck raskt. «*Oi, sorry*», brast det ut av Sandra. «*Det tenkte jeg ikke på engang. Jeg var svett og ville ha litt luft, det er alt*». Hun snudde ryggen raskt mot Chuck, som raskt zippet den fort på plass igjen. «*La oss håpe at overvåkningen til Antikrist og kompani ikke har sett oss*», hvisket Chuck oppmuntrende til henne. De var nå bare to kilometer fra Themsen i retning øst. «*Siste etappe. La oss skynde oss*», hvisket Sandra.

Sjefen for overvåkningskontoret i London kikket vantro på skjermen sin. Det underlige infrarøde signalet hadde bare «forsvunnet» i løse luften. Men han visste hva prosedyren var i slike tilfeller: De skulle umiddelbart sende ut en styrke med topptrente antiterror-soldater. Kunne han virkelig være på sporet av noe stort? Kunne dette være et tegn på at en rømling med defekt kamuflasjedrakt? Dersom det skulle vise seg at han klarte å fange Charles Chuck Baker, ville han få legendestatus hos sin mester og herre. Han tok en rask telefon til Englands ledende overvåkningssjef, som var direkte innsatt av Maxim Hassan. Det vil si før han plutselig ble «Messias». «*Hah. Jeg vet at*

Maxim er Antikrist. Snart skal min herre belønne meg», lo han hysterisk for seg selv. Han var nå en slave under Antikrist. Og dyrets merke²⁴ på høyre arm bekreftet hans evige fortapelse. Men forherdelsen gjorde det umulig for ham å bry seg det minste om det. Så smilte han ondsksfullt for seg selv. Innen 10 minutter ville de toptrente bikkjene hans være på plass.

Chuck og Sandra stoppet motvillig opp. Det var ganske mange folk i området rett foran dem. Bare 200 usle meter skilte dem fra Themsen og alle folkene som tydeligvis gikk sine kveldsturer. *«Vi må vente på en åpning i køen, eller hva det nå burde hete»,* hvisket Chuck. Sandra nikket. Plutselig hørte hun en lyd bak seg. En sortkledd soldat stakk et maskingevær opp i ansiktet hennes. Chuck opplevde akkurat det samme; De rykket sakte mot hverandre, rygg mot rygg. *«Hendene i været. Ingen brå bevegelser»,* hveste de to soldatene. Sandra klynket lavt. Hun bad til Gud om at panikken ikke skulle ta overhånd, men at hun fortsatt skulle stole på Ham. *«Ta av dere maskene»,* freste lederen i troppen. Chuck tok motvillig og sakte av seg masken. Han dunket Sandra i siden, og hvisket: *«Vi må dra tiden ut så mye som mulig. Ikke ta av deg masken før du må».* Han ville ikke at Lilly skulle identifisere henne. Den maskerte lederen av antiterrorgruppen ble fra seg av begeistring. *«Vi har funnet Charles Chuck Baker»,* utbrøt han oppspilt til kommandoledelsen. *«Jeg gjentar: Vi har terroristen Charles Chuck Baker».* Hele operasjonen var direktesendt til landets øverste

myndigheter. Beskjeden gikk umiddelbart til Lilly, som få sekunder etter kontaktet troppelederen. «*Få snakke med ham*», skrek hun i bakgrunnen med vilt hysterisk stemme. Chuck hvisket stille: «*Ingen av de våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang...*» (Jes 54:17, NB88). Men det var alt han rakk å si. Flere hvislende lyder kom fra ulike retninger direkte mot dem. Soldatene, som hadde våpnene sine opp i ansiktene på Chuck og Sandra, begynte å vakle. Så mistet de geværene sine, og trynet sanseløse ned på bakken. Det samme skjedde fire andre steder rett rundt dem. Ti soldater lå livløse på bakken i en omkrets på femten meter. Sandra gispet lavt. Så dukket plutselig fem soldater ut av ingenting. Det stod IDF på draktene, over venstre brystlomme. Soldatene knuste umiddelbart alt av kommunikasjonsutstyr på de bevisstløse soldatene. Chuck og Sandra rakk akkurat å høre Lillys desperate stemme i mikrofonen før den ble knust mot bakken av en støvel.

«*Chuck og Sandra, formoder jeg?*», kom det vennlig fra en kjent stemme litt bak de fem soldatene. «*Mr. Liebermann*», utbrøt Sandra og Chuck i kor. «*Du kan tro vi er glade for å se deg her, Sir*», jublet Sandra så lavt som hun klarte, mens hun kastet seg rundt halsen hans. «*Takk for at du kom for å redde oss, Sir*», smilte Chuck.

«*Mine barn*», utbrøt Ariel rørt. Chuck hilste på soldatene som stod rundt dem. «*Takk, karer*», hvisket han. De hilste høflig og kort, før de rettet våpnene og blikkene sine årvåkent rundt seg.

«*Kom, vi har dårlig tid*», hvisket Ariel til dem og kastet over dem hvert sitt teppe med ny kamuflasjedrakt fra topp til tå. Så geleidet han dem raskt ned mot Themsen. «*Hvordan visste du hvor vi var, Sir?*», spurte Sandra, selv om hun alt visste svaret. «*Jeg skal forklare senere*», svarte Ariel lavt og høflig. En båt som var dekket av en svært avansert kamuflasje-teknologi ventet på dem. De entret båten i full fart, og satte umiddelbart av gårde. Båten var lynrask. En kraftig elektrisk motor suste lavt i bakgrunnen. Stille som et vindpust suste de av gårde ut Themsen, og et par kilometer ut mot åpent hav. Der ventet en ubåt på dem.

Soldaten som ventet i tårnet på ubåten hilste stramt på Ariel.

«*Velkommen, Sir. Vi er klare til å dykke umiddelbart*». Ariel hilste raskt tilbake. Lynraskt ble Chuck og Sandra raskt geleidet ned i ubåten, som begynte å dykke mens lokket på tårnet fortsatt var åpent. Flukt-båten fortsatte på autopilot langt ut på åpent hav. Der eksploderte den i en voldsom røyksøyle for å utslette alle bevis.

Nede i ubåten ble de mottatt med varm drikke. Deretter fikk de skiftet tøy og tatt seg en rask dusj. Nye militærdrakter fikk de også. Og kort tid etter befant de seg på kontoret til kaptein Ariel Liebermann. Han serverte dem en enkel, med smakfull middag. Alt hadde gått så fort at Chuck og Sandra nesten ikke hadde fått tid til å tenke. Ariel smilte mot dem. «*Vi er så takknemlige for alt du har gjort mot oss, Sir*», begynte Chuck forsiktig. «*Tusen takk igjen, Sir*», smilte Sandra lykkelig.

«Det er mitt privilegium, mine kjære», svarte Ariel fornøyd. «Og ikke tenk på soldatene vi plaffet ned, Sandra. De er ikke døde. Vi brukte bio-oppløselige bedøvelsespiler. De er til og med miljøvennlige. De vil bare våkne opp med dundrende hodepine om ca 8 timer». «Hvordan visste du at jeg tenkte på dem, Sir?», spurte Sandra forsiktig. «Du kikket så ulykkelig på dem rett før vi drog», lo Ariel. «Drap og død er en forferdelse. Derfor er vi i IDF opptatt av å bruke dødelig vold som en siste utvei. Og dere trenger ikke kalle meg Sir når vi kommer til Jerusalem. Men for ordens skyld kan dere gjøre det mens vi er på et militært fartøy».

«Kan jeg spørre hvordan dere unngikk å bli oppdaget i disse tungt overvåkede farvannene?», spurte Chuck nysgjerrig. «Above top secret», smilte en av soldatene. «Hmmm», undret Chuck seg og nikket høflig til soldaten. En annen soldat kom og hvisket noe på hebraisk til Ariel. Han reiste seg brått, og skrudde på en skjerm på vegen av kontoret sitt.

«Det ser ut til at Antikrist om få minutter skal kunngjøre en 7 års fredspakt med det jødiske folk og med verden fra tempelplassen. Og det skjer akkurat nå, på direkten», konstaterte han med ironi i stemmen. «Merk dere tid og dato, mine kjære. Fra dette øyeblikk begynner Daniels syttiende års uke».

*«Når det blir sagt: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke
deres hjerter...» Hebr 3:15 (NB88).*

Epilog

Close, but no cigar

Lilly frådet av sinne. Chuck hadde klart å unnslippe. «*Idiotiske taper-soldater*», hylte Lilly ut i rommet så veggene ristet. Asael sjekket febrilsk alt av overvåknings-bilder fra området, men fant ingenting. Hva var det som hadde skjedd? Hvor hadde de forsvunnet? Dette kunne bare forklares med at Den Allmektige hadde beskyttet kjøterne fra deres onde hensikter.

«*Om det så er det siste jeg gjør på denne onde jorden, så er det å avsløre Chucks kompanjong, og så langsomt avslutte de patetiske livene deres*», sverget Lilly rasende med løftede hender. Asael satte seg tungt og apatisk ned i nærmeste stol. «*La oss innse det Lilly; Close, but no cigar*», hvisket han. Han tenkte med *gru* på hva som ville bli konsekvensen av hva som nettopp hadde skjedd: De kom til å bli holdt ansvarlige for at Chuck og en hemmelig venn hadde glidd ut av klørne deres. Dette ville *ikke* bli lett å bortforklare for deres to herrer.

Vedlegg 1

Forklaring til forsiden og tittelen på boken

Forsiden

Forsiden på boken er preget av symbolikk. Med det mener jeg at alt i bildet symboliserer, eller betyr, noe. Det er ikke alltid så lett å vite hva det er en ser på. Derfor har jeg laget en liste over hva de ulike elementene på forsiden betyr. Noen vil kanskje si at det er en utrivelig forside. Mitt svar er at endetiden blir utrivelig. Vårt mål er jo å unnfly det som skal komme, se blant annet Luk 21:36, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:9 og Åp 3:10. Det har ingen hensikt å skjule dette for de unge (eller for noen). Iallfall ikke når Guds Ord er så krystallklart og detaljrikt på hva som faktisk skal skje. Det er jo for å forhindre at flest mulig skal måtte gjennomgå trengselstiden at Guds Ord om endetiden har blitt nedskrevet. Noen få eksempler på referanser til de ulike temaene nevnes fra Bibelen, men det finnes flere enn de som er nevnt under:

- 1) Øverst på siden: Et hvitt kors på begge sider av A.R.M er logoen til organisasjonen A.R.M. Det skal også symbolisere at korset, det vi si Jesu seier på korset, overvinner alt.

- 2) Personen som hopper er Antikrist. Antikrist er beskrevet til å ha 10 horn, Åp 13:1-10. Her står det at dyret (Antikrist) skal stige opp fra havet. Vi vet ikke om det bokstavelig er fra havet, eller om det er fra havet av mennesker, som også mange tror er riktig. Andre titler som brukes om Antikrist, er syndens menneske og fortapelsens sønn (2 Tess 2:3). Antikrist skal få makt fra Satan (dragen), se Åp 13:2. Antikrist er nummer to i den uhellige treenighet, bak Satan, men foran den falske profet. Personen på forsiden skal også symbolisere den falske profet, Åp 13:11-18. Han har to horn, som et lam, Åp 13:11. Han skal stige opp fra jorden, Åp 13:11. Den falske profet er nummer tre i den uhellige treenighet etter Satan og Antikrist. For enkelhets skyld er det bare en person på bildet.
- 3) Gapet som Antikrist/den falske profet hopper over skal symbolisere perioden som på engelsk kalles *the rapture gap*. Dette er tidsepoken som foregår fra bortrykkelsen og til Daniels syttiende års uke på 7 år begynner (se Dan 9:24-27). Andre begreper på denne perioden som benyttes er trengselstiden eller Jakobs trengsel. Dette er en periode på 7 år, som avsluttes med de siste 3,5 år; Den store trengsel (Dan 7:25, Dan 12:7, Matt 24:15, Matt 24:21, Åp 11:2). Det kan være litt vanskelig å forstå hva som menes med tidsperioden som kalles den store trengsel. Trengselens varighet på 3,5 begrunnes slik ut fra en kalender på 360 dagers år: Måneder ($42 = 3,5 \text{ år}$), nevnes i Dan 11:2, dager

(1260= 3,5 år) i Dan 12:6, og begrepet «tider» nevnes i Åp 12:14 (1 tid = 1 år, tider = 2 år og en halv tid= ½ år, som til sammen blir 3,5 år).

- 4) Bakgrunnen på forsiden skal symbolisere en solnedgang: Det nærmer seg tiden hvor mørket skal senke seg over verden. I Bibelen står det at det skal vise seg gjærtegn på himmelen. Joel 3:3-4. Daniels syttiende års uke på 7 år har riktignok ikke begynt ennå. Men i historien leser vi om at Antikrist og den falske profet nærmer seg punktet der deres makt over jorden blir total. Og verden står klar til å ønske velkommen det som alle tror skal være verdens nye frelser; Antikrist.

Tittelen på boken

Tittelen er «*A.R.M Rapture Gap*». Tittelen er alt forklart over: Rapture gap er tiden mellom bortrykkelsen. Historien fortsetter i London. Det er altså et visst internasjonalt preg over handlingen, da historien omhandler en lovlig, kristen, internasjonal og hemmelig organisasjon. Chuck og Sandra får i oppgave å arbeide videre med å fullføre arbeidet til A.R.M; After Rapture Missionaries. Hva betyr dette begrepet? På norsk kan det direkte oversettes med etter bortrykkelsen misjonering. Eller sagt på en annen måte; Misjonering etter bortrykkelsen. I Åp 7:14 står det at utallige skal frelses under den store trengsel. Hensikten med A.R.M er å gjøre klart skriftlig og annet materiale for mennesker som

etter bortrykkelsen vil bli frelst. Og som igjen selv kan gå ut å misjonere i den kommende apokalyptiske verden. Men det vil ikke bli en enkel oppgave. Den falske treenighet (Satan, Antikrist og den falske profet) vil gjøre alt i sin makt for å forhindre at Guds Ord blir forkynt. Men først må verden gjennom perioden som omtales som rapture gap. Når Antikrist har befestet sin makt sammen med den falske profet, vil han ta kontroll over verden. Perioden på 7 år med trengsel starter med at en pakt på 7 år opprettes med jødene (og verden). På dette tidspunktet har Daniels syttiende års uke (Dan 9:24-27) begynt.

Mitt ønske er at den som leser boken ikke bare skal ta det jeg sier for god fisk, men selv studere Bibelen og gjøre seg opp sin egen mening om hva som er riktig å tro på om endetiden ut fra Guds Ord.

Vedlegg 2

Avsløring av UFO i 2017-19

19.12.17 avslørte CNN at UFO er et ekte fenomen. Vi ikke lengre alene i universet. Det skjedde over et år etter at jeg begynte å skrive på A.R.M-serien. Det var Ånden som varslet meg om dette. UFO/aliens er et av endetidens store bedrag. Det skjer nå. Fokuset flyttes bort fra Gud. Bedraget er: «Det er aliens som har skapt oss». Jesus sa: «...*Fryktelige ting skal skje, og det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Se bare følgende lenker:

- <https://www.youtube.com/watch?v=AOkOOGHvBLw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=p8alohGzvJg>
- <https://www.youtube.com/watch?v=EDj9ZZQY2kA>
- https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2017/12/18/the-government-admits-it-studies-ufos-so-about-those-area-51-conspiracy-theories/?noredirect=on&utm_term=.c704b9c05666
- <https://www.youtube.com/watch?v=DqNNXpgB2bw>
- <https://edition-m.cnn.com/2019/09/18/politics/navy-confirms-ufo-videos-trnd/index.html?r=https%3A%2F%2Fedition.cnn.com%2F>
- <https://www.vgtv.no/video/184861/usa-bekrefter-umulig-aa-forklare>
- <https://www.youtube.com/watch?v=HZeAYsz7rvw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=8tRSRghWteg>. 2019

Mange kristne lurar på hva Luk 21:11 egentlig snakker om. Nå har vi bevis for observasjoner av veldige tegn fra himmelen. Vi vet at bortrykkelsen nærmer seg. Velger vi som kristne å bry oss om det? For det bør vi.

Vedlegg 3

Profetisk tidslinje

Jeg mener at endetiden, slik Bibelen beskriver den, for alvor begynner med bortrykkelsen. Slik ser jeg for meg at den profetiske tidslinje ser ut, basert på en bokstavelig tolkning av Bibelen:

- 1) Bortrykkelsen.
- 2) En periode av ukjent varighet før Antikrist står frem for hele verden, som også kalles rapture gap på engelsk.
- 3) Når Antikrist oppretter en pakt med jødene og verden for 7 år, innleder dette perioden som kalles Daniels 70 års uke (Dan 9:24). Tempelet i Jerusalem gjenoppbygges. Plasseringen av tempelet Antikrist vil bygge, er uvisst. Den siste perioden på 3,5 år av de 7 årene kalles den store trengsel. Gogs første angrep (Esekiel kapittel 38) på Israel avslutter denne perioden.
- 4) Guds dom over verden skjer gjennom store plager i tidsperioden som kalles Daniels syttiende års uke. Og da særlig under den store trengsel på 3,5 år. Utallige mennesker skal bli frelst i denne perioden, men oftest med døden som følge (Åp 6:9-11, Åp 13:7, Åp 7:14. Les gjerne Åp 7:9-17).
- 5) Når de 7 år har gått, Israel ligger i grus, og 2/3 av jødene er utryddet (Sak 13:8-9), inntreffer Jesu andre komme på

Oljeberget. Antikrist og den falske profet kastes i ildsjøen (Åp 19:20). Satan bindes for 1000 år i avgrunnen (Åp 20:2-3).

- 6) Etter en dom av folkeslagene, innledes tusenårsriket. Jesus hersker fra det nye tempelet i Jerusalem, som Han selv har bygget (Sak 6:12). Og riket varer i 1000 år, se Åp 20:1, 3, 4, 5, 6 og 7. Hele 6 ganger nevnes rikets varighet i disse versene.
- 7) Etter at tusenårsriket er til ende, slippes Satan fri en kort periode. Han leder Gogs andre invasjon (Åp 20:8-9), eller rettere; forsøk på invasjon, av det Messianske riket. Invasjonen mislykkes, og Satan kastes i ildsjøen for evig (Åp 20:10).
- 8) Så følger den endelige dom; en individuell dom hvor alles sjeler skal dømmes etter sitt forhold til Jesus og etter deres gjerninger. Vi som er frelst skal ikke dømmes etter våre synder, fordi Jesus har tatt våre synder på seg. Vi er alt frelst. Men det står likevel at vi skal dømmes etter våre gjerninger.
- 9) En ny jord og en ny himmel skapes, og havet er borte. Evigheten begynner.

Vedlegg 4

Bortrykkelsen

Innledning

Først vil jeg påpeke enda en gang: Jeg står for en bokstavelig tolkning av Bibelen. Det vil si at en tar det som står i Guds Ord bokstavelig. Eller med andre ord: Det som står Bibelen er det som står i Bibelen. Selvfølgelig finnes det bilder og bildespråk i Guds Ord. Et eksempel på dette finner vi i Salme 139:15: «*Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble virket i lønndom, da jeg ble formet så kunstferdig i jordens dyp**» (NB88). David mener ikke at han er formet i jordens dy, men i sin mors liv. Videre står jeg for synet at vi skal rykkes bort før trengselstiden (også kalt Daniels 70 års uke). Dette synet kalles pre-tibulation på engelsk (før-trengsel på norsk). Spør en voksen eller en du stoler på hvis du synes dette er vanskelig å forstå. Først skal jeg forklare litt om bortrykkelsen fra ulike steder i Bibelen. Det er viktig å ha litt kunnskap om hva en snakker om først. Til slutt skal jeg liste det opp de tre viktigste synene på bortrykkelsen. Jeg anbefaler at du som leser boken også studerer de nevnte referansene til Bibelen, og gjør det opp din egenmening. Kan bortrykkelsen før trengselen forsvares ut ifra Bibelen? Selvsagt. Se Jes 57:1, Ord 11:8, Joh 5:24, Rom 5:9, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:7, 2 Pet 2:9 og Åp 3:10. Alle versene snakker om at vi skal unnslippe, bli fridd fra eller utfridd fra det som skal

komme over verden i trengselstiden. Hvordan vil du begrunne at menigheten, den rettferdiggjorte bruden, skal måtte gjennomgå trengselstiden? Vil ikke Gud da måtte dømme seg selv? For Gud kan ikke dømme en allerede rettferdiggjort brud.

Litt om bortrykkelsen i Bibelen

- 1) Bortrykkelsen kalles «the rapture» på engelsk.
- 2) På gresk grunntekst brukes ordet «ἀρπάζω», eller «harpazō». Betydningen kan være «vi skal bli løftet opp», eller «tatt bort».
- 3) Bortrykkelsen er et tema som er både kontroversielt og spennende. Kontroversielt betyr blant annet at det er et tema som kan være vanskelig, at det er svært mange ulike meninger om temaet, eller at det er et tema som det er mye «strid» rundt.
- 4) Finnes ordet harpazō i Bibelen? Ja. Vi finner det blant annet i APG 8:29 (i historien om Filip og den etiopiske hoffmannen), 2 Kor 12:2 (Paulus forteller om sine høye syner) og Åp 12:5 (synet om kvinnen og dragen. Kvinnen er Israel, guttebarnet er menigheten som stammer fra Israel).
- 5) Når kan bortrykkelsen skje? I 2 Tess 2:3-7 leser vi: «³ La ingen bedra dere på noe vis! For først må frafallet komme, og syndens menneske* åpenbares, fortapelsens sønn. ⁴ Han er den som står imot og som opphøyer seg over alt som blir kalt gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og utgir seg selv for

å være Gud. ⁵ Minnes dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? ⁶ Og nå vet dere hva det er, det som holder igjen, slik at han først skal åpenbares når tiden for dette er inne. ⁷ For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, må bli tatt bort.» (NB88). Det som er viktig å forstå er at «det som holder igjen» (vers 6), før Antikrist kan «komme på banen», er menigheten på jorden som først må rykkes bort. Antikrist kan ikke begynne sin gjerning før menigheten er rykket bort. Og dette synet er det som jeg har lagt som grunnlag for denne boken. Frafallet i 2 Tess 2:3 kan også være frafallet fra Guds Ord i Guds forsamling som vil skje i de siste tider.

- 6) Bortrykkelsen kan ikke tidfestes. Matt 24:36: «*Men den dagen og timen kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far.*» Matt 24:36 (NB88).
- 7) Hvordan vil Jesus at vi skal forberede oss på tiden før bortrykkelsen? Først og fremst ved å ha vår sak i orden med Ham hele tiden. Matt 24:44 (NB88): «*Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.*» (NB88). Men Jesus kommer også med oppmuntring til oss, når vi ser at det skjer det som står omtalt i Matteus kapittel 24, Markus kapittel 13 og Lukas kapittel 21. I Luk 21:28 leser vi: «*Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til.*» (NB88). Vi har som

kristne ikke noe å frykte når vi har Jesus som frelser og Herre i våre liv.

- 8) Luk 21:34-36: «³⁴ Men ta dere i vare, så ikke deres hjerte tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så den dagen skulle komme uventet over dere ³⁵ som en snare. For den skal komme over alle dem som bor over hele jorden. ³⁶ Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.» Luk 21:34-36 (NB88). Vi skal altså kunne unnfly det som skal komme over verden; Guds Dom.
- 9) «Hvorfor er bortrykkelsen så «hemmelighets-preget» i Bibelen?» Glad du spurte. Svaret er at bare Gud vet hele sannheten på dette spørsmålet. Men jeg kan, og skal, komme med min personlige oppfatning. Og det er at jeg tror Gud vil at vi som frelste skal vite om at vi skal rykkes bort fra dommen som skal komme over jorden (Luk 21:36, Åp 3:10), for å prøve menneskene som bor på jorden (Åp 3:10). Vi som er frelst har ingenting å frykte. Og dersom det er mye rundt bortrykkelsen som er hemmelig for oss frelste, så gjelder det også for Satan. Han skal heller ikke kunne vitre noe om når det skal skje. Derfor må han alltid stå parat, for å gjøre sin greie når bortrykkelsen er et faktum. Og dette tror jeg er grunnen til at det til alle tider har stått en Antikrist klar til å entre arenaen. Så, ja: Jeg tror Antikrist lever i dag, og er klar når som helst til å komme frem i

rampelyset. Men han står frem som «verdens frelser» først etter at bruden, som er det som holder igjen for hans komme (2 Tess 2:6), er tatt hjem til brudgommen Jesus i himmelen.

De tre viktigste tolkningene av bortrykkelsen

1) Bortrykkelsen skjer før trengselstiden

Jeg tror at denne tolkningen er den riktige. «³⁶ Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.» Luk 21:36 (NB88). Vi skal unnfly det som skal komme. Men vi skal også være klare til å bli hentet hjem av Jesus i bortrykkelsen til enhver tid. Paulus mente at Jesus kunne komme mens han selv også levde. Se for eksempel 1 Tess 4:15-17, 2 Tess 2:1. Dessuten oppfordret Paulus Timoteus i 1 Tim 6:14 til å være klar for Herrens åpenbarelse. Jeg mener at følgende påstand er riktig: Det er ikke Guds vilje å ta sin elskede menighet/brud gjennom alle trengsler som skal komme over jorden. Luk 21:36 er et godt bevis for dette synet. I Johannes Åpenbaring (i brevet til menigheten i Filadelfia) ser vi samme prinsipp om det å «bli fridd ut» av prøvelsen som skal komme over jorden. Åp 3:10: «*Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.*» (NB88). Hvem er det som skal bli fridd ut av prøvelsens time? Menigheten. Og hvem er det Gud vil prøve? De mennesker på jorden som ikke har et

forhold til Ham. Det gir derfor ingen mening i å påstå at Guds menighet på Jorden skal måtte gjennomgå Guds vrede og prøvelser. Som en god venn av meg pleier å si:

«Dersom Jesus drar bruden sin gjennom søla, som trengselstiden kommer til å være, vil han være den verste brudgommen ever». De som blir frelst under trengselen er ikke bruden. Hun er i himmelen fra og med Johannes Åpenbaring kapittel 4.

Kjente tilhengere⁶⁸ av bortrykkelse før trengselstiden er John Hagee, Chuck Missler og Chuck Smith.

2) Bortrykkelsen skjer midt i trengselstiden

De som støtter seg til denne teorien mener at «den store trengselen» kun er de siste 3,5 år av Daniels 70 års-uke. Derfor mener mange som støtter dette synet at de egentlig er tilhengere av bortrykkelsen før trengselstiden over (referanse 68). Et viktig Bibel-vers for de som støtter denne tolkningen, er Dan 7:25; *«Han (Antikrist, forfatterens innskudd) skal tale ord mot Den Høyeste og undertrykke Den Høyestes hellige, og tenke på å forandre tider og lov. Og de skal overgis i hans hånd for én tid og tider og en halv tid*»* (NB88). Dette verset refererer til Daniels 70 års-uke.

Dette synet er jeg dypt uenig i. «*Den Høyestes hellige*» det refereres til her, er ikke oss kristne hedninger (ikke-jøder). Vi vil etter min mening være i himmelen på dette tidspunktet. Det er de messiansk troende

jøder, eller andre som blir frelst i trengselsperioden. Og dersom menigheten skal måtte gå gjennom de første 3,5 år av trengselsperioden på 7 år (Daniels 70 års uke), vil jo det som står skrevet i Luk 21:36 og Åp 3:10 være feil. Her står det jo at vi skal unnfly og bli bevart fra det som skal komme over jorden. Tilhengere av denne teorien er blant annet James O. Buswell og Harold Ockenga (se referanse 68).

3) Bortrykkelsen skjer helt mot slutten av trengselstiden

De som støtter denne teorien, mener oftest at hele den tiden vi nå lever i kan omtales som trengselstiden, eller i en spesiell betydning perioden før Jesu andre komme. Jesu menighet på jorden vil etter dette synet måtte gjennomgå den store trengsel, men da uten å måtte tåle Guds store vrede. Viktige Bibel-vers som tas til støtte for dette synet, er i Matt 24:29 og Matt 24:31:

- Matt 24:29: *«Men straks etter de dagenes trengsel skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes.»* Matt 24:29 (NB88).

- Matt 24:31: *«Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vindretninger, fra himmelens ene ende til den annen.»* Matt 24:31 (NB88). Dette som omtales her, er etter min mening ikke menigheten. Jeg tror det er de som har overlevd, eller tatt imot Herren som sin frelser, i trengselstiden. Andre steder I Bibelen som støtter denne tolkningen:

- 1 Tess 4:16-17: «¹⁶ For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. ¹⁷ Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.» 1 Tess 4:16-17(NB88).

- 1 Kor 15:51-52: «⁵¹ Se, jeg sier dere et mysterium*: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, ⁵² brått, i et øyeblikk, ved den siste basunen. For basunen skal lyde, og de døde skal bli reist opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet.» 1 Kor 15:51-52 (NB88).

Begge disse versene taler om det *samme* etter min mening: Den første oppstandelse (se Åp 20:5), som skal skje etter bortrykkelsen og etter Jesu andre komme. Amillennialister, de tror ikke på 1000-års riket, støtter også synet om at bortrykkelsen først skjer ved slutten av trengselstiden. Kjente tilhengere av tolkningen i dette avsnittet er Pat Robertson, Douglas Moo og Walter R. Martin (se referanse 68).
Konklusjon: Jeg er dypt uenig i denne tolkningen.

Vedlegg 5

Hvorfor aliens fra Pleiadene?

Mange ulike kulturer på ulike kontinenter refererer til skapelseshistorier som omhandler Pleiadene, for eksempel på Hawaii. Mange andre eksempler på dette kan finnes på linken

https://en.wikipedia.org/wiki/Pleiades_in_folklore_and_literature. Selv i dag mener mange mennesker over hele verden mener at de har hatt kontakt med aliens fra Pleiadene,

https://en.wikipedia.org/wiki/Nordic_aliens. Disse beskrives på engelsk som «Nordic aliens». De refereres til som «høye aliens med nordisk utseende». Noen av kulturene tror også at «himmelfolket» en dag skal komme tilbake. Alt dette må en forholde seg til ut ifra Guds Ord. I King James Version leser vi følgende: «*Which maketh Arcturus, Orion, and Pleiades, and the chambers of the south*». (Job 9:9). Pleiadene er altså nevnt i Bibelen. Videre sa Jesus følgende i Luk 21:11: «*...det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Vi vet også hvem som holder til i himmelrommet: Ondskapens åndehær, Ef 6:12. Det er derfor ikke det minste rart at aliens kan brukes av Satan som et av endetidens store bedrag for å forføre menneskene bort fra Gud som skaper. Dette er faktisk et «smart» trekk av fienden. Hvorfor? Fordi ved å hevde at det er aliens som har skapt oss vil alt fokus fjernes fra Gud

som skaper. I mange tiår har det versert tegneserier, litteratur og filmer som presenterer «sannheten» for verden: At aliens finnes, og de kommer vår vei. Tror du det ikke? Hva med Star Wars-filmene? Eller alle superhelt-filmene fra Marvel eller DC Comics? Handler ikke det store flertall av alle disse filmene om aliens? Svaret er enkelt: Jo, det gjør de.

Vedlegg 6

Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse

Den første boken i triologien, A.R.M Bortrykkelsen, ble påbegynt 10.09.16. Boken var ferdig julen 2016. Å ta med antagelser fra A.R.M-serien som faktisk har slått til, er et viktig moment. Hvorfor? Fordi det kan være med på å bekrefte at inspirasjon fra Den Hellige Ånd til denne romanserien har gått i oppfyllelse i den verden vi nå lever i. Denne listen ble påbegynt 11.03.23, omtrent seks og et halvt år etter første bok ble påbegynt:

- 09.03.23: Forsker Inga Strümke, forsker NTNU, sier året AI (Artificial Intelligens/Kunstig Intelligens) kom ut fra laben til verden var 2022. Et viktig eksempel er ChatGPT, som ble lansert 30.11.22. På side 13 i A.R.M Bortrykkelsen foreslås det at det var i året 2022 Google oppfant AI. Det ble treff på 2022. Kilde: https://tv.vg.no/video/260249?utm_source=overlay-share
- 05.09.22: KRFU går inn for å frede abortgrense, og går derved inn for å akseptere selvbestemt abort. Dette står også i A.R.M Bortrykkelsen på side 157, hvor det anslås at kristne etter hvert vil anerkjenne fri abort. Det kan diskuteres om dette kan kalles «fri» abort eller ikke. Men det viser at mange kristne har gitt opp kampen mot abort for godt.

Kilde: <https://www.vl.no/nyheter/2022/09/05/slik-blir-krfu-lederens-abortforslag/>

- 19.10.17 ble det sigarformede, interstellare objektet Oumuamua oppdaget ved hjelp av et teleskop på Hawaii, og stammer fra det Pleiadiske stjernesystem.
<https://www.independent.co.uk/news/science/how-i-discovered-origins-oumuamua-pleiades-star-group-solar-system-a8143871.html>. Oumuamua har oppført seg på en høyst merkelig måte, og har fått professorer og astronomer til å tro at det kanskje er et «romskip», se <https://nationalpost.com/news/world/harvards-top-astronomer-says-an-alien-ship-may-be-among-us-and-he-doesnt-care-what-his-colleagues-think>. A.R.M Bortrykkelsen ble ferdig lenge før for nyheten om Oumuamua som mulig UFO eller avsløringen på CNN om at UFO-er er ekte den 19.12.17, Vedlegg 5. Siste nytt når dette skrives 15.03.23: «*Pentagon officials suggest alien mothership in our solar system could send mini probes to Earth*» <https://nypost.com/2023/03/15/pentagon-officials-suggest-alien-mothership-in-our-solar-system-could-send-mini-probes-to-earth/>. Hvor mange signaler må vi som kristne ha for å skjønne at UFO/aliens kan være et av endetidens store bedrag? Det er jo i høyeste grad «veldige tegn fra himmelen», Luk 21:11.

Vedlegg 7

En oppfordring til egne Bibelstudier

Helt fra jeg selv var 7 år gammel, har jeg lest og studert Bibelen. Særlig alt som hadde med Jesu verk for oss på Golgata og om endetiden har vært (og blir bare mer og mer) spennende. Jeg vil komme med følgende påstand: Det er forskjell på å lese Guds Ord og å grundig studere Guds Ord. «*Jaha? Hva er liksom forskjellen?*», kan en da spørre seg. Min erfaring er at det kan ligge så mye mere i Guds Ord enn det som først synes å stå der. Et Bibel-vers som en kan på rams, kan fortsatt romme nye dybder hver gang en leser det. I de første årene leste jeg Bibelen fra A-Å gang på gang. Men jeg fikk ikke så mye utbytte av det ved bare å lese Guds Ord som en vanlig bok.

For eksempel: Ef 6:11-18:

«¹¹Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. ¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. ¹³Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. ¹⁴Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. ¹⁵Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. ¹⁶Grip framfor alt troens skjold,

som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. ¹⁷ Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. ¹⁸ Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige,» (NB88).

Her nevnes det opp følgende deler av Guds fulle rustning (kapittel 13):

- 1) Sannhetens belte: Holder klærne fra å flagre omkring. Jesus er selve sannheten.
- 2) Rettferdighetens brynje: Beskytter de vitale organene i overkroppen. Jesu rettferdighet tilregnes oss og beskytter oss mot Satans angrep.
- 3) Sko på føttene: Beskytter mot hardt og skarpt underlag. Vi beveger oss bokstavelig talt i Evangeliets kraft, slik sko beskytter føttene og gjør veien lettere å gå.
- 4) Troens skjold: Beskytter hele kroppen mot Satans «brennende piler», som kan være alle typer angrep fienden vil forsøke å ramme oss med. Det er troen på Jesus og Hans Ord som hindrer Satan i å kunne treffe noen steder på kroppen.
- 5) Frelsens hjelm: Det å vite at vi er frelst vil beskytter tankene våre mot åndelige angrep. På samme måte som en hjelm er laget for å hindre hodeskade, vil frelsens hjelm beskytte våre tanker og vår sjel.
- 6) Åndens sverd: Det eneste angrepsvåpenet i rustningen. Guds ord er levende, virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd (Hebr 4:12). Vi skal bruke Guds Ord i vår krigføring mot Fienden.

7) Be til enhver tid i Ånden: Bønn er også en viktig del av rustningen, slik jeg ser det. Vi skal leve i rustningen og i bønn. Bønn er relasjon til Gud, og måten vi skal forholde oss til Ham på. *«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning»*, Jak 5:16 (NB88).

Det kan være uenighet om hvordan en skal tolke de ulike delene av rustningen i Ef 6:11-18, og om bønn (punkt 7 over) er en del av rustningen eller ikke. Det er ikke poenget. Etter mange år med «fundering» på hva de ulike delene i rustningen betydde, så forstod jeg noe til slutt. Ved egen intelligens? Selvsagt ikke. Jeg bad til sist noe slik som dette: *«Gud, jeg ser bare ulike deler av en rustning. Jeg skjønner ikke hva jeg skal trekke ut av disse versene. Jeg trenger hjelp i Jesu navn»*. Og da opplevde jeg at Ånden svarte meg, gjennom flere runder av åpenbaring:

- 1) Alle deler av rustningen er viktige.
- 2) Du skal ikke ta den av og på.
- 3) Du skal leve i den, fungere i den og aldri ta den av.
- 4) Den er din. Du har alt fått den.
- 5) Du er allerede beskyttet i den.
- 6) Fienden vil forsøke å narre deg til å tro at du ikke alt har fått rustningen.
- 7) Stå ham (Satan, mitt innskudd) fast i troen, så skal han flykte fra deg! Jak 4:7 (NB88).
- 8) Bruk rustningen i frimodighet. Den er ikke til pynt.

Hvor i all verden vil jeg med dette? Jeg er overbevisst om at det å studere Guds Ord kan sammenliknes med en god fordøyelsesprosess: For å nyttiggjøre deg av alle næringsstoffene, trengs det tid til å fordøye maten, eller Guds Ord, grundig. Hva står det i Bibelen om det å søke Gud? I midterste del av 1 Krøn 28:9 leser vi: «*For Herren ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker og råd. Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg.*» (NB88). Og i midterste del av 2 Krøn 15:2 leser vi: «*Herren er med dere så sant dere er med ham. Dersom dere søker ham, så skal han la seg finne av dere.*» (NB88). Dette er sant i både Det Nye- og Det Gamle Testamentet. Gud trenger seg ikke på oss. Han er en Gentleman som respekterer våre valg. Men i motsatt tilfelle, når vi aktivt søker Ham og ber om å få åpenbart hva Ordet sier, da vil Gud svare oss. Er dette et forsøk på å forkynne at vi må prestere noe for å få svar fra Gud? Selvsagt ikke. Alt vi trenger, er å be til Gud i tro om at Han vil hjelpe oss, men da uten å tvile (Jak 1:6). Alle har fått et mål av tro fra Gud (Rom 12:3) som en gave. Så da trenger vi ikke prestere noe, bare gå i tro på det Gud allerede har gitt oss. Vi må søke Gud, og han vil gi oss svar når vi trenger visdom til noe (Jak 1:5). Dette er bare ett av mange eksempler jeg kan nevne på svar jeg har fått fra Gud om ting jeg ikke har klart å forstå ut ifra Bibelen på egenhånd.

Et annet råd jeg ønsker å gi til den unge (eller eldre) leser, er et råd jeg selv fikk for mange år siden: Ta notater av dine Bibelstudier. Ha en egen hemmelig bok hvor du noterer ned åpenbaringer, hendelser eller

eureka opplevelser. Og ikke glem å ta med bøttesvar i boken din. Da kan du lese om de bøttesvarene du har fått når de vonde dagene kommer. På denne måten vil du ikke klare å glemme Guds godhet mot deg.

Følgende er svært viktig for meg påpeke: «²⁰ For dere vet først og fremst dette, at intet profetord i Skriften er gitt til egen tyding. ²¹ For aldri er noe profetord brakt fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.» 2Pet 1:20-21 (NB88).

Disse verset gjør en ting klinkende klart: Vi er mennesker, og kan ikke forstå Ordet på egen hånd. Det er Gud som må åpenbare Ordet for oss. Det er alltid en fare for at en kan ha tolket Ordet feil. Fordi Gud tar feil? Selvsagt ikke. Det er fordi vi mennesker er innblandet at det kan skje feil. Hva mener jeg med å si dette? At jeg tviler på innholdet i Boken? Nei. Men jeg må innrømme at det er en mulighet for at andre tolkninger er riktige, og at jeg kan ha gjort feil. Konklusjon: Les Bibelen og gjør deg opp din egen mening. Om du ikke har husket noe annet fra denne boken, så husk dette.

Måtte dine Bibelstudier bli til velsignelse for deg!

Referanseliste

- 1) Åp 21:18
- 2) Jes 25:8, Åp 7:17, Åp 21:4
- 3) Sak 14:5 og Åp 19:14
- 4) Ord 4:20-22
- 5) Åp 13:16-17
- 6) A.R.M Bortrykkelsen, første bok i denne serien
- 7) <https://www.planetshakers.com/>
- 8) <https://en.wikipedia.org/wiki/Nephilim>
- 9) Åp 13:2
- 10) Dan 11:37-38. Antikrist skal iverksette krav om tilbedelse av en ny «gud». Se også første bok i serien, A.R.M Bortrykkelsen.
- 11) Åp 13:12
- 12) Jeg mener trengselstiden begynner for alvor etter bortrykkelsen, og ved at Antikrist oppretter en 7-års pakt med jødene/resten av verden. Det er dette som er trengselstiden, slik jeg ser det, og som står beskrevet i f.eks Dan 9:27. Men jeg tror likevel at det vil være vanskelige tider, eller trengsler, også Før og etter bortrykkelsen, før Daniels syttiende uke på 7 år begynner. Se min første bok «Bruden som bare forsvant. Hva sier Bibelens profetier om endetiden?» for mer informasjon om dette temaet.
- 13) Dan 9:27

14) https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_alien

15) Vi vet ikke om det kommer en falsk borttrykkelse eller ikke.

Men det er en mulighet for at Antikrist vil forsøke å bortforklare borttrykkelsen av Jesu menighet (brud) på jorden ved å «lage sin egen borttrykkelse». På den måten vil ingen kunne si at «det var bare kristne som forsvant fra jordens overflate». I 2 Tess 2:9 leser vi: «⁹Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under» (NB88)».

Jeg tror personlig at dette kan være et av bedragene Antikrist vil kunne komme opp med for å bortforklare borttrykkelsen. Se ellers min første bok i denne serien, «A.R.M Borttrykkelsen», for videre informasjon.

16) https://en.wikipedia.org/wiki/Nordic_alien

17) <https://en.wikipedia.org/wiki/Pleiades>. Se også første bok i serien: «A.R.M Borttrykkelsen».

18) <https://no.wikipedia.org/wiki/FM-b%C3%A5ndet>

19) https://en.wikipedia.org/wiki/Israel_Defense_Forces

20) https://en.wikipedia.org/wiki/Israel_Defense_Forces_ranks

21) <https://no.wikipedia.org/wiki/Generall%C3%B8ytnant>

22) <https://no.wikipedia.org/wiki/Tora>

23) <https://www.khouse.org/>

https://en.wikipedia.org/wiki/Chuck_Missler

24) Åp 13:16-17. Viktig: Her står det at alle som vil selge eller kjøpe varer må ta dyrets merke på seg. I denne serien er det

åpnet for muligheten at personer i viktige posisjoner også kan få ta på seg merket før den store trengsel har begynt. Dette er ikke i konflikt med Åp 13:16-17 etter min mening, da det ikke står noe om at ingen kan få ta på seg merket før den store trengsel begynner. Dessuten legger jeg ikke til noe til sammenhengen i Johannes Åpenbaring, da denne tidsepoken ikke har begynt ennå i denne boken. Denne muligheten er tatt med som en mulig forklaring på at Antikrist vil kunne kontrollere mange mennesker i viktige maktposisjoner før trengselstiden begynner. Da vil han lettere kunne ta makten i et forrykende tempo når han først «kommer på banen».

25) <https://en.wikipedia.org/wiki/CRISPR>

<http://www.bbc.com/news/health-36439260>

26) <http://www.latimes.com/science/sciencenow/la-sci-sn-alaskan-frozen-frogs-20140723-story.html>

27) <https://no.wikipedia.org/wiki/Bj%C3%B8rnedyr>

28) <https://home.cern/>

29) Ef 1:3

30) 1 Pet 2:24

31) Apg 2:38

32) Apg 2:38, Mark 1:4, Luk 3:3

33) Matt 18:20

34) Sal 91:1

35) <https://no.wikipedia.org/wiki/Bioluminescens>

- 36) Dan 11:37-38
- 37) Kol 1:16
- 38) https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_alien
- 39) https://en.wikipedia.org/wiki/Zeta_Reticuli
- 40) Åp 13:2
- 41) https://en.wikipedia.org/wiki/Quantum_computing
- 42) https://en.wikipedia.org/wiki/St._Peter%27s_Basilica
- 43) https://en.wikipedia.org/wiki/Sede_vacante
- 44) https://en.wikipedia.org/wiki/Papal_conclave#Modern_practice
- 45) Åp 13:11
- 46) <https://no.wikipedia.org/wiki/Graf%C3%A9n>
- 47) https://en.wikipedia.org/wiki/Cloaking_device
- 48) <https://no.wikipedia.org/wiki/Nero>
- 49) <http://www.ecumenicalnews.com/article/vatican-astronomers-are-searching-for-alien-life-say-auhors-22068>
- 50) https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Davies#Popular_books
- 51) <http://www.newswithviews.com/Horn/thomas186.htm>
- 52) <http://www.bbc.com/future/story/20161215-if-we-made-contact-with-aliens-how-would-religions-react>
- 53) - <http://whc.unesco.org/en/list/1130>.
- Ingen jøder vil akseptere en «Messias» som ikke er jødisk.
For å regnes som etnisk jøde, må en ha jødisk mor.
 - Messias skal fødes i Betlehem; Mika 5:1.
 - «*Fra Egypt kalte jeg min sønn*»: Matt 2:15 og Hosea 11:1.

- Antikrist kalles «Assur, min vredes ris»; altså en person fra det tidligere Assyria, Jes 10:5.
- «Gjennomstunget»: Sak 12:10, Joh 19:37, Åp 1:7.
- Messias skulle svikes for 30 sølvmynter: Sak 11:12 og Matt 26:15.

54) <http://www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/171292>

55) https://no.wikipedia.org/wiki/Det_altseende_%C3%B8ye

56) https://no.wikipedia.org/wiki/Borgerkrigen_i_Syria#Russland

57) <https://en.wikipedia.org/wiki/Messiah#Islam>

58) <https://en.wikipedia.org/wiki/Yeshua>

59) <https://en.wikipedia.org/wiki/Shalom>

60) <https://en.wikipedia.org/wiki/Hydrazine>

61) https://en.wikipedia.org/wiki/Mach_number

A.R.M Rapture Gap

After Rapture Missionaries-serien

Bok to i A.R.M-serien omhandler «Rapture gap». Dette er tiden som følger rett etter bortrykkelsen og frem til Daniels syttiende års uke starter. I Bibelen står det ikke mye om denne epoken. Vil den vare 1 dag, 1 uke, 1 måned eller 1 år? Ingen vet svaret. Antikrist vil tre frem i denne perioden. Og han vil trolig ikke bare komme ut av løse luften. Gud bestemmer selv når Antikrist og den falske profet får entre arenaen. I denne boken fortetter historien om Chuck Baker og hans venninne Sandra Yale. Begge har blitt etterlatt på jorden. De gikk glipp av bortrykkelsen. Jesus har hentet sin brud! Chuck skjønner raskt hva som har skjedd. Dermed vet han også må gjøre for å «rekke siste tog» til bryllupet i himmelen! Men dette medfører store utfordringer og prøvelser. I Guds kraft gyver Chuck og Sandra løs på utfordringene som venter dem. De blir godt hjulpet av Sam, stefaren til Chuck (nå i himmelen). Han har laget en mengde videobeskjeder med gode råd for hva de nå bør gjøre.

9 788269067224 >